

Hermione Granger i la pedra filosofal

V1

el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

No va ser fins que va arribar ~~la~~ senyora Granger, una hora i mitja més tard, que van conversar sobre els estranys esdeveniments del carrer d'aquell dimarts gris. Però no hi van pensar més fins que ella va baixar al forn i va passar per davant d'un grup que era al costat del forn. Els va mirar mentre passava i va sentir que murmuraven amb escitació, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners, com havia pensat ~~el seu marit~~ ^{els nens}. A la tornada, amb els crosants a la mà, va entendre una cosa de les que deien i quan va arribar a la consulta, li va comentar al seu marit:

- Els recol·lectors no portaven pas cap pot i parlaven d'un tal Harry Potter, semblaven molt contents. Havies sentit mai aquest nom?
- Doncs la veritat és que no - Va contestar ell- I si no són recol·lectors, què són?
- Quan arribem a casa miraré al diari a veure si parlen d'aquesta gent o d'aquest tal Harry Potter.

L'Hermione era una nena que diferent, i fins i tot a l'escola l'havien deixat de banda per ser-ho i quan ella ho explicava als seus pares, ells ho atribuïen a l'enveja dels nens per culpa que ella fos més intel·ligent que els altres. Però l'Hermione, com tots els nens, guardava un secret, i aquest secret s'anomenava Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts

Versió 1 del primer capítol d'*Hermione Granger i la pedra filosofal*

Hermione Granger i la pedra filosofal

*Divis el matí (Pans - filla)
Pàser per el segon paragraf una estructura diferent?*

V2

ja que amb tan sols 6 mesos, ja parlava

El senyor i la senyora Granger eren una família normal i corrent, amb una filla molt intel·ligent, en alguns casos potser massa. Eren tan normals que no esperaven veure's ficats en històries estranyes o misterioses, no perquè no suportessin ximpleries, sinó perquè ells consideraven que eren una família exemplar, amb una filla exemplar.

cal?

La senyora Granger era una prestigiosa dentista de Londres, amb una consulta pròpia. Es tractava d'una dona prima amb els cabells negres i un serrell que amagava una mica el seu front. El senyor Granger també era dentista i treballava amb la seva dona. Era un home alt, amb la cara llargaruda i els cabells pèrojos. Tenien una filla, l'Hermione, una noia una mica especial, amb els cabells embutllats de color castany, fruit de la barreja de pèroig i negre. El senyor i la senyora Granger estaven sempre ocupats a la consulta de dentistes que compartien i això provocava que no poguéssin parar tota l'atenció que haguéssin desitjat a la seva filla Hermione.

Quan la família Granger es va llevar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeïrien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Granger cantussejava mentre triava l'armilla més agradable pels nens per anar a la feina, i la senyora Granger pentinava la cabellera indomable de l'Hermione, mentre ella mirava per la finestra atentament observant qualsevol ocell, en cas que fos un mussol.

per no de cas era?

A dos quarts de nou la senyora Granger va agafar la bossa, va fer un petó al senyor Granger, que acompanyaria a la seva filla a l'escola, seguit d'un petó a la seva filla distreta amb els cabells a mig pentinar. Va entrar dins el cotxe i es va dirigir cap a la consulta.

Quan va arribar al centre, atrapat en l'embús de cada dia on ella aprofitava per fullejar el diari que avui no havia pogut comprar, va mirar per la finestra i va veure tot de gent vestida d'una manera estranya. Gent amb capa. La senyora Granger va suposar que era alguna mena de nova moda. Va tornar a fixar-se en el volant i els ulls li van anar a parar a un grup de gent vestida rara, que eren relativament a prop. Xerraven molt animats. La senyora Granger es va sorprendre quan va veure una parella que no era gens jove. Com? Una dona més gran que ella portava una capa de color blau turquesa! Que curiós! Llavors li va passar pel cap que aquella gent devia estar demanant diners per alguna obra caritativa. Sí, devia ser això. Els cotxes es van començar a moure i pocs minuts després, la senyora Granger va arribar a l'aparcament del bloc de pisos on es trobava la seva consulta.

hi va entrar

al tauler!

Va entrar a la consulta, va saludar al secretari que, com cada matí, ja li havia deixat impresa la llista de pacients del dia que aquell dia estava tan plena que no va tenir gaire temps de mirar per la finestra durant tot el dia. Si no hagués estat així, aquell matí s'hagués distret amb la gent que portava capes pel carrer. Ella no va veure els mussols que planejaven pel cel a plena llum del dia, però els qui eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

per un cop d'ull al seu voltant?

Versió 2 del primer capítol d'*Hermione Granger i la pedra filosofal*

Hermione Granger i la pedra filosofal

No va ser fins que va arribar el senyor Granger, una hora i mitja més tard, que van conversar sobre els estranys esdeveniments del carrer d'aquell dimarts gris. Però no hi van pensar més fins que ell va baixar al forn i va passar per davant d'un grup que era al costat del forn. Els va mirar mentre passava i va sentir que murmurejaven amb excitació, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners, com havia pensat la seva dona. A la tornada, amb els crosants a la mà, va entendre una cosa de les que deien i quan va arribar a la consulta, li va comentar a la seva dona: *una paraula més racional?*

- Els recol·lectors no portaven pas cap pot i parlaven d'un tal Harry Potter, semblaven molt contents. Havies sentit mai aquest nom?
- Doncs la veritat és que no - Va contestar ella - I si no són recol·lectors, què són?
- Quan arribem a casa miraré al diari a veure si parlen d'aquesta gent o d'aquest tal Harry Potter.

Van seguir treballant tot el dia, tot i que es notava que estaven una mica desconcentrats rumiant qui podia ser aquest tal Potter. A dos quarts de cinc va marxar la senyora Granger a recollir l'Hermione i a les cinc va marxar el senyor Granger, que anava tan capficat que va xocar amb una dona just a la sortida de l'edifici.

- Disculpi- va dir ell quan la dona vella i escarransida va ensopegar i gairebé va caure al terra. Van passar uns segons abans que el senyor Granger s'adonés que la dona duia una capa violeta. No seblava molesta perquè algú hagués estat a punt de tirar-la a terra. Al contrari va fer un gran sobriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels vianants: No pateixi bon home, perquè avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat l'Innomenable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan, tan meravellós!

La vella va abraçar el senyor Granger per la cintura, i va marxar.

El senyor Granger es va quedar com un estaquirot. Una desconeguda l'havia abraçat. També va recordar que li havia dit muggle. No sabia què volia dir, li va semblar un mot estrany. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfilat cap a casa, pensant en tot el que havia passat aquell dia, preguntant-se si havia estat un producte de la seva imaginació.

Quan va arribar a casa, va comentar amb la senyora Granger la trobada amb aquella vella mentre la seva filla seguia mirant per la finestra encisada. La senyora Granger va comentar que no havia trobat res al diari respecte aquest tal Potter. Un cop van haver allitat l'Hermione, se'n van anar cap a la sala, just a temps per enganxar el final del telenotícies:

- I ja per acabar: Els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat d'una manera anòmala. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, d'ençà que ha sortit el sol aquest matí, se les ha vist volar per tot arreu. Els experts encara no han trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbit dels mussols. —La presentadora es va permetre un gran somriure—. Quin gran misteri. I ara, deixem pas a Julia McGuffin i el temps. Què? Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Julia?

que les referència (abans ja ho ha fet servir respecte)

Hermione Granger i la pedra filosofal

el sr fa el te (tal qual, amb l'heroi?) (si se amb te, e's que s'ha fet))
V2

Doncs mira, Mary — va dir la dona del temps—, no he sé, però els mussols no han estat els únics a comportar-se de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut pluja d'estels. Potser és que la gent ha estat celebrant la Nit de les Fogueres abans de temps. Que no és fins la setmana que ve! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua. *(de tots nens)*

La senyora Granger es va quedar encuriosida pels fets. Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? Mussols que volen de dia? Gent estranya amb capa per tot arreu? I aquell comentari que encara li rondava pel cap, aquell tal Harry Potter. El senyor Granger va entrar a la sala amb dues tasses de te. Va trobar-se a la seva dona rumiant a la butaca, i ella li va preguntar si havia descobert alguna cosa sobre aquell tal Potter.

- No - va dir amb un tò reflexionador- Per què?
- Coses estranyes que han dit a les notícies —va contestar la senyora Granger.— Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer.

L'Hermione era una nena que diferent, i fins i tot a l'escola l'havien deixat de banda per ser-ho i quan ella ho explicava als seus pares, ells ho atribuïen a l'enveja dels nens per culpa que ella fos més intel·ligent que els altres. Però l'Hermione, com tots els nens, guardava un secret, i aquest secret s'anomenava Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts i amb unes dents massa llargues pel seu gust, però que enorgullien els seus pares.

no s'entén massa bé!!

Versió 2 del primer capítol d'*Hermione Granger i la pedra filosofal*

√3

espai

El senyor i la senyora Granger eren una família normal i corrent, amb una filla molt intel·ligent, en alguns casos potser massa ja que amb tan sols sis mesos ja era capaç de parlar. Eren tan normals que no esperaven veure's ficats en històries estranyes o misterioses, no perquè no suportessin ximpleries, sinó perquè ells consideraven que eren una família exemplar, amb una filla exemplar. La senyora Granger era un prestigiosa dentista de Londres, amb una consulta pròpia. Es tractava d'una dona prima amb els cabells negres i un serrell que amagava una mica el seu front. El senyor Granger també era dentista i treballava amb la seva dona. Era un home alt, amb la cara llargaruda i els cabells pèlrojos. Tenien una filla, l'Hermione, una noia una mica especial, amb els cabells embutllats de color castany, fruit de la barreja de pèlroig i negre. El senyor i la senyora Granger estaven sempre ocupats a la consulta de dentistes que compartien i això provocava que no poguéssin parar tota l'atenció que haguéssin desitjat a la seva filla Hermione.

Quan la família Granger es va llevar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeïrien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Granger cantussejava mentre triava l'armilla més agradable pels nens per anar a la feina, i la senyora Granger pentinava la cabellera indomable de l'Hermione, mentre ella mirava per la finestra atentament observant qualsevol ocell, per si era un mussol.

A dos quarts de nou la senyora Granger va agafar la bossa, va fer un petó al senyor Granger, que acompanyaria a la seva filla a l'escola, seguit d'un petó a la seva filla distreta amb els cabells a mig pentinar. Va entrar dins el cotxe i es va dirigir cap a la consulta.

Quan va arribar al centre, atrapada en l'embús de cada dia on aprofitava per fullejar el diari que avui no havia pogut comprar, va mirar per la finestra i va veure tot de gent vestida d'una manera estranya. Gent amb capa. La senyora Granger va suposar que era alguna de moda nova. Va tornar a fixar-se en el volant i els ulls li van anar a parar a un grup de gent vestida d'una manera si més no curiosa, que eren relativament a prop. Xerraven molt animats. La senyora Granger es va sorprendre quan va veure una parella que no era gens jove. Com? Una dona més gran que ella portava una capa de color blau turquesa! Que curiós! Llavors li va passar pel cap que aquella gent devia estar demanant diners per alguna obra caritativa. Sí, devia ser això. Els cotxes es van començar a moure i pocs minuts després, la senyora Granger va arribar a l'aparcament del bloc de pisos on es trobava la seva consulta.

Va entrar-hi, va saludar al secretari que, com cada matí, ja li havia deixat impresa al taulell la llista de pacients que aquell dia estava tan plena que no va tenir temps de mirar per la finestra durant tot el dia. Si no hagués estat així, aquell matí s'hauri distret amb la gent que portava capes pel carrer. Ella no va veure els mussols que volaven pel cel a plena llum del dia, però els qui eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

No va ser fins que va arribar el senyor Granger, una hora i mitja més tard, que van conversar sobre els estranys esdeveniments del carrer d'aquell dimarts gris. Però no hi van pensar més fins que ell va baixar al forn i va passar per davant d'un grup que era al costat del forn. Els va mirar mentre passava i va sentir que murmuraven amb escitació, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners, com havia pensat la seva dona. A la tornada, amb els crosants a la mà, va entendre una cosa de les que deien i quan va arribar a la consulta, li va comentar a la seva dona:

- Els recol·lectors no portaven pas cap pot i parlaven d'un tal Harry Potter, semblaven molt contents. Havies sentit mai aquest nom?
- Doncs la veritat és que no - Va contestar ella - I si no són recol·lectors, què són?
- Quan arribem a casa miraré al diari a veure si parlen d'aquesta gent o d'aquest tal Harry Potter.

Van seguir treballant tot el dia, tot i que es notava que estaven una mica desconcentrats rumiant qui podia ser aquest tal Potter. A dos quarts de cinc la senyora Granger va marxar a recollir l'Hermione i a les cinc va marxar el senyor Granger, que anava tan capficat que va xoca amb una dona just a la sortida de l'edifici.

- Disculpi- va dir ell quan la dona vella i escarransida va ensopegar i gairebé va caure al terra. Van passar uns segons abans que el senyor Granger s'adonés que la dona duia una capa violeta. No seblava molesta perquè algú hagués estat a punt de tirar-la a terra. Al contrari va fer un gran sobriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels vianants: - No pateixi bon home, perquè avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat l'Innomenable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan, tan meravellós!

La vella va abraçar el senyor Granger per la cintura, i va arxar.

El senyor Granger es va quedar com un estaquirot. Una desconeguda l'havia abraçat. També va recordar que li havia dit muggle. No sabia què volia dir, li va semblar un mot estrany. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfil·lar cap a casa, pensant en tot el que havia passat aquell dia, preguntant-se si havia estat un producte de la seva imaginació.

Quan va arribar a casa, va comentar amb la senyora Granger la trobada amb aquella vella mentre la seva filla seguia mirant per la finestra encisada. La senyora Granger va comentar que no havia trobat res al diari que fes referència a aquest tal Potter. Un cop van haver posat al llit l'Hermione, se'n van anar cap a la sala, just a temps per enganxar el final del telenotícies:

- I ja per acabar: Els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat d'una manera anòmala. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, d'ençà que ha sortit el sol aquest matí, se les ha vist volar per tot arreu. Els experts encara no han trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbit dels mussols. —La presentadora es va permetre un gran somriure—. Quin gran misteri. I ara, deixem pas a Julia McGuffin i el temps. Què? Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Julia?

V3

- Doncs mira, Mary — va dir la dona del temps—, no he sé, però els mussols no han estat els únics a comportar-se de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut pluja d'estels. Potser és que la gent ha estat celebrant la Nit de les Fogueres abans d'hora. Que no és fins la setmana que ve! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua.

La senyora Granger es va quedar encuriosida pels fets. Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? Mussols que volen de dia? Gent estranya amb capa per tot arreu? I aquell comentari que encara li rondava pel cap, aquell tal Harry Potter. El senyor Granger va entrar a la sala amb dues tasses de te. Va trobar-se a la seva dona rumiant a la butaca, i ella li va preguntar si havia descobert alguna cosa sobre aquell tal Potter.

- No - va dir amb un to reflexionador- Per què?
- Coses estranyes que han dit a les notícies —va contestar la senyora Granger.— Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer.
- I? - va dir el senyor Granger.
- Doncs que... Que pensava que potser...Tot això tenia alguna cosa a veure amb... No sé.... Amb aquella gent d'abans.

El senyor Granger va beure una mica de te amb els llavis arronsats. La senyora Granger no sabia si dir-li que tot allò li feia una mica de mala espina. Ella sí que havia trobat alguna cosa sobre en Harry Potter, i era un nen, així de la mateixa edat que l'Hermione. Va decidir parlar-ne amb el seu marit i va dir, tan tranquil·lament com va poder:

- Jo sí que he trobat una mica d'informació sobre aquest Potter. El nen té la mateixa edat que l'Hermione, més o menys.
- I això t'incomoda? — Va preguntar el senyor Granger veient la preocupació de la seva dona.
- Suposo que sí, però no sé ben bé perquè.
- No pateixis dona, segur que l'Hermione ni el coneixerà. - Va consolar-la.
- Millor no pensem-hi - va dir la senyora Granger, amb el cor encongit.

Van pujar a l'habitació i no van dir res més sobre el tema. Mentre el senyor Granger era al bany, la senyora Granger es va apropar a la finestra per mirar si encara es veien mussols voleiant pel cel. Només en va veure un que mirava de forma molt intensa la finestra.

Eren imaginacions seves? Tot allò, podia tenir alguna cosa a veure amb aquell nen que tan preocupava la seva dona? Si era així.... Si arribava a saber que estaven investigant una família de.... Bé, creia que no ho podria suportar.

Els Granger se'n van anar a dormir. El senyor Granger es va quedar adormit ràpidament, però a la senyora Granger li va costar més; tot li feia voltes al cap. Abans de quedar-se adormida, va tenir un últim pensament que la va deixar tranquil·la: fins i tot en cas que els Potter sabessin que estaven posant el nas en aquell món tan diferent al seu, no tenien cap motiu per pensar malament d'una família tan exemplar com la seva. No s'imaginava com podien veure's involucrats en allò, fos el que fos. Va badallar i va canviar de costat. No podia afectar-los, a ells.

S'equivocava de mig a mig.

Potser la senyora Granger anava caient en un son intranquil però aquell mussol que observava la casa, estava ben despert. Estava quiet com una estàtua, sobre la tanca de davant la casa, amb els ulls fixos en l'habitació de la nena. Ni tan sols es va immutar quan la porta d'un cotxe es va tancar de cop al carrer, o quan dos altres mussols li van passar per sobre. Era ja gairebé mitjanit quan el mussol es va moure. Es va acostar a l'ampit de la finestra i va observar aquells ulls tan foscos i tan oberts de la nena. Una mirada que, sens dubte, ella no oblidaria.

Un home va aparèixer a la cantonada del carrer; va aparèixer tan de sobte, tan silenciosament, que qualsevol hauria pogut pensar que havia sortit del terra. Al mussol li va girar el cap cent vuitanta graus i els ulls se li van empetitir. A aquell carrer mai s'havia vist algú semblant a aquell home. Era alt, prim, i molt vell, a jutjar pel color plata dels cabells i la barba, que era tan llarga que se'ls hauria pogut posar de pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra, i unes botes de taló amb sivelles. Els ulls lluminosos i brillants que li guspirejaven rere les ulleres amb forma de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si li haguessin trencat almenys dues vegades. L'home es deia Albus Dumbledore.

L'Albus Dumbledore sabia que ningú el coneixia en aquell carrer. Estava ocupat furgant dins la capa, buscant alguna cosa. Però sí que s'adonava que algú l'observava, perquè de sobte va aixecar la vista cap al mussol, que el mirava fixament des de l'altre punta del carrer. Per alguna raó, aquella visió va semblar divertir-lo. Va riure per sota el nas i va dir, en veu baixa: <<Sabia que estaria observant algú>>

Havia buscat allò que buscava a la butxaca interior de la capa. Semblava un encenedor platejat. El va obrir, el va aixecar, i va fer un gest com per encendre'l. El fanal més proper es va apagar fent un suau "pop". Va tornar a fer "clic" i un altre fanal es va quedar a les fosques. Dotze vegades va fer "clic" amb l'apagador, fins que els únics llums que van quedar encesos en tot el carrer eren dos petits punts molestos en la distància: els ulls dels mussols que l'observava. Si algú hagués mirat per la finestra en aquell moment, ni que hagués estat la senyora Drumsbull, la veïna simple, que tenia la vista llarga, no hauria estat capaç de veure què passava al carrer. El Dumbledore va guardar l'apagador dins la capa i va començar a caminar carrer avall cap al mussol. Quan hi va arribar es va assegurar al mur, va cridar el mussol i va veure com un gat tigrat se li acostava. Va acariciar el mussol i sense ni tan sols mirar el gat li va parlar.

— Gràcies per venir, professora McGonagall!

Es va girar per fer-li un somriure al gat, però ja no hi era. En comptes d'això, el somriure li va fer a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades amb la mateixa forma quadrada que les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. Ella també portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.

— Com heu sabut que era jo? — va preguntar.

— Estimada professora, mai havia vist un gat tan anquilosat.

V3

- També vos estaria anquilosada si haguéssiu passat tot el dia passejant entre muggles. — Va dir la professora McGonagall.
- Tot el dia? Quan podríeu estar divertint-vos? Dec haver passat una desena de festes venint cap aquí!

La professora McGonagall va esbufegar, enfadada.

- Sí, és clar, tothom ho està celebrant — va dir neguitosa—. Aniria bé que fossin una mica més discrets, però no! Fins i tot els muggles s'han adonat que passava alguna cosa. Ho han dit als seus noticiaris. — Va girar el cap enrere, assenyalant la finestra de la sala d'estar de la senyora Drumsbull. — Ho he sentit. Esbarts de mussols... Estels fugaços... Vaja, que no són del tot imbècils. Per força havien de notar alguna cosa. Deixar caure esyels fugaços a Kent... M'ho jugaria que això és cosa del Dedalus Diggle. Mai ha tingut gaire cap.
- No els podem retreure res — va dir el Dumbledore amablement. — Hem tingut ben poca cosa per celebrar en onze anys.
- Ja ho sé — va dir la professora McGonagall irritada — .Però això no justifica que perdem el cap. La gent està sent molt imprudent, sortint al carrer a la llum del dia, sense ni tan sols vestir-se amb roba de muggle, escampant rumors...

Arribat aquell

- Es pot saber perquè hem quedat tan lluny del carrer Privet?

L'Hermione era una nena que diferent, i fins i tot a l'escola l'havien deixat de banda per ser-ho i quan ella ho explicava als seus pares, ells ho atribuïen a l'enveja dels nens per culpa que ella fos més intel·ligent que els altres. Però l'Hermione, com tots els nens, guardava un secret, i aquest secret s'anomenava Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts i amb unes dents massa llargues pel seu gust, però que enorgullien els seus pares.

V4

3.Hermione Granger i la pedra filosofal

El senyor i la senyora Granger eren una família normal i corrent, amb una filla molt intel·ligent, en alguns casos potser massa ja que amb tan sols sis mesos ja era capaç de parlar. Eren tan normals que no esperaven veure's ficats en històries estranyes o misterioses, no perquè no suportessin ximpleries, sinó perquè ells consideraven que eren una família exemplar, amb una filla exemplar.

La senyora Granger era una prestigiosa dentista de Londres, amb una consulta pròpia. Es tractava d'una dona prima amb els cabells negres i un serrell que amagava una mica el seu front. El senyor Granger també era dentista i treballava amb la seva dona. Era un home alt, amb la cara llargaruda i els cabells pèl-rojos. Tenien una filla, l'Hermione, una noia una mica especial, amb els cabells embullats de color castany, fruit de la barreja de pèl-roig i negre.

El senyor i la senyora Granger estaven sempre ocupats a la consulta de dentistes que compartien i això provocava que no poguessin parar tota l'atenció que haguessin desitjat a la seva filla Hermione.

Quan la família Granger es va llevar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeirien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Granger cantussejava mentre triava l'armilla més agradable pels nens per anar a la feina, i la senyora Granger pentinava la cabellera indomable de l'Hermione, mentre ella mirava per la finestra atentament observant qualsevol ocell, per si era un mussol.

A dos quarts de nou la senyora Granger va agafar la bossa, va fer un petó al senyor Granger, que acompanyaria a la seva filla a l'escola, seguit d'un petó a la seva filla distreta amb els cabells a mig pentinar. Va entrar dins el cotxe i es va dirigir cap a la consulta.

Quan va arribar al centre, atrapada en l'embús de cada dia on aprofitava per fullejar el diari que avui no havia pogut comprar, va mirar per la finestra i va veure tot de gent vestida d'una manera estranya. Gent amb capa. La senyora Granger va suposar que era alguna de moda nova. Va tornar a fixar-se en el volant i els ulls li van anar a parar a un grup de gent vestida d'una manera si més no curiosa, que eren relativament a prop. Xerraven molt animats. La

senyora Granger es va sorprendre quan va veure una parella que no era gens jove. Com? Una dona més gran que ella portava una capa de color blau turquesa! Que curiós! Llavors li va passar pel cap que aquella gent devia estar demanant diners per alguna obra caritativa. Sí, devia ser això. Els cotxes es van començar a moure i pocs minuts després, la senyora Granger va arribar a l'aparcament del bloc de pisos on es trobava la seva consulta.

Va entrar-hi, va saludar al secretari que, com cada matí, ja li havia deixat impresa al taulell la llista de pacients que aquell dia estava tan plena que no va tenir temps de mirar per la finestra durant tot el dia. Si no hagués estat així, aquell matí s'hauria distret amb la gent que portava capes pel carrer. Ella no va veure els mussols que volaven pel cel a plena llum del dia, però els qui eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

No va ser fins que va arribar el senyor Granger, una hora i mitja més tard, que van conversar sobre els estranys esdeveniments del carrer d'aquell dimarts gris. Però no hi van pensar més fins que ell va baixar al forn i va passar per davant d'un grup que era al costat del forn. Els va mirar mentre passava i va sentir que murmurejaven amb excitació, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners, com havia pensat la seva dona. A la tornada, amb els donuts a la mà, va entendre una cosa de les que deien i quan va arribar a la consulta, li va comentar a la seva dona:

- Els recol·lectors no portaven pas cap pot i parlaven d'un tal Harry Potter, semblaven molt contents. Havies sentit mai aquest nom?
- Doncs la veritat és que no - Va contestar ella- I si no són recol·lectors, què són?
- Quan arribem a casa miraré al diari a veure si parlen d'aquesta gent o d'aquest tal Harry Potter.

Van seguir treballant tot el dia, tot i que es notava que estaven una mica desconcentrats rumiant qui podia ser aquest tal Potter. A dos quarts de cinc la senyora Granger va marxar a recollir l'Hermione i a les cinc va marxar el senyor Granger, que anava tan capficat que va xoca amb una dona just a la sortida de l'edifici.

- Disculpi- va dir ell quan la dona vella i escarransida va ensopegar i gairebé va caure al terra. Van passar uns segons abans que el senyor

14

Granger s'adonés que la dona duia una capa violeta. No semblava molesta perquè algú hagués estat a punt de tirar-la a terra. Al contrari va fer un gran somriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels vianants: - No pateixi bon home, perquè avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat l'Innomenable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan, tan meravellós!

La vella va abraçar el senyor Granger per la cintura, i va marxar.

El senyor Granger es va quedar com un estaquirot. Una desconeguda l'havia abraçat. També va recordar que li havia dit muggle. No sabia què volia dir, li va semblar un mot estrany. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfil·lar cap a casa, pensant en tot el que havia passat aquell dia, preguntant-se si havia estat un producte de la seva imaginació.

Quan va arribar a casa, va comentar amb la senyora Granger la trobada amb aquella vella mentre la seva filla seguia mirant per la finestra encisada. La senyora Granger va comentar que no havia trobat res al diari que fes referència aquest tal Potter. Un cop van haver posat al llit l'Hermione, se'n van anar cap a la sala, just a temps per enganxar el final del telenotícies:

- I ja per acabar: Els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat d'una manera anòmala. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, d'ençà que ha sortit el sol aquest matí, se les ha vist volar per tot arreu. Els experts encara no han trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbit dels mussols. —La presentadora es va permetre un gran somriure—. Quin gran misteri. I ara, deixem pas a Julia McGuffin i el temps. Què? Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Julia?
- Doncs mira, Mary — va dir la dona del temps—, no he sé, però els mussols no han estat els únics a comportar-se de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut pluja d'estels. Potser és que la gent ha estat celebrant la Nit de les Fogueres abans d'hora. Que no és fins la setmana que ve! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua.

La senyora Granger es va quedar encuriosida pels fets. Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? Mussols que volen de dia? Gent estranya amb capa per tot arreu? I aquell comentari que encara li rondava pel cap, aquell tal Harry Potter. El senyor Granger va entrar a la sala amb dues tasses de te. Va trobar-se a la seva dona rumiant a la butaca, i ella li va preguntar si havia descobert alguna cosa sobre aquell tal Potter.

- No - va dir amb un to reflexionant- Per què?
- Coses estranyes que han dit a les notícies —va contestar la senyora Granger.— Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer.
- I?- va dir el senyor Granger.
- Doncs que... Que pensava que potser...Tot això tenia alguna cosa a veure amb... No sé.... Amb aquella gent d'abans.

El senyor Granger va beure una mica de te amb els llavis arronsats. La senyora Granger no sabia si dir-li que tot allò li feia una mica de mala espina. Ella sí que havia trobat alguna cosa sobre en Harry Potter, i era un nen, així de la mateixa edat que l'Hermione. Va decidir parlar-ne amb el seu marit i va dir, tan tranquil·lament com va poder:

- Jo sí que he trobat una mica d'informació sobre aquest Potter. El nen té la mateixa edat que l'Hermione, més o menys.
- I això t'incomoda? — Va preguntar el senyor Granger veient la preocupació de la seva dona.
- Suposo que sí, però no sé ben bé perquè.
- No pateixis dona, segur que l'Hermione ni el coneixerà. - Va consolar-la.
- Millor no pensem-hi - va dir la senyora Granger, amb el cor encongit.

Van pujar a l'habitació i no van dir res més sobre el tema. Mentre el senyor Granger era al bany, la senyora Granger es va apropar a la finestra per mirar si encara es veien mussols voleiant pel cel. Només en va veure un que mirava de forma molt intensa la finestra.

Eren imaginacions seves? Tot allò, podia tenir alguna cosa a veure amb aquell nen que tan preocupava la seva dona? Si era així.... Si arribava a saber que estaven investigant una família de.... Bé, creia que no ho podria suportar.

Els Granger se'n van anar a dormir. El senyor Granger es va quedar adormit ràpidament, però a la senyora Granger li va costar més; tot li feia voltes al cap.

Abans de quedar-se adormida, va tenir un últim pensament que la va deixar tranquil·la: fins i tot en cas que els Potter sabessin que estaven posant el nas en aquell món tan diferent al seu, no tenien cap motiu per pensar malament d'una família tan exemplar com la seva. No s'imaginava com podien veure's involucrats en allò, fos el que fos. Va badallar i va canviar de costat. No podia afectar-los, a ells.

S'equivocava de mig a mig.

Potser la senyora Granger anava caient en un son intranquil però aquell mussol que observava la casa, estava ben despert. Estava quiet com una estàtua, sobre la tanca de davant la casa, amb els ulls fixos en l'habitació de la nena. Ni tan sols es va immutar quan la porta d'un cotxe es va tancar de cop al carrer, o quan dos altres mussols li van passar per sobre. Era ja gairebé mitjanit quan el mussol es va moure. Es va acostar a l'ampit de la finestra i va observar aquells ulls tan foscos i tan oberts de la nena. Una mirada que, sens dubte, ella no oblidaria.

Un home va aparèixer a la cantonada del carrer; va aparèixer tan de sobte, tan silenciosament, que qualsevol hauria pogut pensar que havia sortit del terra. Al mussol li va girar el cap cent vuitanta graus i els ulls se li van empetir.

A aquell carrer mai s'havia vist algú semblant a aquell home. Era alt, prim, i molt vell, a jutjar pel color plata dels cabells i la barba, que eren tan llargs que se'ls hauria pogut posar de pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra, i unes botes de taló amb sivelles. Els ulls lluminosos i brillants que li guspirejaven rere les ulleres amb forma de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si li haguessin trencat almenys dues vegades. L'home es deia Albus Dumbledore.

L'Albus Dumbledore sabia que ningú el coneixia en aquell carrer. Estava ocupat furgant dins la capa, buscant alguna cosa. Però sí que s'adonava que algú l'observava, perquè de sobte va aixecar la vista cap al mussol, que el mirava fixament des de l'altre punta del carrer. Per alguna raó, aquella visió va semblar divertir-lo. Va riure per sota el nas i va dir, en veu baixa: <<Sabia que estaria observant algú>>

Havia buscat allò que buscava a la butxaca interior de la capa. Semblava un encenedor platejat. El va obrir, el va aixecar, i va fer un gest com per encendre'l. El fanal més proper es va apagar fent un suau "pop". Va tornar a fer

"clic" i un altre fanal es va quedar a les fosques. Dotze vegades va fer "clic" amb l'apagador, fins que els únics llums que van quedar encesos en tot el carrer eren dos petits punts molestos en la distància: els ulls dels mussol que l'observava. Si algú hagués mirat per la finestra en aquell moment, ni que hagués estat la senyora Drumsbull, la veïna simple, que tenia la vista llarga, no hauria estat capaç de veure què passava al carrer. El Dumbledore va guardar l'apagador dins la capa i va començar a caminar carrer avall cap al mussol. Quan hi va arribar es va asseure al mur, va cridar el mussol. Aquest va anar directe cap a Dumbledore, i plegats es van dirigir cap al Carrer Privet. Allà va veure com un gat tigrat se li acostava. Va acariciar el mussol i sense ni tan sols mirar el gat li va parlar.

— Gràcies per venir, professora McGonagall!

Es va girar per fer-li un somriure al gat, però ja no hi era. En comptes d'això, el somriure li va fer a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades amb la mateixa forma quadrada que les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. Ella també portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.

— Com heu sabut que era jo? — va preguntar.

— Estimada professora, mai havia vist un gat tan anquilosat.

— També vos estaria anquilosat si haguéssiu passat tot el dia passejant entre muggles. — Va dir la professora McGonagall.

— Tot el dia? Quan podríeu estar divertint-vos? Dec haver passat una desena de festes venint cap aquí!

La professora McGonagall va esbufegar, enfadada.

— Sí, és clar, tothom ho està celebrant — va dir neguitosa—. Aniria bé que fossin una mica més discrets, però no! Fins i tot els muggles s'han adonat que passava alguna cosa. Ho han dit als seus noticiaris. — Va girar el cap enrere, assenyalant la finestra d'una sala d'estar del carrer. — Ho he sentit. Esbarts de mussols... Estels fugaços... Vaja, que no són del tot imbècils. Per força havien de notar alguna cosa. Deixar caure estels fugaços a Kent... M'ho jugaria que això és cosa del Dedalus Diggle. Mai ha tingut gaire cap.

V4

- No els podem retreure res — va dir el Dumbledore amablement. — Hem tingut ben poca cosa per celebrar en onze anys.
 - Ja ho sé — va dir la professora McGonagall irritada — .Però això no justifica que perdem el cap. La gent està sent molt imprudent, sortint al carrer a la llum del dia, sense ni tan sols vestir-se amb roba de muggle, escampant rumors...
- Arribat aquell punt el va mirar de cua d'ull, amb una mirada punyent, com si esperés que ell li digués alguna cosa, però com que no ho va fer, va continuar:
- També estaria bé que el mateix dia que sembla que l'Innomenable ha desaparegut per fi, els muggles ens descobrissin a tots. Perquè suposo que se n'ha anat de debò, oi professor Dumbledore?
 - Sembla que sí — va respondre el Dumbledore —. Hi hem d'estar molt agraïts. Us ve de gust un pica-pica de llimona.
 - Un què?
 - Un pica-pica de llimona. És una lllaminadura de muggles que m'agrada força.
 - No gràcies — va dir la professora McGonagall fredament, com si pensés que no era moment per a pica-piques de llimona —. El que us deia: fins i tot si l'Innomenable se n'ha anat de debò...
 - Estimada professores, segur que una persona com vostè no el podeu anomenar pel nom? Tota aquesta ximpleria de "l'Innomenable"... Fa onze anys que intento convèncer la gent de dir-lo pel seu nom: Voldemort. — La professora McGonagall es va sobresaltar, però Dumbledore, que estava desembolicant dos pica-piques de llimona, no se'n va adonar —. Tot es fa complicat d'entendre si parlem de "l'Innomenable". Sempre he pensat que no hi havia cap motiu per tenir por d'anomenar Voldemort pel seu nom.
 - Ja ho sé — va dir la professora McGonagall, mig exasperada, mig admirada — .Però el vostre cas és diferent. Tothom sap que sou l'únic de qui l'Innomena... d'acord, Voldemort, tenia por.
 - M'afalagueu — va dir Dumbledore, serè — . Voldemort tenia poders que jo mai tindré.
 - Només perquè sou massa... Vaja ,massa noble per utilitzar-los.

- Sort que és fosc. Mai m'havia posat vermell d'ençà que Madame Pomfrey em va dir que li agradaven les meves orelles noves.

La professora McGonagall li va fer una mirada incisiva i va dir:

- Els mussols no són res comparats amb els rumors que volen per tot arreu. Sabeu què diu la gent, sobre perquè ha desaparegut, sobre què ha aconseguit aturar-lo finalment?

Dumbledore no va respondre, ja que estava buscant un altre pica-pica de llimona.

- El que diuen — va continuar, fent un esforç — és que la nit passada Voldemort va aparèixer pel Cau de Goldric. Que hi va anar a buscar els Potter. Els rumors diuen que la Lily i en James Potter estan ... Estan ... Estan morts!

En Dumbledore va inclinar el cap en senyal de dol. La professora McGonagall va esbufegar.

- La Lily i en James.. No m'ho puc creure... No m'ho volia creure... Oh, Albus!

En Dumbledore li va passar el braç per l'esquena i li va fer uns copets. — Sí, no m'ho recordeu... — va dir amb pesar.

La Professora McGonagall va continuar, amb veu tremolosa:

- Això no és tot. Diuen que va intentar matar el nen dels Potter, en Harry. Però... Que no va poder. Que no va poder matar aquell nen petit. Ningú sap per què, ni com va ser, però diuen que quan no va poder matar en Harry Potter, d'alguna manera el poder de Voldemort es va esvanir... I que és per això que ha desaparegut.

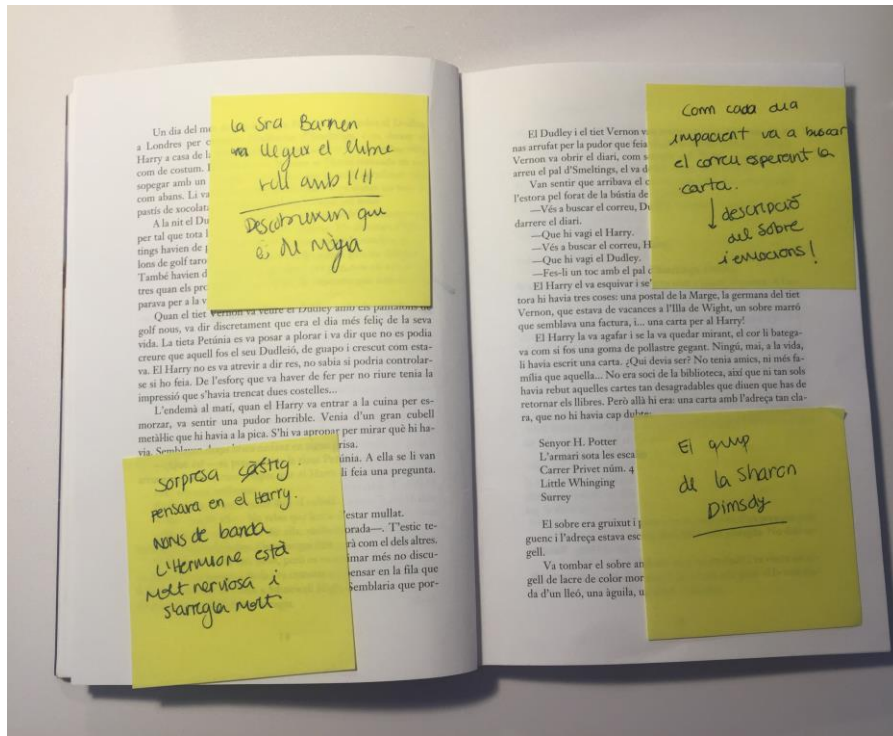
En Dumbledore va fer que sí amb el cap, abatut.

- És...És cert? — la professora McGonagall va defallir — Després del que ha fet... De tota la gent a qui ja mort... No va poder matar un nen petit? És impressionant... De totes les coses que el podien aturar... Però, en el nom del cel, com va poder sobreviure, en Harry?
- Tan sols podem fer hipòtesis — va dir en Dumbledore—. Potser mai ho sabrem del cert. — La professora McGonagall va treure un mocador brodat i es va eixugar els ulls, amagats rere les ulleres. En Dumbledore va sospirar profundament, mentre treia un rellotge daurat de la butxaca i el consultava. Era un rellotge molt estrany. Tenia dotze busques i en comptes de números hi havia planetes minúsculs que donaven voltes a l'esfera.

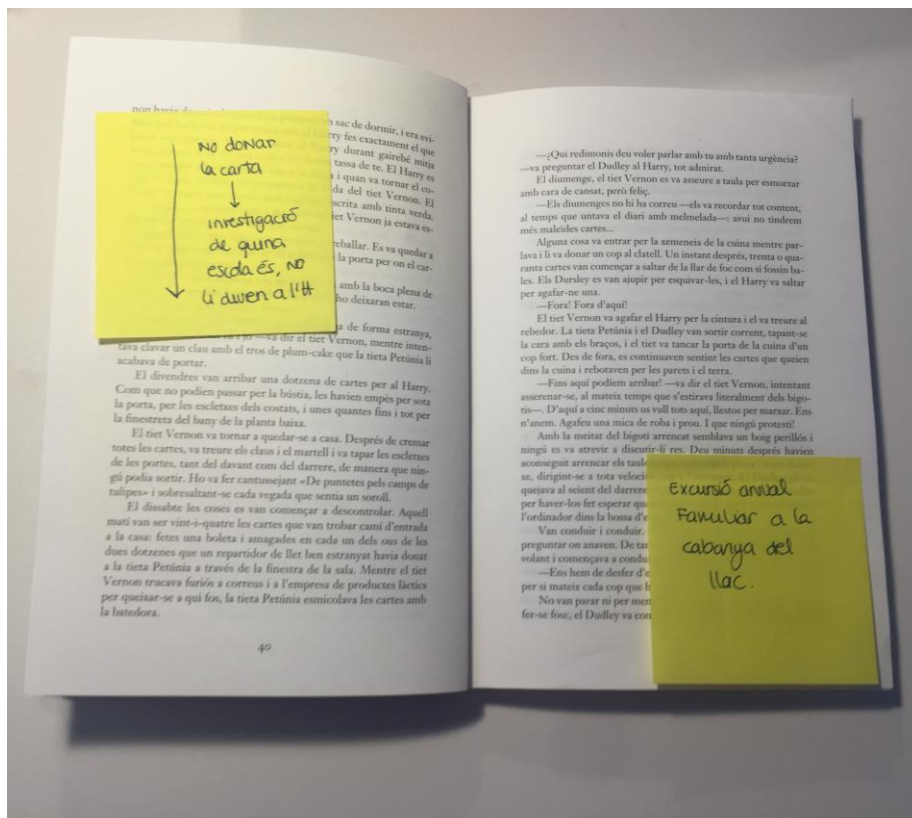
Versió 4 del primer capítol d'*Hermione Granger i la pedra filosofal*

Hermione Granger i la pedra filosofal

A més, mentre llegia cada capítol, escrivia notes amb possibles canvis.

Pàgines comentades del llibre

Pàgines comentades del llibre

A part de fer diverses versions, també va caldre comparar fragments i justificar els canvis, és per això que he agafat alguns fragments per mostrar les diferències, les semblances i els canvis que hi ha en ells. Els canvis marcats amb color lila els he fet per trencar una mica amb la tendència masclista.

ORIGINAL	MODIFICAT
En una ocasió, tia Petúnia, cansada que Harry tornés de la perruqueria com si no hi hagués anat, va agafar unes tisores de la cuina i li va tallar els cabells gairebé al zero, exceptuant el serrell, que el va deixar «per ocultar l'horrible cicatriu». El Dudley va riure com un ximple, burlant-se de Harry, que va passar la nit sense dormir imaginant el que passaria a l'escola l'endemà, on ja es reien de la seva roba vella i les seves ulleres apedaçades. No obstant això, al matí següent, va descobrir en aixecar-se que el seu cabell estava exactament igual que abans que la seva tia li tallés. Com a càstig, el van tancar al rebost durant una setmana, encara que va intentar dir-los que no podia explicar com li havia crescut tan de pressa el pèl.	Un cop, el senyor Granger, cansat que l'Hermione sempre tornés de la perruqueria amb el cabell igual d'estarrufat que abans, havia agafat la planxa de cabell i les tisores i li va tallar el cabell tan curt com va poder i li va planxar el poc cabell que li quedava. L'Hermione havia plorat durant tota la tarda i es va passar tota la nit desperta imaginant-se què passaria l'endemà a l'escola, on ja es burlaven d'ella per ser massa intel·ligent i perquè sempre anava carregada de llibres per l'escola. Al matí següent, però va descobrir que tornava a tenir els cabells exactament com els tenia abans de l'intent d'allisar-los. La mare tenia els ulls com a taronges i quan li van preguntar com ho havia fet, els va explicar que havia llegit en un llibre vell una manera de fer créixer els cabells. Els seus pares no sabien si creure-se-la o pensar que s'ho estava inventant, però la realitat era que els cabells tornaven a ser llargs i la nit anterior no ho eren.

En aquest fragment, intento mostrar que l'Hermione també pateix fenòmens màgics inexplicables, però els seus pares no la maltracten per ells, sinó que els passen per alt ja que no els saben explicar cap d'ells. Això és un canvi bastant recurrent durant la història, el to amb el que els pares de l'Hermione és dolç i agradable, en canvi els Dursley sempre parlen d'en Harry amb menyspreu i a la mínima que senten alguna cosa referent a la màgia ja s'enfaden.

ORIGINAL	MODIFICAT
Es va afanyar a creuar el carrer i va arrencar a córrer fins a la seva oficina. Va dir a crits al seu secretària que no volia que el molestessin, va agafar el telèfon i, quan gairebé havia acabat de marcar els números de casa, va canviar d'idea. Va deixar l'aparell i es va acaricià els bigotis mentre pensava ... No, s'estava comportant com un estúpid. Potter no era un cognom tan especial. Estava segur que havia moltíssimes persones que es deien Potter i que tenien un fill anomenat Harry. I pensant-ho millor, ni tan sols estava segur que el seu nebot es digués Harry. No havia vist mai al nen. podria dir-Harvey. O Harold. No tenia sentit preocupar la senyora Dursley, sempre es trastornava molt davant de qualsevol menció de la seva germana. I no podia retreure. Si ell hagués tingut una germana així ...! Però de totes maneres, aquella gent de la capa ...	Va entrar-hi, va saludar al secretari que, com cada matí, ja li havia deixat impresa al taulell la llista de pacients que aquell dia estava tan plena que no va tenir temps de mirar per la finestra durant tot el dia. Si no hagués estat així, aquell matí s'hauria distret amb la gent que portava capes pel carrer. Ella no va veure els mussols que volaven pel cel a plena llum del dia, però els qui eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

D'aquest fragment només he modificat el to amb el que la senyora Granger parla al seu secretari i com no es molesta per veure la gent al carrer vestida de manera estranya. Per contrari, el senyor Dursley sembla que hagi de tenir un infart només d'haver vist la gent vestida de bruixot pel carrer.

ORIGINAL	MODIFICAT
– Bé, ningú ho sabrà realment fins que arribem allà, però jo sé que seré de Slytherin, perquè tota la meva família va ser d'allà. T'imagines estar en Hufflepuff? jo crec que marxaria, no et sembla?	– Bé, de fet ningú ho sap fins que no arriba allà, oi, però jo crec que aniré a Hufflepuff tot i que no em faria res anar a qualsevol residència. La casa a la que pertanyi no ha de fer que vulgui marxar de l'escola, oi?

Hermione Granger i la pedra filosofal

Aquest fragment, un cop més, mostra com varia el to en tractar-se de dones a la conversa, ja que el fragment original reproduceix la conversa entre en Harry i en Draco Malfoy, però la conversa que he creat jo és entre l'Hermione i la Hannah Abbott.

Per últim, he passat el text a un programa informàtic de maquetació que permet mostrar com queda dins del llibre.

Hermione Granger i la pedra filosofal

Pàgina inicial del capítol 1

Pàgines intermèdies del capítol 4

Portada i contraportada del llibre

El text de la contraportada és el següent:

Atreveix-te a endinsar-te al món màgic de Harry Potter com mai l'havies vist.

Hermione Granger és filla única i viu a una casa als afores de Londres amb els seus pares fins que un dia descobreix les seves dots de bruixa i és convidada a estudiar a una escola de màgia i bruixeria.

Allà coneixerà en Harry Potter i en Ron Wisley i formaran un equip inseparable.

Una revisió femenina del fenomen que va impactar i enganxar a tota una generació.

Fer aquest llibre realment m'ha suposat un gran repte ja que, tot i que al principi semblava una feina més o menys fàcil, ha estat bastant feixuc.

Vaig començar el llibre explicant-lo amb el meu to, donant-li un toc molt personal, però de seguida me'n vaig adonar que no era el camí correcte i que m'havia de fonamentar en alguna base més sòlida. En el moment que vaig agafar el llibre original, les coses van ser més fàcils. En aquell moment, ja no es tractava d'escriure un llibre, sinó que l'havia de reescriure.

J.K. Rowling té una manera molt característica de descriure llocs o de començar diàlegs, i jo no ho hauria estat capaç de reproduir sinó fos perquè tenia el llibre allà al costat.

El que més em va costar, potser, va ser arrencar i escriure el primer capítol. Com he mostrat, és una capítol amb moltes versions i molts retocs. Aquest primer capítol el vaig fer abans de fer tota la part teòrica del feminisme i, pot ser, que es noti un canvi de to a partir del segon capítol.

Les parts que em van resultar més difícils d'escriure eren aquelles en les quals jo partia de zero. En moltes ocasions, J.K. Rowling obvia la infantesa de l'Hermione i els primers capítols són aquells que parlen de la vida de l'Hermione abans d'entrar a l'escola, és a dir, la seva infantesa. Haver de pensar jo onze anys de vida en certa manera, m'ha agradat bastant perquè m'ha donat la capacitat de poder remoldejar una part desconeguda d'un personatge, em va donar ales. Alhora, però, havia de ser molt curiosa per no inventar res que pogués afectar en un futur a la història.

Com es pot observar a les imatges que he adjuntat, el llibre va portar molta anàlisi i molta lectura exhaustiva per trobar canvis per fer i això, tot i que jo pensava que provocaria que avorrís Harry Potter, m'ha fet que ara el pugui observar amb una mirada diferent, com si ja el conegués sencer.

Realment, ho considero una experiència molt enriquidora ja que m'ha donat la capacitat d'analitzar *Harry Potter i la pedra filosofal* des d'un punt de vista que potser poca gent l'ha analitzat, i el fet de reescriure'l ha fet que hagi pogut sentir com és estar dins d'un llibre i que, per molt que no ho sembli, crear una història és una feina molt complicada i que no la pot fer qualsevol persona.

5.2. El llibre

1

El senyor i la senyora Granger eren una família normal i corrent, amb una filla molt intel·ligent, en alguns casos potser massa ja que amb tan sols sis mesos ja era capaç de parlar. Eren tan normals que no esperaven veure's ficats en històries estranyes o misterioses, no perquè no suportessin ximpleries, sinó perquè ells consideraven que eren una família exemplar, amb una filla exemplar.

La senyora Granger era una prestigiosa dentista de Londres, amb una consulta pròpia. Es tractava d'una dona prima amb els cabells negres i un serrell que amagava una mica el seu front. El senyor Granger també era dentista i treballava amb la seva dona. Era un home alt, amb la cara llargaruda i els cabells pèl-rojos. Tenien una filla, l'Hermione, una noia una mica especial, amb els cabells embullats de color castany, fruit de la barreja de pèl-roig i negre.

El senyor i la senyora Granger estaven sempre ocupats a la consulta de dentistes que compartien i això provocava que no poguessin parlar tota l'atenció que haguessin desitjat a la seva filla Hermione.

Quan la família Granger es va llevar el dimarts gris i trist en què comença la nostra història, no hi havia res al cel ennuvolat que pogués fer pensar que molt aviat succeïrien coses estranyes i misterioses per tot el país. El senyor Granger cantussejava mentre triava l'armilla més agradable pels nens per anar a la feina, i la senyora Granger pentinava la cabellera indomable de l'Hermione, mentre ella mirava per la finestra atentament observant qualsevol ocell, per si era un mussol.

A dos quarts de nou la senyora Granger va agafar la bossa, va fer un petó al senyor Granger, que acompanyaria a la seva filla a l'escola, seguit d'un petó a la seva filla distreta amb els cabells a mig pentinar. Va entrar dins el cotxe i es va dirigir cap a la consulta.

Quan va arribar al centre, atrapada en l'embús de cada dia on aprofitava per fullejar el diari que avui no havia pogut comprar, va mirar per la finestra i va veure tot de gent vestida d'una manera estranya. Gent amb capa. La senyora Granger va suposar que era alguna de moda nova. Va tornar a fixar-se en el volant i els ulls li van anar a parar a un grup de gent vestida d'una manera si més no curiosa, que eren relativament a prop. Xerraven molt animats. La senyora Granger es va sorprendre quan va veure una parella que no era gens jove. Com? Una dona més gran que ella portava una capa de color blau turquesa! Que curiós! Llavors li va passar pel cap que aquella gent devia estar demanant diners per alguna obra caritativa. Sí, devia ser això. Els cotxes es van començar a moure i pocs minuts després, la senyora Granger va arribar a l'aparcament del bloc de pisos on es trobava la seva consulta.

Va entrar-hi, va saludar al secretari que, com cada matí, ja li havia deixat impresa al taulell la llista de pacients que aquell dia estava tan plena que no va tenir temps de mirar per la finestra durant tot el dia. Si no hagués estat així, aquell matí s'hauria distret amb la

gent que portava capes pel carrer. Ella no va veure els mussols que volaven pel cel a plena llum del dia, però els qui eren al carrer sí que els van veure. Assenyalaven els mussols amb el dit i els observaven bocabadats, mentre els passaven per sobre.

No va ser fins que va arribar el senyor Granger, una hora i mitja més tard, que van conversar sobre els estranys esdeveniments del carrer d'aquell dimarts gris. Però no hi van pensar més fins que ell va baixar al forn i va passar per davant d'un grup que era al costat del forn. Els va mirar mentre passava i va sentir que murmurejaven amb excitació, i no veia que duguessin cap pot per recaptar diners, com havia pensat la seva dona. A la tornada, amb els donuts a la mà, va entendre una cosa de les que deien i quan va arribar a la consulta, li va comentar a la seva dona:

- Els recol·lectors no portaven pas cap pot i parlaven d'un tal Harry Potter, semblaven molt contents. Havies sentit mai aquest nom?
- Doncs la veritat és que no –va contestar ella–. I si no són recol·lectors, què són?
- Quan arribem a casa miraré al diari a veure si parlen d'aquesta gent o d'aquest tal Harry Potter.

Van seguir treballant tot el dia, tot i que es notava que estaven una mica desconcentrats rumiant qui podia ser aquest tal Potter. A dos quarts de cinc la senyora Granger va marxar a recollir l'Hermione i a les cinc va marxar el senyor Granger, que anava tan capficat que va xoca amb una dona just a la sortida de l'edifici.

– Disculpi –va dir ell quan la dona vella i escarransida va ensopegar i gairebé va caure al terra. Van passar uns segons abans que el senyor Granger s'adonés que la dona duia una capa violeta. No semblava molesta perquè algú hagués estat a punt de tirar-la a terra. Al contrari va fer un gran somriure i va dir, amb una veu tan aguda que va cridar l'atenció dels vianants: - No pateixi bon home, perquè avui res no em preocupa. Alegria! Per fi ha marxat l'Innomenable. Fins i tot un muggle com vostè hauria de celebrar un dia tan, tan meravellós!

La vella va abraçar el senyor Granger per la cintura, i va marxar.

El senyor Granger es va quedar com un estaquirot. Una desconeguda l'havia abraçat. També va recordar que li havia dit muggle. No sabia què volia dir, li va semblar un mot estrany. Se'n va anar de pressa cap al cotxe i va enfilar cap a casa, pensant en tot el que havia passat aquell dia, preguntant-se si havia estat un producte de la seva imaginació.

Quan va arribar a casa, va comentar amb la senyora Granger la trobada amb aquella vella mentre la seva filla seguia mirant per la finestra encisada. La senyora Granger va comentar que no havia trobat res al diari que fes referència a aquest tal Potter. Un cop van haver posat al llit l'Hermione, se'n van anar cap a la sala, just a temps per enganxar el final del telenotícies:

– I ja per acabar: Els amants dels ocells ens han informat que avui els mussols s'han comportat d'una manera anòmla. Malgrat que aquestes aus normalment surten de cacera a la nit i gairebé mai se les veu de dia, d'ençà que ha sortit el sol aquest matí, se les ha vist

volar per tot arreu. Els experts encara no han trobat una explicació plausible a aquest canvi d'hàbit dels mussols. –La presentadora es va permetre un gran somriure–. Quin gran misteri. I ara, deixem pas a Julia McGuffin i el temps. Què? Tindrem més pluja de mussols aquesta nit, Julia?

– Doncs mira, Mary –va dir la dona del temps–, no ho sé, però els mussols no han estat els únics a comportar-se de manera sorprenent. Alguns observadors han trucat des de punts tan distants com Kent, Yorkshire i Dundee per dir-me que en comptes dels xàfecs que vaig anunciar ahir, han tingut pluja d'estels. Potser és que la gent ha estat celebrant la Nit de les Fogueres abans d'hora. Que no és fins la setmana que ve! De totes maneres, tindrem una nit passada per aigua.

La senyora Granger es va quedar encuriosida pels fets. Estels fugaços a tota la Gran Bretanya? Mussols que volen de dia? Gent estranya amb capa per tot arreu? I aquell comentari que encara li rondava pel cap, aquell tal Harry Potter.

El senyor Granger va entrar a la sala amb dues tasses de te. Va trobar-se la seva dona rumiant a la butaca, i ella li va preguntar si havia descobert alguna cosa sobre aquell tal Potter.

- No –va dir amb un to reflexionant–. Per què?
- Coses estranyes que han dit a les notícies –va contestar la senyora Granger–. Mussols... Estels fugaços... I molta gent rara pel carrer.
- I? –va dir el senyor Granger.
- Doncs que... Que pensava que potser...Tot això tenia alguna cosa a veure amb... No sé.... Amb aquella gent d'abans.

El senyor Granger va beure una mica de te amb els llavis arronsats. La senyora Granger no sabia si dir-li que tot allò li feia una mica de mala espina. Ella sí que havia trobat alguna cosa sobre en Harry Potter, i era un nen, així de la mateixa edat que l'Hermione. Va decidir parlar-ne amb el seu marit i va dir, tan tranquil·lament com va poder:

- Jo sí que he trobat una mica d'informació sobre aquest Potter. El nen té la mateixa edat que l'Hermione, més o menys.
- I això t'incomoda? –va preguntar el senyor Granger veient la preocupació de la seva dona.
- Suposo que sí, però no sé ben bé perquè.
- No pateixis dona, segur que l'Hermione ni el coneixerà –va consolar-la.
- Millor no pensem-hi –va dir la senyora Granger, amb el cor encongit.

Van pujar a l'habitació i no van dir res més sobre el tema. Mentre el senyor Granger era al bany, la senyora Granger es va apropar a la finestra per mirar si encara es veien mussols voleiant pel cel. Només en va veure un que mirava de forma molt intensa la finestra.

Eren imaginacions seves? Tot allò, podia tenir alguna cosa a veure amb aquell nen que tan preocupava la seva dona? Si era així... Si arribava a saber que estaven investigant una família de... Bé, creia que no ho podria suportar.

Els Granger se'n van anar a dormir. El senyor Granger es va quedar adormit ràpidament, però a la senyora Granger li va costar més; tot li feia voltes al cap. Abans de quedar-se adormida, va tenir un últim pensament que la va deixar tranquil·la: fins i tot en cas que els Potter sabessin que estaven posant el nas en aquell món tan diferent al seu, no tenien cap motiu per pensar malament d'una família tan exemplar com la seva. No s'imaginava com podien veure's involucrats en allò, fos el que fos. Va badallar i va canviar de costat. No podia afectar-los, a ells.

S'equivocava de mig a mig.

Potser la senyora Granger anava caient en un son intranquil però aquell mussol que observava la casa, estava ben despert. Estava quiet com una estàtua, sobre la tanca de davant la casa, amb els ulls fixos en l'habitació de la nena. Ni tan sols es va immutar quan la porta d'un cotxe es va tancar de cop al carrer, o quan dos altres mussols li van passar per sobre. Era ja gairebé mitjanit quan el mussol es va moure. Es va acostar a l'ampit de la finestra i va observar aquells ulls tan foscos i tan oberts de la nena. Una mirada que, sens dubte, ella no oblidaria.

Un home va aparèixer a la cantonada del carrer; va aparèixer tan de sobte, tan silenciosament, que qualsevol hauria pogut pensar que havia sortit del terra. Al mussol li va girar el cap cent vuitanta graus i els ulls se li van empetitir.

A aquell carrer mai s'havia vist algú semblant a aquell home. Era alt, prim, i molt vell, a jutjar pel color plata dels cabells i la barba, que eren tan llargs que se'ls hauria pogut posar de pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra, i unes botes de taló amb sivelles. Els ulls lluminosos i brillants que li guspirejaven rere les ulleres amb forma de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si li haguessin trencat almenys dues vegades. L'home es deia Albus Dumbledore.

L'Albus Dumbledore sabia que ningú el coneixia en aquell carrer. Estava ocupat furgant dins la capa, buscant alguna cosa. Però sí que s'adonava que algú l'observava, perquè de sobte va aixecar la vista cap al mussol, que el mirava fixament des de l'altre punta del carrer. Per alguna raó, aquella visió va semblar divertir-lo. Va riure per sota el nas i va dir, en veu baixa: "Sabia que estaria observant algú".

Havia buscat allò que buscava a la butxaca interior de la capa. Semblava un encenedor platejat. El va obrir, el va aixecar, i va fer un gest com per encendre'l. El fanal més proper es va apagar fent un suau "pop". Va tornar a fer "clic" i un altre fanal es va quedar a les fosques. Dotze vegades va fer "clic" amb l'apagador, fins que els únics llums que van quedar encesos en tot el carrer eren dos petits punts molestos en la distància: els ulls dels mussol que l'observava. Si algú hagués mirat per la finestra en aquell moment, ni que hagués estat la senyora Drumsbull, la veïna simple, que tenia la vista llarga, no hauria estat capaç de veure

què passava al carrer. El Dumbledore va guardar l'apagador dins la capa i va començar a caminar carrer avall cap al mussol. Quan hi va arribar es va asseure al mur, va cridar el mussol. Aquest va anar directe cap a Dumbledore, i plegats es van dirigir cap al Carrer Privet. Allà va veure com un gat tigrat se li acostava. Va acariciar el mussol i sense ni tan sols mirar el gat li va parlar.

– Gràcies per venir, professora McGonagall!

Es va girar per fer-li un somriure al gat, però ja no hi era. En comptes d'això, el somriure li va fer a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades amb la mateixa forma quadrada que les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. Ella també portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.

– Com heu sabut que era jo? –va preguntar.

– Estimada professora, mai havia vist un gat tan anquilosat.

– També vos estaria anquilosat si haguéssiu passat tot el dia passejant entre muggles. –va dir la professora McGonagall.

– Tot el dia? Quan podríeu estar divertint-vos? Dec haver passat una desena de festes venint cap aquí!

La professora McGonagall va esbufegar, enfadada.

– Sí, és clar, tothom ho està celebrant –va dir neguitosa–. Aniria bé que fossin una mica més discrets, però no! Fins i tot els muggles s'han adonat que passava alguna cosa. Ho han dit als seus noticiaris. –va girar el cap enrere, assenyalant la finestra d'una sala d'estar del carrer. – Ho he sentit. Esbarts de mussols... Estels fugaços... Vaja, que no són del tot imbècils. Per força havien de notar alguna cosa. Deixar caure estels fugaços a Kent... M'ho jugaria que això és cosa del Dedalus Diggle. Mai ha tingut gaire cap.

– No els podem retreure res –va dir el Dumbledore amablement–. Hem tingut ben poca cosa per celebrar en onze anys.

– Ja ho sé –va dir la professora McGonagall irritada–. Però això no justifica que perdem el cap. La gent està sent molt imprudent, sortint al carrer a la llum del dia, sense ni tan sols vestir-se amb roba de muggle, escampant rumors...

Arribat aquell punt el va mirar de cua d'ull, amb una mirada punyent, com si esperés que ell li digués alguna cosa, però com que no ho va fer, va continuar:

– També estaria bé que el mateix dia que sembla que l'Innomenable ha desaparegut per fi, els muggles ens descobrissin a tots. Perquè suposo que se n'ha anat de debò, oi professor Dumbledore?

– Sembla que sí –va respondre el Dumbledore–. Hi hem d'estar molt agraïts. Us ve de gust un pica-pica de llimona.

– Un què?

Hermione Granger i la pedra filosofal

- Un pica-pica de llimona. És una llimonadura de muggles que m'agrada força.
- No gràcies –va dir la professora McGonagall fredament, com si pensés que no era moment per a pica-piques de llimona–. El que us deia: fins i tot si l'Innomenable se n'ha anat de debò...
- Estimada professores, segur que una persona com vostè no el podeu anomenar pel nom? Tota aquesta ximpleria de "l'Innomenable"... Fa onze anys que intento convèncer la gent de dir-lo pel seu nom: Voldemort. –La professora McGonagall es va sobresaltar, però Dumbledore, que estava desembolicant dos pica-piques de llimona, no se'n va adonar–. Tot es fa complicat d'entendre si parlem de "l'Innomenable". Sempre he pensat que no hi havia cap motiu per tenir por d'anomenar Voldemort pel seu nom.
- Ja ho sé –va dir la professora McGonagall, mig exasperada, mig admirada–. Però el vostre cas és diferent. Tothom sap que sou l'únic de qui l'Innomena... d'acord, Voldemort, tenia por.
- M'afalagueu –va dir Dumbledore, serè–. Voldemort tenia poders que jo mai tindrè.
- Només perquè sou massa... Vaja, massa noble per utilitzar-los.
- Sort que és fosc. Mai m'havia posat vermell d'ençà que Madame Pomfrey em va dir que li agradaven les meves orelles noves.

La professora McGonagall li va fer una mirada incisiva i va dir:

- Els mussols no són res comparats amb els rumors que volen per tot arreu. Sabeu què diu la gent, sobre perquè ha desaparegut, sobre què ha aconseguit aturar-lo finalment?
- Dumbledore no va respondre, ja que estava buscant un altre pica-pica de llimona.
- El que diuen –va continuar, fent un esforç– és que la nit passada Voldemort va aparèixer pel Cau de Goldric. Que hi va anar a buscar els Potter. Els rumors diuen que la Lily i en James Potter estan... Estan... Estan morts!

En Dumbledore va inclinar el cap en senyal de dol. La professora McGonagall va esbufegar.

- La Lily i en James.. No m'ho puc creure... No m'ho volia creure... Oh, Albus!

En Dumbledore li va passar el braç per l'esquena i li va fer uns copets.

- Sí, no m'ho recordeu... –va dir amb pesar.

La professora McGonagall va continuar, amb veu tremolosa:

- Això no és tot. Diuen que va intentar matar el nen dels Potter, en Harry. Però... Que no va poder. Que no va poder matar aquell nen petit. Ningú sap per què, ni com va ser, però diuen que quan no va poder matar en Harry Potter, d'alguna manera el poder de Voldemort es va esvanir... I que és per això que ha desaparegut.

En Dumbledore va fer que sí amb el cap, abatut.

– És...És cert? –la professora McGonagall va defallir–. Després del que ha fet... De tota la gent a qui ja mort... No va poder matar un nen petit? És impressionant... De totes les coses que el podien aturar... Però, en el nom del cel, com va poder sobreviure, en Harry?

– Tan sols podem fer hipòtesis –va dir en Dumbledore–. Potser mai ho sabrem del cert.

La professora McGonagall va treure un mocador brodat i es va eixugar els ulls, amagats rere les ulleres. En Dumbledore va sospirar profundament, mentre treia un rellotge daurat de la butxaca i el consultava. Era un rellotge molt estrany. Tenia dotze busques i en comptes de números hi havia planetes minúsculs que donaven voltes a l'esfera. En qualsevol cas, en Dumbledore el devia entendre perquè se'l va guardar a la butxaca i va dir:

– El Hàgrid fa tard. Per cert, suposo que va ser ell qui us va dir que jo seria aquí, ¿oi?

– Sí –va fer la professora McGonagall–. I suposo que no em direu per què sou precisament aquí.

– He vingut per deixar el Harry amb els seus tiets. És l'única família que li queda.

– No voleu dir... No pot ser que vulgueu dir que... Amb la gent que viu aquí? –va esclatar la professora McGonagall, saltant a terra i assenyalant el número quatre–. Professor Dumbledore, no pot ser. Els he estat observant tot el dia. No hi ha dues persones al món que siguin més diferents de nosaltres que ells. I tenen un fill... He vist com clavava puntades de peu a la seva mare quan pujaven pel carrer perquè volia caramels. El Harry Potter en aquesta casa!

– –És el millor lloc –va dir el Dumbledore amb fermesa–. Els seus tiets l'hi explicaran tot quan sigui una mica més gran. Els he escrit una carta.

– –Una carta? –va repetir la professora McGonagall gairebé sense forces, asseient-se de nou al mur–. Professor Dumbledore, de veritat creieu que tot això es pot explicar en una carta? Aquesta gent no entendrà mai el Harry! Serà famós, serà un mite... No m'estranyaria gens que el dia d'avui es conegués en el futur com el dia de Harry Potter... S'escriuran llibres sencers sobre el Harry, tots els nens del nostre món sabran qui és!

– Exacte –va dir el Dumbledore, mirant-la molt seriosament per sobre de les ulleres de mitja lluna–. Qualsevol criatura s'hi atabalaria. Serà famós abans de començar a caminar! Famós per una cosa que ni tan sols recordarà! ¿No us adoneu que és molt millor que creixi lluny de tot això i que no s'ho trobi fins que estigui preparat per pair-ho?

La professora McGonagall estava a punt d'obrir la boca, però s'hi va repensar. Va empassar-se saliva i va dir:

– Sí, sí, teniu raó, és clar. Però, com arribarà fins aquí, professor Dumbledore

De sobte li va mirar la capa, com si pensés que potser hi amagava el Harry a sota.

– El porta el Hàgrid.

– Creieu que és... que és prudent confiar al Hàgrid un afer tan important?

– Al Hàgrid li confiaria la vida –va dir el Dumbledore.

– No vull dir que no tingui un bon cor –va dir la professora McGonagall a desgrat–, però heu d'admetre que és una mica eixelebrat. Té tendència a... Què ha estat això?

Un lleu retrò havia trencat el silenci que els envoltava. El soroll va anar augmentant gradualment mentre miraven amunt i avall del carrer buscant els llums d'un vehicle, fins que es va convertir en un fort rugit que els va fer mirar cap al cel. Una motocicleta enorme va aparèixer volant, i va aterrar al carrer, davant d'ells.

Si la motocicleta era enorme, encara ho era més l'home que la conduïa. Era gairebé el doble d'alt que un home normal, i com a mínim cinc cops més ample. Era simplement massa gran, i molt salvatge: la barba i les grenyes, negres, llargues i gruixudes, li tapaven gran part de la cara; tenia les mans de la mida de la tapa d'un cubell d'escombraries; i els peus, dins d'unes botes de cuir, semblaven cries de dofí; als braços, immensos i musculosos, hi duia un farcell de mantes.

– Hàgrid, per fi –va dir el Dumbledore, com si s'hagués tret un pes de sobre–. Però, d'on has tret aquesta moto?

– Me l'han deixat, professor Dumbledore –va dir el gegant, baixant de la motocicleta amb molt de compte mentre parlava–. Me l'ha deixat Sírius Black el jove. Aquí el teniu, senyor.

– Cap problema?

– No, senyor. La casa estava mig destruïda, però l'he tret sense problemes abans que els muggles comencessin a pul-lular per allà. S'ha quedat adormit quan volàvem sobre Bristol.

El Dumbledore i la professora McGonagall es van inclinar sobre el farcell de mantes. A dins, gairebé imperceptible, hi havia un nen petit dormint profundament. Al front, sota un floc de cabells negres com l'atzabeja, hi tenia un tall d'una forma molt curiosa, com si fos un llamp.

– Aquí és on...? –va xiuxiuejar la professora McGonagall.

– Sí –va dir el Dumbledore–. Tindrà la cicatriu per sempre.

– No podríeu fer-hi alguna cosa, professor Dumbledore?

– Encara que pogués, no ho faria. Les cicatrius poden ser molt pràctiques, a vegades. Jo en tinc una sobre el genoll esquerre que és un plànol exacte del metro de Londres. Bé.. Dona-me'l, Hàgrid. Més val que ho anem enllestint.

En Dumbledore va agafar el Harry i va girar-se cap a la casa que tenia al darrere.

– Que puc... Que puc acomiadar-me d'ell, senyor? –va preguntar en Hàgrid.

Va inclinar l'enorme cap sobre el nen i li va fer un petó que devia ser molt raspós i pelut. Llavors, de sobte, va deixar anar un udol, com si fos un gos ferit.

– Shhh! –va fer la professora McGonagall–. Despertarà els muggles!

Hermione Granger i la pedra filosofal

– Ho sento –va dir fent un sanglot, i va treure un mocador brut molt gran per tapar-se la cara–. Però és que és més fort que jo... La Lily i en James, morts... I la pobra criatura, tan petita, que ha d'anar a viure amb els muggles...

– Sí, sí, és molt trist, però ho has de superar, Hàgrid, o ens enxamparan –va xiuxiuejar la professora McGonagall, fent-li uns copets al braç amb cautela, mentre en Dumbledore saltava el mur del jardí i se n'anava a l'entrada de la casa. Va deixar el nen al llindar, es va treure una carta de la capa i la va posar entre les mantes.

Llavors va tornar amb els altres i en Hàgrid li va preguntar pel mussol que portava a l'espatlla:

– S'havia extraviat del grup que porta voleiant Londres tot el dia, l'he trobat a l'altra banda del riu, mirant una muggle que també el mirava. Era una situació curiosa, com si es coneguessin.

– I perquè el porta amb vostè, en lloc de portar-lo a Hogwarts i tornar a trobar-nos? – va preguntar en Hàgrid.

– Doncs perquè volia que te l'emportessis a veure si és que té algun tipus de problema, els mussols no es perden ni s'extravien mai.

El mussol es va dirigir cap als braços d'en Hàgrid, que estaven oberts de bat a bat.

– Bé –va dir Dumbledore–, això és tot. No hi tenim res més a fer, aquí. És millor que marxem i anem a celebrar-ho.

– Sí, –va fer Hàgrid–. He de tornar-li la moto al Sírius i examinar aquest mussol. Bona nit, professora McGonagall; professor Dumledore, senyor.

Es va eixugar els ulls plorosos amb la màniga de la jaqueta, va pujar a la motocicleta i la va engegar; amb un bram es va enlaira i va desaparèixer en la nit.

– Fins aviat, suposo, professora McGonagall –va dir en Dumbledore, fent un gest amb el cap. Com a resposta, la professora es va mocar.

En Dumbledore es va girar i es va posar a caminar carrer avall. Quan va arribar a la cantonada es va aturar i va treure l'apagador. Va fer "clic" un cop i les dotze boles de llum van tornar ràpidament als fanals, de manera que de sobte aquell carrer va quedar il·luminat d'un color ataronjat i va veure un gat tigrat que se n'anava per la cantonada de l'altre final del carrer. Amb prou feines veia el farcellet del llindar del número quatre.

Mentre en Dumbledore desapareixia en la nit, el gat va anar a la casa d'on venia el mussol, i va repetir el que havia fet el mussol; primer va mirar per la finestra on el senyor i la senyor Granger dormien profundament. Va saltar fins l'ampit de la finestra del costat, on podia observar una nena, amb uns ulls foscos com la nit, que l'observava amb aquella admiració que havia descrit Dumbledore sobre el mussol. Curiosament, la nena va allargar els braços per posar-se dreta dins el bressol, quan ho va aconseguir, va somriure cap a la finestra i la professora McGonagall va pensar que aquell seria un somriure difícil d'oblidar.

Havien passat prop de deu anys d'ençà que els Granger havien descobert l'encantament de la seva filla, però aquell carrer de Londres no havia canviat gens. Aquell dia el sol va sortir pels mateixos jardins, molt ben arreglats, va il·luminar la finestra per on anys abans s'havien observat aquells ulls i va entrar silenciosament a la sala, que quasi no havia canviat d'ençà de la nit en què aquell gat es va quedar encisat amb els ulls de la petita Hermione. Només les fotografies que hi havia a la lleixa de la xemeneia indicaven quant de temps havia passat. Deu anys abans, n'hi havia moltes d'aquells ulls castanys tan curiosos i aquell somriure característic. Però l'Hermione Granger ja no era un bebè, i ara les fotografies mostraven una nena amb els cabells castanys una mica despentinats i un serrell que tapava una mica aquells ulls enormes en diferents circumstàncies, com per exemple la seva primera bicicleta, als cavallets d'un parc d'atraccions jugant a l'ordinador amb el seu pare, abraçada i besada per la seva mare.

Tot i així, l'Hermione seguia sent aquella nena curiosa que mirava els mussols per la finestra. Encara dormia, però no per molta estona. La senyora Granger estava desperta i la seva veu dolça va ser el primer so del dia.

– Amunt! Aixeca't!

L'Hermione es va moure una mica però es va embolicar més amb els llençols. La mare va colpejar la porta de cop.

– Amunt! –va dir. L'Hermione va sentir que se n'anava cap a la cuina i que posava la fregidora al foc. Es va girar panxa amunt i va intentar recordar el somni que havia tingut. Havia estat bonic: hi apareixia un gat negre molt elegant. Va tenir la sensació que ja havia tingut aquell somni un altre cop.

La mare tornava a ser darrere la porta.

– Ja estàs llesta? –va preguntar.

– Gairebé –va respondre l'Hermione.

– Vinga doncs, espavila't que vull que em facis aquell bacon tan bo. Vigila que no se't cremi. Ho vull tot perfecte per l'aniversari del teu pare.

L'Hermione va respondre mig endormiscada.

– Has dit alguna cosa? –va dir la mare des de l'altre banda de la porta.

– Res, res...

L'aniversari del pare! Com se'n podia haver oblidat? L'Hermione va sortir del llit tranquil·lament i va començar a buscar uns mitjons. En va trobar un parell sota el llit i després de fer-ne fora una aranya, se'ls va posar. L'Hermione estava acostumada a les aranyes, li agradava molt jugar al jardí i n'estava ple.

Quan es va haver vestit, va baixar a la cuina. La mare estava com una moto corrent amunt i avall de la cuina preparant la casa. Va mirar quins regals hi havia a sobre la taula.

Res fora inesperat, aquell ordinador nou del que havien estat parlant feia un mes i una bicicleta de carreres. Per quins set sous volia el pare una bicicleta de carreres era un misteri que l'Hermione no comprenia, ja que no era capaç de recordar quin era l'últim cop que havia vist el pare fent exercici. No era un home gras, més aviat al contrari, però odiava fer exercici.

Potser tenia alguna cosa a veure amb les hores que s'havia passat llegint en lloc d'estar en contacte amb el món exterior, però el cas és que l'Hermione sempre havia estat baixa i prima per la seva edat. L'Hermione tenia la cara rodona, els pòmuls molt marcats, els cabells castanys i uns ulls marrons brillants. No portava ulleres, tot i que l'havien advertit que si seguia llegint tant, potser n'hauria de portar. Les coses que més agradaven a l'Hermione de la seva aparença era el seu serrell, els cabells estarrufats i les dents tan grosses que tenia. Aquestes últimes encara estava decidint si li agradaven o no, però el seu pare sempre deia que eren molt maques i que no se n'havia d'avergonyir.

La senyora Granger va entrar a la cuina quan l'Hermione tombava el bacon.

– Pentina't, reina! –va dir, amb cara de fer tard.

Aproximadament, un cop a la setmana la senyora Granger mirava per sobre el diari que llegia i deia que calia tallar-li els cabells. A l'Hermione, li havien tallat els cabells més vegades que tots els nois de la classe junts, però era igual, el cabell li continua creixent de la mateixa manera en totes direccions i ben estarrufat.

L'Hermione ja estava fregint els ous quan el Senyor granger va arribar a la cuina amb la seva mare. El pare se'm s'assemblava molt a l'Hermione: tenia la cara blanca i allargada, un coll no massa llarg, els ulls marrons i rodons, i el cabell castany i llarg que li queia suaument sobre la cara. La mare deia sovint que l'Hermione semblava un petit àngel, i l'Hermione Amb la mateixa freqüència que totes aquelles coses li semblaven una tonteria.

L'Hermione va posar els plats amb els ous i el bacon sobre la taula, cosa complicada perquè no hi havia gaire espai. Mentrestant el pare admirava el regals.

– Quina alegria tenir la bici nova! –va dir aixecant la vista cap a la seva dona i la seva filla–. Què us sembla si l'anem a estrenar?

– Pare, a mi això de les bicicletes no m'agrada gaire. Potser la mare t'hi vol acompanyar –va contestar, tan ràpidament com va poder l'Hermione.

– D'acord, doncs si no vols venir i pel que sembla la teva mare tampoc, canviem de plans –va contestar el pare, tan agradable com sempre.

– Però rei, tu i jo teníem entrades per anar a veure aquell museu. No podem canviar de plans ara –va dir la mare de l'Hermione.

– És veritat, vaig a mirar si la senyora Barnen es pot encarregar de l'Hermione durant aquesta tarda –va contestar el senyor Granger.

Mentrestant, l'Hermione mirava l'escena com una simple observadora, com si la cosa no anés amb ella, però estava desitjant que la senyora Barnen, la veïna, tingués qualsevol

altre cosa a fer. Feia uns dies que l'Hermione havia vist que havien portat una serp nova al zoo, i tenia molta curiositat per veure-la.

– Males notícies –va dir el pare–. La senyora Barnen s'ha trencat una cama. No se la pot quedar, avui –va assenyalar l'Hermione amb el cap.

L'Hermione es va quedar amb la boca oberta de la sorpresa i va notar com el cor li feia un bot d'alegria. Cada any, les companyes d'escola de l'Hermione explicaven les aventures dels caps de setmana que passava amb els pares. Elles anaven a parcs d'atraccions, a esquiar, però ella sempre acabava anant a casa de la senyora Barnes a mirar la televisió i sentir-la queixar de les notícies. La l'Hermione odiava anar-hi. La casa feia olor de col i la senyora Barnes li ensenyava fotografies de tots els gats que havia tingut a la vida.

– I ara què? –va dir la senyora Granger, mirant l'Hermione esperant alguna resposta. L'Hermione creia que li havia de saber greu que la senyora Barnen s'hagués trencat la cama, però no era fàcil quan pensava que encara hauria de passar un altre any abans no hagués de sentir-la dir que els polítics d'avui en dia no valien la pena i que el món estava fatal.

– Podríem trucar a la Marion –va suggerir el senyor Granger.

– No siguis ximple, la Marion no suporta les criatures. A més, no vull que la nostra filla passi el dia sentint que no l'estimen.

Els Granger parlaven sovint de l'Hermione d'aquella manera, com si l'haguessin de protegir de totes les influències negatives. O potser més aviat com si fos encara una nena petita que no sabés com funciona el món, com si fos dèbil.

– I què me'n dius del teu amic... Com es diu? Mark?

– Està de vacances a Mallorca –va cridar la senyora Granger.

– Podria venir amb vosaltres... –va insinuar l'Hermione, esperançada (no és que tingués un gran interès en aquella exposició que anaven a veure, però qualsevol cosa era millor que quedar-se amb algun amic de la família que li expliqués com funcionava la vida, o alguna cosa similar.)

El senyor Granger va fer cara d'haver-se empassat un botí.

– I fer que t'empassis tota una exposició que no deus entendre?

– Jo soc capaç d'entendre exposicions d'art –va dir l'Hermione, com si haguessin ferit el seu orgull, però ja no l'escoltaven.

– Suposo que podríem anar a l'exposició un altre dia. Potser avui podríem anar al zoo tots junts –va dir la senyora Granger–. I així ningú hauria d'estar avorrit.

L'Hermione no s'ho podia creure. No només havia aconseguit lliurar-se de la senyora Barnen o de qualsevol relatiu de la família amb les seves històries avorrides sinó que havia aconseguit que la duguessin al zoo i podria veure la nova serp brasilera tan curiosa. Era un dia rodó.

– Si anem al zoo, potser podríem avisar la Gretchen i preguntar-li a veure si vol venir! –va proposar l'Hermione entusiasmada. La Gretchen era la millor amiga, per no dir l'única, de l'Hermione. Totes dies parlaven d'animals i es passaven les hores del pati discutint sobre quina de les dues tenia les millors notes. No eren nenes convencionals, no es preocupaven per estar sempre guapes, es preocupaven per saber quina de les dues llegia més llibres o quina de les dues en sabia més sobre els assumptes més estrambòtics.

Al cap d'una estona va sonar el timbre. "Oh Déu meu, quina il·lusió!", va dir l'Hermione, emocionada, i uns segons més tard va veure la Gretchen Pirkiss amb la seva mare. Les dues feien plans de dominar el món a les estones lliures. En veure's, a totes dues se'ls va dibuixar un somriure radiant d'orella a orella.

Mitja hora més tard, l'Hermione, que encara no es creia la sort que havia tingut, era amb la Gretchen al seien del darrere del cotxe, camí del zoo. Els seus pares ja tenien planejada la ruta que farien pel zoo, on es farien les fotos, i l'Hermione i la Gretchen intentaven imaginar-se com seria la serp, o si hi hauria altres animals rars nous.

Però el pare i la mare de l'Hermione van voler parlar amb ella just abans que pugés al cotxe. La van advertir que no fes cap cosa estranya, que se sabés controlar. Ella els va dir que no patissin, que no cometria cap error.

Però els pares no se la van creure. A vegades, al voltant de l'Hermione passaven coses estranyes, i no servia de res intentar buscar un motiu, passaven perquè sí.

Un cop, el senyor Granger, cansat que l'Hermione sempre tornés de la perruqueria amb el cabell igual d'estarrufat que abans, havia agafat la planxa de cabell i les tisores i li va tallar el cabell tan curt com va poder i li va planxar el poc cabell que li quedava. L'Hermione havia plorat durant tota la tarda i es va passar tota la nit desperta imaginant-se què passaria l'endemà a l'escola, on ja es burlaven d'ella per ser massa intel·ligent i perquè sempre anava carregada de llibres per l'escola. Al matí següent, però va descobrir que tornava a tenir els cabells exactament com els tenia abans de l'intent d'allisar-los. La mare tenia els ulls com a taronges i quan li van preguntar com ho havia fet, els va explicar que havia llegit en un llibre vell una manera de fer créixer els cabells. Els seus pares no sabien si creure-se-la o pensar que s'ho estava inventant, però la realitat era que els cabells tornaven a ser llargs i la nit anterior no ho eren.

Un altre dia la senyora Granger havia intentat posar-li un jersei marró amb boletes de llana de color taronja que li havia regalat la seva tieta. Com més intentava que l'Hermione accedís a posar-se'l, més plorava ella. La nena es va tancar a l'habitació i quan la van fer sortir, un parell d'hores més tard, va aparèixer amb el jersei canviat de color. La senyora Granger va pensar que potser havia estat culpa del lleixiu de la rentadora i no va fer més preguntes.

D'altra banda, va tenir molts problemes el dia que la van trobar a la teulada de la cuina de l'escola. El grupet de la Sharon Dimsdy, la seva enemiga, l'havia estat perseguint com de costum, quan les va poder despistar durant temps suficient com per idear la manera de

sorprendre-les apareixent asseguda sobre la teulada. Els Granger van rebre una carta de la directora, que estava espantada perquè una nena tan intel·ligent com era l'Hermione tingués una conducta tan perillosa com aquella. Però l'únic que havia volgut fer (tal i com li va explicar entre plors a la seva mare a través de la porta de l'habitació entreoberta) era saltar darrere els cubells d'escombraries que hi havia al costat de la porta, però havia recordat una frase que havia llegit en un llibre vell i la va recitar al mig del salt.

Però aquell dia res no aniria malament. Fins i tot valia la pena estar amb la Gretchen per tal de passar el dia en un lloc que no fos la seva habitació o la saleta amb olor a col de la senyora Barnen.

Mentre conduïa, la senyora Granger es va estar queixant al senyor Granger. Semblava que li agradés queixar-se de les coses: la gent de la feina, els fills de la gent de la feina, el consistori, el banc i els actes curiosos de la seva filla tot just eren alguns dels seus temes preferits. Aquell matí, eren les motocicletes.

– Van rugint per tot arreu com a boges. Els conductors són uns bandarres –va dir, mentre una motocicleta els avançava.

– Fa uns dies vaig somniar amb una moto –va dir l'Hermione, que de sobte se n'havia recordat–. El vent em donava a la cara i era molt divertit!

La senyora Granger va posar uns ulls com a taronges. No volia que la seva filla pensés en portar una moto, no era res tan impressionant com sembla i més aviat es presentava com alguna cosa molt perillosa.

La Gretchen va explicar que els seus pares en tenien una i que a ella li semblaven impressionants. Però l'Hermione va veure la cara de la seva mare pel retrovisor i va recapacitar ràpidament.

– Ja sé que no en tindrè mai cap –va dir l'Hermione–. Tan sols era un somni.

Però després se'n va penedir d'haver parlat. Si hi havia res que preocupés més als Granger eren els somnis que tenia la seva filla, perquè sovint generaven dubtes que ells no podien respondre. Semblava que pensessin que aquelles preguntes generaven idees perilloses.

Era un dissabte preciós i el zoo estava ple de famílies. A l'entrada, els Granger van comprar dos gelats grans de maduixa per a l'Hermione i la Gretchen. Les dues el llepaven i el gaudien mentre observaven un goril·la que, segons deien, s'assemblava a un professor de l'escola.

Per l'Hermione va ser el millor matí que havia passat en molt de temps. Tan ella com la Gretchen caminaven una mica allunyats dels pares de l'Hermione, per tal que no sentissin els comentaris que feien. Van dinar al restaurant del zoo, i de postres es van demanar aquell gelat que porta plàtan i xocolata, i se'l van partir entre els quatre.

L'Hermione irradiava felicitat i tenia ganes de poder-ho explicar a l'escola.

Després de dinar van anar al terrari. Era fosc i s'hi estava fresquet. Les parets estaven recobertes de vitrines il·luminades, i rere els vidres hi havia tota classe de llangardaixos i de serps que lliscaven sobre pedres o branques mortes. L'Hermione i la Gretchen volien veure cobres verinosos grans i pitons gruixudes capaces d'esclafar una persona. Estaven fascinades. No van trigar a quedar encisades per la serp més gran que hi havia. Podia fer dues voltes al cotxe de la mare de l'Hermione i aixafar-lo fins a convertir-lo en ferralla. Però en aquell moment no semblava que en tingués ganes. Estava com adormida.

La Gretchen es va plantar davant la vitrina, amb el nas enganxat al vidre, mirant embadalida la serp marró, lluent, que estava enrotllada fent un espiral. L'Hermione la mirava des de darrere, i no va poder evitar veure un nen bastant grassonet que feia el mateix que la Gretchen.

– Fes que es mogui –va dir el nen al seu pare, com si fos un nen petit. El pare va fer uns copets al vidre, però la serp ni es va immutar.

– Fes-ho un altre cop –li va ordenar. El pare va repicar amb els nusos dels dits, però la serp va continuar fent la migdiada.

– Això és un pal –va gemegar finalment, i se'n va anar arrossegant els peus.

L'Hermione va pensar que era un nen molt infantil i va desitjar que la Gretchen ja s'hagués apartat del vidre, perquè no volia que la comparessin a aquell nen. Al veure el poc moviment d'aquella serp, la Gretchen li va preguntar a l'Hermione si podien marxar del terrari, deia que tenia fred. Però abans de contestar, l'Hermione va tornar a mirar cap a la vitrina de la serp i hi va veure un nen que estava com un estaquirot davant el gran vidre. Estava absort mirant la serp. La nena es va quedar encuriosida pel que feia aquell nen. Era un nen molt prim, amb el cabell negre i unes ulleres enganxades amb cinta per molts llocs diferents. Semblava que fos pobre.

De sobte, la serp va obrir els ulls de vidre. A poc a poc, molt a poc a poc, va aixecar el cap fins a posar-los a l'alçada dels del nen.

Li va fer l'ullet.

El nen la mirava fixament, i l'Hermione estava al·lucinant. Llavors, el nen va fer una ullada al seu voltant per veure que ningú mirava i l'Hermione va fer veure que mirava cap una altra banda. El nen li va tornar a mirar la serp i també li va picar l'ullet.

El nen i la serp es miraven intensament, com si es poguessin comunicar. L'Hermione veia com la serp anava fent gestos amb el seu cos, fins que de sobte un nen, que també estava grassonet, va fer un crit ensordidor per avisar l'altre nen grassonet i el seu pare: - Dudley! Senyor Dursley! Veniu a veure aquesta serp! Fa coses increïbles!

El nen grassonet, que l'Hermione va deduir que es deia Dudley, va anar cap al seu amic i el nen que parlava amb la serp tan ràpidament com va poder, tenint en compte que es movia com un ànec.

– Tu, surt del mig –va dir, i va clavar un cop de puny a les costelles al nen prim que parlava amb la serp. El cop el va agafar per sorpresa i va caure al terra de formigó. L'Hermione va sentir molta pena cap aquell nen. El que va venir després va passar tan ràpid que ningú ho va entendre: els dos nens grassonets estaven recolzats al vidre, i un segon després reculaven cridant com a bojos.

El nen prim es va aixecar del terra i se li va tallar la respiració: el vidre que tancava la serp s'havia volatilitzat. La magnífica serp va començar a descargolar-se i a lliscar per terra. Els que estaven al terrari es van posar a cridar i a córrer cap a les sortides. La Gretchen estava molt espantada i xisclava mentre agafava el braç de l'Hermione per endur-se-la fora del terrari, però ella estava fascinada amb el nen prim. Havia llegit en un llibre vell que hi havia gent capaç de parlar amb les serps, però no n'havia vist mai cap.

El vigilant del terrari estava estupefacte.

– Però, i el vidre? - no parava de repetir – On ha anat a parar el vidre?

Els pares de l'Hermione no es podien creure el que acabava de passar i la Gretchen estava histèrica cridant paraules incomprensibles. Però el pitjor va ser, com a mínim per a l'Hermione que es calmes prou com per dir: "El nen prim estava parlant amb la serp, oi que sí, Hermione?"

L'Hermione es va posar vermella. Què n'havia de saber ella sobre si el nen parlava amb la serp o no? El que va estranyar més als pares va ser que l'Hermione no va contestar res, només estava vermella i amb els ulls com taronges.

Quan van arribar a casa, la Gretchen encara plorava de l'ensurt i els pares de l'Hermione van haver d'explicar els fets a la mare de la Gretchen, que intentava consolar-la.

L'Hermione va pujar a la seva habitació. No tenia ganes d'haver de parlar amb els seus pares sobre el que havia passat al zoo perquè tenia masses preguntes "complicades" a fer.

A sota el llit hi tenia amagats tots els llibres vells que explicaven coses tan curioses, com que els humans parlessin amb les serps. Va agafar just el que parlava sobre les serps. En aquell llibre, les imatges es movien, i sortien senyors amb barrets de punxa i senyores amb túniques molt llargues. Era difícil d'entendre aquell llibre perquè tenia moltes coses escrites en llatí, o algun idioma antic. Però, poc a poc, l'Hermione havia començat a desxifrar aquell llibre.

A l'escola, l'Hermione no tenia ningú més que la Gretchen. Tothom sabia que aquella parella era massa intel·ligent i massa repel·lent, i que la banda de la Sharon Dimsdy les odiava, i ningú no volia problemes amb la banda de la Sharon Dimsdy.

La fugida de la *Boa Constrictor* havia deixat l'Hermione somiant amb aquell nen, i mentre investigava sobre aquell nen prim i la seva capacitat de parlar amb les serps. Això va provocar que no se n'adonés i ja comencessin les vacances d'estiu, i el pare ja hagués deixat d'insistir amb la bicicleta, perquè va provar de fer-la servir un dia i quasi atropella la senyora Barnen que creuava el carrer amb les crosses.

L'Hermione estava contenta que no hi hagués escola, tot i que ni així es deslliurava de la banda de la Sharon, que es reunien al parc del final del carrer de l'Hermione.

Per aquesta raó l'Hermione passava tant de temps com podia allunyada del parc, anant de casa seva a casa de la Gretchen tan ràpid com podia per evitar creuar-se amb tot el grup, i quan no podia anar a casa la Gretchen, li trucava per explicar-se anècdotes gracioses i curioses de llibres. A més, l'Hermione desitjava que arribés el final de les vacances, que li duïen un bri d'esperança. Al setembre començaria l'escola secundària, i, per primer cop a la vida no estaria amb la Sharon. La Sharon tenia plaça a un institut ben allunyat de l'Hermione i la Gretchen, i això les tranquil·litzava molt.

Però les dues nenes somniaven despertes amb l'institut i les aventures que comportaria. Pensaven en conèixer més noies com elles, aprendre coses noves i poder llegir molts més llibres. Però l'Hermione encara seguia pensant en els llibres vells escrits en llatí.

Un dia del mes de juliol els pares de l'Hermione van haver d'anar al centre de Londres a comprar, i van deixar l'Hermione a casa de la senyora Barnen. Aquell cop no va ser tan horrible com de costum. Pel que es veu, la cama se l'havia trencada en ensopegar amb un dels gats, i semblava que ja no li agradaven tant com abans. Va veure que portava el llibre vell a les mans i va decidir llegir una mica amb ella.

La senyora Barnen no entenia gaires coses en llatí, però també es va quedar fascinada amb que les imatges del llibre es moguessin. L'Hermione li va demanar que no digués res del llibre als seus pares, que li traurien el llibre.

L'endemà al matí, quan l'Hermione va entrar a la cuina per esmorzar, va veure un paquet a sobre de la taula amb el seu nom escrit ben gran, i el nom de l'institut. El va obrir i va trobar l'uniforme que portaria durant els següents mesos.

- Mare, és la cosa més lletja que he vist mai –va dir amb cara de fàstic.
- Vinga, Hermione –va dir el pare–. Posa-te'l, que segur que t'agrada més un cop te'l vegis posat.

L'Hermione se'l va posar, camisa, faldilla i jersei a sobre.

- És insuportable! El jersei pica, la camisa té un estampat lleig i la faldilla és incòmoda. –va remugar–. Com esperen que tregui bones notes si vaig tan incòmode.

- Hermione, ja n'hem parlat sobre això. Has de parar de remugar cada vegada que et parlem de qualsevol cosa de l'institut –va contestar la mare.

Hermione Granger i la pedra filosofal

L'Hermione ho va dubtar molt, però es va estimar no discutir-li-ho. Es va asseure a la taula i va intentar no pensar en la fila que faria el primer dia de classe a l'institut.

Just abans d'asseure's a esmorzar, i com cada dia, l'Hermione es va aixecar a buscar el correu. Però aquesta vegada els pares es van sorprendre, l'Hermione es va aixecar sola i hi va anar sense dir res, sense queixar-se.

L'Hermione va obrir la porta de casa i va trobar tres cartes a la bústia. Va començar a llegir els noms de les cartes: una postal de la Juliet, la germana del senyor Granger, que estava de vacances a l'Illa de Guernsey, un sobre marró que semblava una factura i... la carta més esperada per l'Hermione.

L'Hermione la va agafar i se la va quedar mirant, el cor li batejava com si fos una goma de pollastre gegant. Havia rebut altres cartes, però, mai havia tingut tantes ganes de llegir-ne una. Volia assegurar-se que no era una carta de la Gretchen, ni una carta del nou institut. Però allà hi era: una carta amb l'adreça tan clara, que no hi havia cap dubte:

Senyora H. Granger

Segona habitació de la segona planta

Carrer Heath, 5

Heathgate

Hampstead

El sobre era gruixut i pesava molt, estava fet d'un pergami groguenc i l'adreça estava escrita amb tinta verd maragda. No duia segell, cosa que descartava que fos una carta de la Gretchen o de l'institut.

Va tombar el sobre amb les mans tremoloses i va veure un segell de lacre de color morat amb un escut: una gran "H" envoltada d'un lleó, una àguila, un teixó i una serp. Havia vist aquell escut abans.

– Hermione, reina! Què fas? –va cridar la senyora Granger des del menjador.

L'Hermione va entrar ràpidament a casa i, abans de baixar al menjador a esmorzar, va pujar a l'habitació a buscar els llibres vells. Allà és on havia vist aquell escut!

L'Hermione va tornar al menjador, amb els ulls encara fixos en la carta. Li va donar la factura i la postal a la senyora Granger, es va asseure i va començar a obrir lentament el sobre groguenc.

La senyora Granger va obrir empipada la factura i va tombar la postal.

– La Juliet està malalta –va dir al seu marit–. Va menjar un cargol que no estava gaire fi...

– Carinyo! –va dir el senyor Granger de sobte – Carinyo, que l'Hermione ha rebut una carta.

L'Hermione estava a punt de desplegar la carta, escrita sobre el mateix pergami gruixut del que estava fet el sobre, quan de cop el seu pare li va posar les mans a les espatlles.

Hermione Granger i la pedra filosofal

- Acaba d'arribar –va dir l'Hermione, encara amb els ulls fixos a la carta.
- Però, de qui deu ser? –va preguntar el senyor Granger. Li va agafar la carta, Va mirar el segell estranyat i va mirar la seva filla, que tenia un llibre vell entre les mans.
- Reina, que és això? –va preguntar el senyor Granger, amb cara una mica de pànic, tant a la seva dona com a la seva filla.

L'Hermione va entendre que era el moment que els expliqués als seus pares que feia temps que llegia un llibre de màgia de l'Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts. A més, també feia temps havia vist aquell nen fent allò de les serps i que resulta que aquell nen era famós. Però no sabia com dir-los-ho tot.

– Mare, pare –va començar a dir mentre els seus pares feien cara de no entendre res– . Recordeu allò que em passava als cabells, o el que va passar amb el jersei de boles? –Tenia la lleugera sensació que el seu pare estava tenint un atac de pànic, però la seva mare l'escoltava atentament–. Tot això passava per un llibre vell que vaig trobar fa temps en un mercat de segona mà. Té aquest segell –va dir mentre els ensenyava el revers del sobre de la carta i la portada d'aquell llibre cobert de pols– i és el segell de l'Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts. Allà s'hi estudia màgia.

La cara del pare de l'Hermione havia canviat i ara ja no era de pànic, sinó d'incomprensió. La mare feia cara d'esperar més notícies.

– D'acord –va continuar l'Hermione– doncs, aquesta carta és la d'admissió a l'escola. No cal que tu enviïs cap sol·licitud, ells t'observen i quan arribes als onze anys t'envien la carta. Normalment, només ho fan a nens i nenes que són fills de bruixots –Després d'aquella paraula, la cara del pare tornava a ser de pànic–. Però jo no ho soc, i bé, han fet una excepció.

– D'acord, Hermione –va dir la mare–. Què et sembla si el teu pare i jo en parlem? – quan va acabar de dir això, se li va dibuixar un somriure simpàtic a la cara.

– Sí, puja a la teva habitació, però deixa'ns el llibre aquí també –va dir-li el pare.

La casa dels Granger tenia quatre habitacions: la dels pares, la dels convidats (nomralment la germana del senyor Granger, la Juliet), una on dormia l'Hermione, i un estudi ple de llibres que no hi cabien a cap de les altres habitacions. L'habitació de l'Hermione no estava gaire plena de coses, però sí que tenia totes les prestatgeries plenes de llibres. Es va asseure al llit i va mirar al seu voltant. Gairebé totes les parets estaven cobertes de llibres. Hi havia la càmera de cine que feia un parell d'anys que tenia, a una cantonada hi havia un reproductor de música i a una altra un llit pel gat que havien regalat a l'Hermione quan era petita. El gat era marró i tenia el cabell estarrufat, com la seva propietària. L'Hermione l'adorava i el tractava com un rei. El gat també actuava com si fos el rei de la casa i passejava per tot arreu, però mai pujava sobre les prestatgeries on hi tenia llibres perfectament alineats i ordenats alfabèticament. A un racó de totes les prestatgeries hi havia una lleixa on hi havia llibres vells, tots els llibres de màgia.

Del pis de sota arribava la veu preocupada del senyor Granger, que encara dubtava sobre quina era l'opció correcta: "I tot aquell temps ella ha estat estudiant màgia i nosaltres no n'hem sabut res?".

L'Hermione es va estirar al llit i va sospirar. Sabia que algun dia havia d'arribar el dia en que arribés la carta, però no s'esperava que fos tan aviat. No havia tingut temps d'explicar a la mare què feia sempre llegint aquells llibres tan vells. Però tenia clar que li havia d'explicar a la mare, perquè ella després li expliqués al pare. El sistema funcionava així.

L'endemà a esmorzar, tots estaven callats. El senyor Granger encara estava sota els efectes del xoc: havia estat tota la nit despert pensant en quina era la millor opció. Havia caminat per la casa, i havia estat dret a la porta de l'habitació de la seva filla. L'Hermione tampoc havia pogut dormir bé aquella nit, també estava preocupada per la reacció del seu pare.

Quan l'Hermione es va asseure a la taula per esmorzar, va buscar un somriure als ulls de la seva mare, per veure si havien decidit alguna cosa aquella nit. Però durant l'esmorzar van obviar la carta i l'escola. Però quan es va acabar l'esmorzar, l'Hermione no va poder aguantar.

– Pare, mare, heu pogut decidir alguna cosa sobre la carta? –va dir amb preocupada–. La puc llegir ja?

– Reina –va contestar la mare, perquè el pare encara no era capaç d'articular paraules–. Potser és millor que ens esperem uns dies, que valorem quina és la millor opció.

Però mare, jo us puc explicar tot el que necessiteu saber sobre l'escola i... –va contestar l'Hermione.

– Hermione –la va tallar el seu pare, que havia aconseguit dir alguna cosa–. Deixa'ns pensar uns dies.

L'Hermione va decidir no replicar. Les coses es complicaven quan replicava i anar a l'Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts era una cosa que realment desitjava però sabia que els seus pares no en sabien res d'aquella escola i que era un assumpte complicat.

Els pares de l'Hermione la van tornar a enviar a l'habitació, mentre ells discutien sobre què fer. No va parar de fer voltes per l'habitació. Hi havia algú que, no només sabia on vivia sinó que també sabia a quina habitació exactament dormia. I si, al veure que no obtenien resposta, seguien enviant cartes? Tenia un pla.

El matí següent el despertador que havia reparat feia uns anys va sonar a les sis. L'Hermione el va apagar d'una volada i es va vestir sense fer soroll. Calia que els seus pares no es despertessin. Va baixar amb molt de compte, sense encendre cap llum.

El seu pla tenia dues parts. S'havia preparat un discurs d'explicació perquè els seus pares entenguessin què era Hogwarts i els havia preparat l'esmorzar. La segona part del pla era mirar si tenia alguna altra carta i, en cas afirmatiu, esperar el carter i dir-li que la seva resposta trigaria uns dies.

Va preparar un fantàstic esmorzar pels seus pares i, quan va sortir a buscar el correu, el carter ja no hi era. El cor li batejava fort mentre s'ajupia per agafar les cartes. Però va veure que no hi havia cap carta. Va pensar que era millor, això volia dir que no estaven preocupats per la seva resposta. Va fer mitja volta i va anar, amb el cap cot, cap a la porta de casa...

– Aaaarrgh!

L'Hermione va fer un bot... Algú estava mirant-la des de la porta. Els llums de dalt es van encendre i l'Hermione va descobrir que aquell algú era el seu pare. El senyor Granger feia molta cara d'adormit i anava amb el batí d'estar per casa. Els seus cabells pèl-rojos estaven molt despentinats i no parava de fregar-se els ulls. No sabia si escridassar l'Hermione o felicitar-la per ser tan responsable.

L'Hermione es va arrossegar miserablement cap a la cuina i va seure a la taula perfectament parada. Va deixar les cartes a sobre la taula i el seu pare les va recollir. Es van asseure tots dos, però l'Hermione no li va fer tot el discurs, sinó que li va donar el paper on estava escrit perquè se'l llegís ell.

Aquella nit, l'Hermione va tenir un somni d'allò més curiós. Estava a casa seva i havien arribat una dotzena de cartes al seu nom. Com que no podien passar per la bústia, les havien empès per sota la porta, per les escletxes dels costats, i unes quantes fins i tot per la finestreta del bany de la planta baixa. Però com que encara no hi havia resposta, el dia següent enviaven vint-i-quatre cartes dins de cada un dels ous de les dues dotzenes que un repartidor ben estrany havia donat a l'Hermione a través de la finestra de la sala. Però el somni seguia amb que el dia següent arribaven les cartes per la xemeneia, i n'arribaven trenta o quaranta que volaven per sobre la casa.

Però quan l'Hermione es va despertar, no hi havia cap altra carta. Només va trobar la seva mare llevant-la i dient-li que preparés la maleta, que marxaven a la cabana del llac.

L'Hermione havia anat des de ben petita a la cabana del llac. Sempre feien dues parades, un hotel de mala mort a Cokeworth i després agafaven la barca i anaven a la cabana.

A l'Hermione no li agradava massa aquell viatge, hi havia molts mosquits i no podia llegir massa. Però formava part de les experiències divertides que li agradaven al seu pare.

El senyor Granger cada any tenia una nova idea d'una cosa per fer, ja fos anar amb bicicleta o comprar abonaments per anar a esquiar. Fos el que fos, mai acabava sent una bona idea, excepte la cabana del llac.

Feia quatre o cinc anys que una pacient dels Granger els va explicar que cada any se n'anava de vacances a un lloc impressionant, però sempre passava uns dies envoltada de la natura. Quan els pares li ho van explicar a l'Hermione, ella va resar perquè la novetat d'aquell any fos que anaven de vacances a un lloc impressionant, però al senyor Granger el va motivar més la idea de passar uns dies a un lloc envoltat de natura.

Hermione Granger i la pedra filosofal

Per arribar-hi comptaven amb l'ajuda de la propietària de la casa, la senyora Springs, que sempre els cedia la seva barca per arribar-hi. Al pare també li agradava molt remar fins a la cabana, deia que el feia sentir molt fort i la mare desitjava que no fos una nova afició.

Després d'un llarg viatge amb cotxe, van arribar a l'hotel del costat de la via del tren quan ja era tard. La propietària, que ja els coneixia, els va acompanyar a l'habitació de sempre i, un cop dins, tots se'n van anar a dormir.

La mare de l'Hermione va llegir una estona i es va adormir, però el pare va estar roncant tota la nit. L'Hermione va passar bona part de la nit en vetlla, fent voltes al llit. Va pensar que potser era millor estar allunyada de casa, així es distreia i no pensava en la carta.

L'endemà van esmorzar cereals estovats i tomàquets de llauna freds amb una torrada. Tot just acabaven quan la propietària se'ls va apropar.

– Bon dia, senyora i senyor Granger –els va regalar un gran somriure mentre els ho deia–. Bon dia, Hermione –va afegir, acariciant-li el cabell.

– Bon dia, Doris! –va contestar la mare de l'Hermione, amable com sempre.

– Han dormit bé? –va preguntar la Doris.

– Sí –va respondre el senyor Granger–. Com sempre.

– Bé, doncs, que acabeu de passar un bon dia al nostre hotel! –va afegir, al sentir que la cridaven des del taulell de recepció.

La Doris era una dona encantadora. Tenia els cabells tan rossos que semblaven blancs, i eren molt llargs. L'Hermione sempre la mirava amb els ulls molt oberts, perquè els admirava. A més, sempre portava uns recollits molt macos i, algun any, havia ensenyat l'Hermione a fer-se'ls, però ella era una mica sapastre.

Després d'esmorzar, van fer les bosses i van començar a conduir cap al bosc en direcció a la barca de la senyora Springs.

Era un bosc bastant dens, però hi havia un camí per a cotxes que arribava fins una clariana, on s'estretia el camí i només s'hi podia anar a peu. El trajecte que quedava a fer des de la clariana fins a la barca era d'uns deu minuts i era la part del viatge que més agradava a l'Hermione.

Van arribar a la clariana i van baixar del cotxe. Feia molt de fred, fora del cotxe. La senyora Granger es dirigia cap a la gran roca del mig del mar. Penjada de la punta de la roca hi havia la cabana. Una cosa era segura, allà dalt no hi havia televisió i poca electricitat.

– Bon vespre! –va dir la senyora Springs des de la barca.

– Hola, senyora Springs –va contestar la senyora Granger–. Es preveu tempesta per aquesta nit!

– I tant! –va afegir la senyora Springs–. Serà millor que pugueu a la barca ràpidament.

La senyora Springs era una dona gran amb ben poques dents. La primera vegada que la van veure, tenia un somriure dibuixat que semblava bastant pervers. El pare la va saludar

i ella només va senyalar la barca, que no era pas vella. Durant els anys següents es va anar endolcint i ara ja parlava més amb els Granger.

A la barca feia un fred que pelava. La pluja i les minúscules gotes d'aigua glaçada que venien del mar els lliscaven coll avall, i el vent fred els tallava la cara. Després d'un viatge prou lleuger, van arribar a la roca i els senyor Granger, ensopegant i relliscant tot el camí, els va portar cap a la cabana.

La cabanya no estava malament, no tenia calefacció sinó que hi havia una immensa llar de foc, que encenia cada matí el senyor Granger. No estava gaire decorada i se sentia una mica d'olor d'algues, però al cap de l'estona t'hi acostumaves.

En caure a nit, la tempesta anunciada va esclatar. L'escuma de les onades més altres esquitxava les parets de la cabana i el vent, furiós, feia cruixir les finestres. La senyora Granger va trobar algunes mantes a l'altre habitació i li van preparar el llit a l'Hermione. La senyora i el senyor Granger se'n van anar al llit bonyegut de l'habitació del costat.

La tempesta era cada vegada més violenta a mesura que avançava la nit. L'Hermione no podia dormir. Tremolava de fred i no parava de moure's, buscant una posició còmoda, i a més, li feien soroll els budells. Els roncs del senyor Granger quedaven ofegats pels trons que havien començat vora la mitja nit. L'esfera il·luminada del rellotge de l'Hermione, que duia al seu petit canell, li va indicar que faltaven deu minuts perquè quedessin dos mesos perquè fes onze anys. Va continuar ajaguda, observant com el rellotge s'apropava a les dotze, preguntant-se si els seus pares se'n recordarien i li farien alguna cosa especial, preguntant-se si li enviarien alguna altra carta.

Faltaven cinc minuts. L'Hermione tenia fred i la casa cruixia. Va desitjar que el sostre no li caigués a sobre, tot i que potser així no tindria tant de fred. Faltaven quatre minuts. Potser casa seva estava plena de cartes.

Faltaven tres minuts. La casa no parava de cruixir. Què era allò? Era el mar que colpejava la roca? Faltaven dos minuts. Què era allò que grinyolava d'aquella manera tan estranya? Que potser la roca s'estava ensorrant en el mar?

Faltava un minut per mitjanit. Trenta segons... Vint... Deu... Nou... Potser despertaria el seu gat només per jugar una estona... Tres ... Dos... Un ...

Boom!

La cabana sencera va tremolar i els Granger es van despertar de cop. Es van quedar rígids, mirant fixament el sostre de la cabana. Un llamp havia impactat sobre la cabana.

Boom! De nou un llamp tornava a impactar la cabana. Se li van posar els pèls de punta al gat.

– Què passa? –va preguntar el senyor Granger espantat.

Van sentir un cop molt fort darrere la cabana i es van desvetllar tots. Van intentar dormir una estona, però els hi va ser impossible fins a quarts de tres de la matinada, que la tempesta es va aturar.

Aquella nit, l'Hermione va tenir un somni d'allò més estrany. Estaven a casa i de sobte apareixia un gat negre amb unes taques al voltant dels ulls que semblaven ulleres. El gat i ella es miraven mútuament. El somni no passava d'aquí, però al cel es veien molts mussols volant i hi havia molt xivarri.

Al matí següent, es va dirigir a la tauleta del menjador on hi havia la mare i el pare esmorzant. Parlaven d'alguna cosa important, però l'Hermione no ho sentia.

– Bon dia, Hermione –li va dir la mare–. Has pogut dormir bé?

– Bon dia, mare. He tingut un somni d'allò més estrany. Hi havia un gat negre que em mirava des de la finestra.

La mare i el pare es van mirar i li van dir que s'assegués a la taula.

– Hermione, reina, hem estat parlant i creiem que sí que és bona idea que vagis a l'escola de màgia aquesta.

– Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts –va dir ella, amb un to una mica repel·lent.

– Sí, això –va continuar el pare–. Aquests dies hem estat mirant què és, tot i que no ha estat fàcil trobar informació. Però hem vist que tu en tenies moltes ganes i que havies investigat molt.

– També hem vist que et mors de ganes per poder obrir la carta i llegir què hi diu –va interrompre la mare.

El pare es va aixecar de la taula per anar a encendre la llar de foc on només hi havia cendres. Va anar cap allà, es va ajupir i al cap d'una estona hi havia un foc preciós que omplia la humida cabana de llum tremolosa. L'Hermione va sentir un bany d'escalfor, com si s'hagués ficat en una banyera d'aigua calenta.

Tots tres es van asseure al sofà, que es va enfonsar sota el seu pes, i van treure els queviures de les bosses, juntament amb una tetera, una cassola i tasses i plats. Ben aviat la cabana es va omplir de l'olor de salsitxes que petarrellejaven. Ningú va obrir la boca mentre feinejaven, però quan van treure les primeres sis salsitxes, carneses, sucoses i lleugerament cremadetes, l'Hermione es va llançar a menjar-ne.

Van menjar salsitxes i van preparar te. Quan van acabar, van tornar a la taula del menjador a jugar a cartes una estona abans de seguir parlant de l'escola.

Hermione Granger i la pedra filosofal

Els Granger sempre jugaven a cartes, trobaven que era una manera molt divertida de passar el temps i que, A més, no ocupava massa espai a les maletes, per tant era fàcil portar-les allà on fos. A més, a l'Hermione se li donava molt bé jugar a cartes i era molt competitiva, per això, sempre guanyava.

A l'hora de dinar, el pare va reunir el coratge per fer la pregunta que portava dies fent-se.

– Hermione, quan fa que saps que ets bruixa? –va preguntar i a la seva veu s'hi podia distingir el temor.

– Que soc una què? –va demanar ella.

– Una bruixa, evidentment –va repetir el pare, i es va tornar a asseure al sofà. – I fins i tot m'atreiria a dir que una bruixa molt bona, amb una mica de pràctica. Tot aquest temps has anat fent encanteris de màgia i nosaltres no ens n'hem assabentat. Crec que és hora que llegeixis la carta.

L'Hermione, que estava bastant vermella, va estirar el braç per agafar el sobre groguenc, escrit amb tinta verd maragda i dirigida a la *Senyora Hermione Granger, Segona habitació de la segona planta, Carrer Heath, 5, Heathgate, Hampstead*. En va treure la carta i va llegir:

ESCOLA DE MÀGIA I BRUIXERIA DE HOGWARTS

Director: Albus Dumbledore

(Ordre de Merlí de primera classe, Cavaller de Warlock,

Membre d'Honor de la Confederació Internacional de Bruixots)

Benvolguda senyora Granger,

Em plau informar-vos que heu estat admesa a l'Escola de Màgia i Bruixeria de Hogwarts. Aprofito l'avinentsa per fer-vos arribar la llista dels llibres i el material que necessitareu per seguir les classes.

El curs comença l'1 de setembre. Espero el vostre mussol abans del 31 de juliol.

Afectuosament,

Minerva McGonagall

Directora Adjunta

Al cap de l'Hermione van començar a esclatar preguntes com focs artificials i no sabia si fer-les als pares o guardar-se-les. Passats uns minuts, el senyor Granger va dir quequejant: "O-o-on es compren els mussols missatgers?"

L'Hermione va passar de tenir dibuixada una expressió d'ensurt a tenir un somriure d'orella a orella. De sobte es va sentir uns copets al vidre de la cabana. Era un mussol, un mussol de veritat, viu i una mica espantat, que duia una ploma d'oca i un rotlle de pergami a la boca.

Els Granger van obrir-li la finestra perquè entrés i van escriure la resposta de la carta.

Hermione Granger i la pedra filosofal

Benvolgut Sr. Dumbledore,

Hem rebut la carta de l'Hermione. Demà mateix anirem a comprar el material escolar. L'Hermione està molt contenta de saber les notícies.

Sra. Granger

Sr. Granger

Hermione Granger

L'Hermione va enrotllar la nota, li va donar al mussol, que la va agafar fort amb el bec, va anar cap a la porta i va deixar-lo anar en la tempesta. En acabat, va tornar i es va asseure a la taula, amb el somriure encara més gran que abans.

- On hem d'anar a comprar tot el material? –va preguntar la senyora Granger.
- Sí, perquè jo suposo que no serà tan fàcil com anar a la papereria a comprar llibres. –va continuar el senyor Granger.
- Doncs, al final de la llista de material hi ha unes direccions. –va contestar l'Hermione. Des de ben petita li havia agradat el dia d'anar a comprar el material escolar. Era un dia molt especial perquè volia dir que les vacances s'acabaven i que quedava poc per tornar a l'escola. Cada any era igual, les mateixes botigues, el mateix material... Però aquest any seria diferent, havia d'anar a un lloc desconegut a buscar varetes, un mussol, un uniforme concret... Com més hi pensava més somreia.

La senyora i el senyor Granger es miraven l'Hermione, quan de sobte aquesta es va aixecar de la taula i va anar a buscar el discurs que tenia preparat que parlava del món dels bruixots juntament amb el llibre vell.

Va tornar a la taula i va trobar els pares encara amb aquella cara d'admiració.

- Mare, pare, suposo que ara teniu moltes preguntes sobre el món dels bruixots, i jo també en tenia durant un temps, però intentaré respondre-les tan bé com pugui. –va aixecar la vista del paper doblegat per mirar els seus pares. – D'acord, el món dels bruixots té un enemic, però la gent normalment l'anomena l'Innomenable i en realitat es diu Voldemort. L'any que vaig néixer, Voldemort acabava de tenir una gran derrota, va matar la Lily i en James Potter, però va deixar viu el seu fill, en Harry Potter. En Harry es un noi de la meua edat i que, segons diuen els llibres, té una cicatriu al front. Aquesta cicatriu li va fer Voldemort la nit que va matar els seus pares. Això significa que aquest any jo aniré a l'escola amb ell. La gent encara li té por a Voldemort, perquè és el cap de les forces del mal i creuen que tornarà. No saben quan, però creuen que ho farà.

Va parar un moment per agafar aire i va continuar el seu discurs. Qualsevol hauria dit que feia anys que estava esperant l'oportunitat de vomitar-ho tot.

- Però aquest Voldemort d'on surt? –va preguntar la senyora Granger impacient.
- El cas és que fa vint anys aquest bruixot va començar a buscar seguidors, i en va trobar. Tenia un exèrcit de gent que o bé el temien o bé volien poder. Voldemort va començar a guanyar molt poder dins el món dels bruixots i la gent volia estar a la banda

correcta per no acabar morts o condemnats a la presó. Voldemort va guanyar molt terreny i n'hi va haver que li van plantar cara i els va matar. Un dels pocs llocs segurs que quedaven era Hogwarts. Diuen que Dumbledore era l'única persona de qui l'Innomenable tenia por i no s'atrevia a entrar a l'escola. La Lily i en James Potter eren dels millors bruixots que hi havia. Tots dos van ser caps de monitors a Hogwarts, i això és molt important. Els bruixots diuen que un dels misteris sense resoldre és per què Voldemort no va intentar posar-los del seu costat abans... Probablement sabia que tenien massa relació amb Dumbledore com per voler res amb les forces del mal. L'únic que se sap del cert és que fa deu anys, per Halloween, va aparèixer al poble dels Potter, va anar a casa seva i els va assassinar. També va intentar matar el nen, se suposa que per deixar la feina ben enllestida, però no ho va aconseguir. Ara el nen té aquesta cicatriu al cap, en forma de llamp. Aquesta forma és la que queda quan fan una maledicció poderosament diabòlica, una maledicció que va matar els seus pares, va destrossar casa seva, però no va poder amb ell. És per això que és famós. Ningú no havia sobreviscut un cop Voldemort havia decidit que el mataria, ningú excepte ell, i això que va matar alguns dels millors bruixots d'aquell temps, però no va poder matar un bebè.

L'Hermione va aixecar la vista del paper i va mirar els seus pares. El senyor Granger s'aguantava les llàgrimes i la senyora Granger escoltava fascinada.

– I, i com pot ser que n-n-no ens n'adonéssim de r-r-res? –va preguntar el senyor Granger entre sanglots.

– No us en vau assabentar perquè els bruixots i les bruixes són molt discrets i els que vivim al món dels muggles mai ens n'assabentem de res. Però sí que ho pots saber fent recerca, com he fet jo –va contestar l'Hermione i, al veure la ganyota que havia fet la seva mare al sentir la paraula muggle, va continuar-. Al món dels mags, els que no ho són, com vosaltres, s'anomenen muggles i, de tant en tant, una parella de muggles tenen una filla o un fill bruixa o bruixot.

– Llavors nosaltres som muggles i tu una bruixa? –va preguntar la senyora Granger.

– Exactament –va contestar l'Hermione amb un somriure immens.

– Però això no vol dir que ara se t'emportin i ja no et puguem veure mai més, oi? –va dir el senyor Granger amb una expressió de pànic dibuixada a la cara.

– No, aquesta escola és com un internat. Jo hi viuré durant el curs, però per les festes vindré, i també passaré les vacances aquí. A més, arribaran mussols amb cartes meves quasi cada dia, i vosaltres em podreu respondre igualment.

El senyor Granger va recuperar la seva expressió normal després de la resposta de la seva filla.

– I, què va passar amb l'Innomenable? –va preguntar la senyora Granger.

– Bona pregunta, mare. Va desaparèixer. La mateixa nit que va intentar matar el nen. I això encara el fa més famós. És el misteri més gran de tots... Cada cop tenia més poder... Per què hauria hagut de marxar? Alguns diuen que va morir, però hi ha gent que ho considera

una bestiesa ja que no creuen que fos prou humà per morir. Uns altres diuen que es va passar del costat fosc al dels bruixots bons. La majoria creuen que encara és viu però que va perdre els poders. Que està massa dèbil per continuar, perquè hi havia alguna cosa en el nen. Aquella nit va passar alguna cosa amb què ell no comptava. Ningú no sap què va ser, però alguna cosa del nen el va destarotar, això està clar.

L'Hermione va mirar els seus pares amb els ulls una mica humits, sembla que era una sensació general.

– I com sabem que tu ets una bruixa de veritat? –va preguntar la senyora Granger, dubtosa.

– Que com ho sabem? –va dir l'Hermione–.Penseu en totes les vegades que han passat coses estranyes quan estava enfadada o tenia por.

Els Granger van mirar cap al foc. Si hi pensava... Totes les coses estranyes que havia fet que la seva mare o el seu pare es posessin furiosos li havien passar quan estava enfadada o preocupada. El dia que la banda de la Sharon la perseguia, de sobte es va trobar a la teulada de la cuina de l'escola... Quan tenia por d'anar a l'escola amb aquell tall de cabell tan ridícul, se les havia arreglat per fer-lo créixer... El jersei de boles que havia canviat de color...

Però l'Hermione no podia deixar de pensar que ella havia vist un altre nen bruixot al terrari, un nen que podia parlar amb una serp, un nen que havia fet desaparèixer un vidre gegant.

L'Hermione va mirar els seus pares, somrient, i va veure que ells també somreien.

– Ho veieu? –va dir l'Hermione–. Sí que soc una bruixa, però una bruixa que no abandonarà la seva família –va afegir engrandint el somriure.

– Llavors, el dia 1 de setembre aniràs a l'escola aquesta de màgia? –va preguntar el seu pare, encara mig incrèdul.

– Si vosaltres m'hi deixeu anar, sí –va dir l'Hermione amb un bri d'esperança a la seva veu. - Però llavors no li podeu dir a la Gretchen que soc una bruixa, li heu de dir que al final aniré a un altre institut.

– Tu no pateixis per la Gretchen, ella ja s'espavilarà a l'institut nou –va dir la seva mare. - Ara tu preocupa't de saber on hem d'anar demà a comprar llibres d'encanteris, varetes màgiques... –va afegir la seva mare llegint de la carta.

– I quan vinguis a casa per les vacances, ens convertiràs en granotes i sabràs fer pocions? –va preguntar el pare.

– No pare, no es pot fer màgia sense permís fora de l'escola, sinó em faran fora –va contestar l'Hermione amb un to bastant repel·lent.

– Vinga va, anem a dormir, que demà hem de tornar a casa i anar a comprar allà on sigui que es compren les coses que necessites aquest any –va dir la mare, intuït per on aniria la conversa.

El matí següent l'Hermione es va despertar d'hora. Tot i saber que ja era de dia, es va quedar una estona amb els ulls fermament tancats.

– Ha estat un somni –es va dir, sense dubtar-ho–. He somiat que els meus pares accedien a que jo anés a Hogwarts. Quan obri els ulls seré a casa, a la meva habitació.

De sobte, es van sentir uns cops forts.

– La mare, que pica a la porta per anar a passejar pel bosc –va pensar l'Hermione, amb el cor encongít. I no va voler obrir els ulls. Havia estat un somni tan bonic...

Cloc, cloc, cloc.

– Ja hi vaig –va mussitar–. Estic desperta.

Es va incorporar i la manta vella i pesada li va lliscar avall. La cabana estava inundada de sol, la tempesta s'havia acabat. El pare picava a la porta amb el diari a la mà.

L'Hermione es va posar de peus com va poder, tan contenta, que se sentia com si un globus enorme se li estigués inflant per dins. Se'n va anar directe a la porta i va obrir-la amb força. El pare va entrar i va deixar el diari sobre la taula petita del menjador.

El pare també havia portat esmorzar i la casa es va inundar d'olor de pa i de pastes. L'Hermione va anar a buscar plats i va anar a despertar la mare.

Es van asseure tots a la taula i van esmorzar tots junts.

– Més val que espavilem, Hermione, avui hem de fer moltes coses. Hem d'anar a Londres a comprar les coses per a l'escola –va dir la seva mare.

L'Hermione estava esmorzant molt contenta, però se li va acudir una cosa que va fer que el globus de felicitat que sentia per dins s'acabava de punxar.

– Mmm... Mare?

– Sí? –va fer la senyora Granger, que estava posant-se les sabates.

– Ja tindrem prou diners per pagar tot el material escolar, és que no sé quant valdrà –va preguntar l'Hermione molt preocupada. Ella sempre es preocupava pels diners. Està clar que també s'ho volia passar bé, però des de petita que abans de decidir alguna cosa, mirava quan valdria i quines maneres tindria de poder pagar-s'ho ella amb els pocs estalvis que tenia. Tot i això, els seus pares tendien a donar-li diners perquè fes coses.

– A veure –va dir la senyora Granger mentre agafava la carta –, aquí posa que en cas de necessitar canviar diners ham d'anar a Gringotts. Saps què és Gringotts? –li va preguntar la mare a l'Hermione.

Just llavors l'Hermione va fer un bot i va agafar el llibre vell.

– Mira, Gringotts és el banc dels bruixots. Està vigilat per goblins.

– Goblins? –va fer el pare.

Hermione Granger i la pedra filosofal

– Sí, son unes criatures bastant baixetes que vigilen el banc. Gringotts és el lloc més segur del món. Només un boig intentaria robar-hi. –va contestar l’Hermione, llegint el llibre vell.

– Per què? –va tornar a preguntar el senyor Granger.

– Hi ha tota mena de sortilegis i d’encanteris... –va dir l’Hermione, passant de pàgina mentre parlava–. Diuen que hi ha dracs que vigilen les cambres de seguretat. A més, Gringotts és a centenars de quilòmetres per sota de Londres, molt per sota del metro. Diu que per trobar el camí de sortida et moriries de gana.

L’Hermione va seguir mirant el llibre quan, de sobte, el senyor Granger va posar el dit a una pàgina, senyalant la portada d’un diari, el *Periòdic Profètic*. Resulta que els bruixots i les bruixes també tenen diaris. Però el senyor Granger assenyalava més concretament un nom.

– La Conselleria d’Afers Màgics? Això existeix? –va preguntar el senyor Granger encuriosit.

– Oh, i tant! –va dir l’Hermione–. El conseller actual és Cornelius Fudge, però hi ha bruixes que diuen que Dumbledore, el director de Hogwarts, ho faria millor.

– Però què fa una Conselleria d’Afers Màgics?

– Bé, la principal tasca que fa és evitar que els muggles s’assabentin que encara corren bruixes i bruixots pel país.

– Doncs fan molt bona feina –va dir el senyor Granger.

– Però, per què? –va afegir la senyora Granger.

– Doncs perquè tothom voldria solucions màgiques als seus problemes, mare –va contestar l’Hermione.

Els tres es van aixecar de la taula, van anar a acabar de fer les maletes i van pujar a la barca de la senyora Springs per anar al bosc, a trobar el cotxe. Al cap de poc, la barca va copejar suaument la tanca de l’embarcador. L’Hermione es va aixecar i va agafar la motxilla. Van travessar el tros de bosc fins a la clariana i van pujar al cotxe.

Quan eren a mig camí, el pare es va girar a l’Hermione.

– Hermione –va dir el senyor Granger, badallant perquè estava cansat de dormir poc–, has dit que a Gringotts hi ha dracs.

– Això diuen –va respondre l’Hermione–. Ostres, espero no trobar-ne cap!

El senyor Granger es va tornar a girar, més calmat al sentir la resposta de la seva filla.

Van arribar a casa, van deixar les maletes i van seguir el mapa adjunt a la carta. Van agafar el tren i, un cop asseguts la mare de l’Hermione es va posar a llegir el diari.

– Que tens la carta, Hermione? –va preguntar el senyor Granger.

L’Hermione es va treure el sobre de pergami de la butxaca.

Hermione Granger i la pedra filosofal

– Perfecte –va dir la senyora Granger–. Aquí hi ha una llista de tot el que necessites.

L'Hermione va desplegar un segon full de pergami, també escrit amb tinta verda i va llegir:

ESCOLA DE MÀGIA I BRUIXERIA HOGWARTS

Uniforme

Les alumnes de primer necessitaran:

Tres conjunts de roba de treball sense guarniments (negra)

Un barret punxegut sense guarniments (negre) per a ús diari

Un parell de guants protectors (antidrac, o similars)

Una capa d'hivern (negra, amb la cremallera platejada

Recordeu que totes les peces de roba han d'anar marcades amb el nom de l'alumne/a.

Llibres

Totes les alumnes han de tenir un exemplar dels llibres següents:

Llibre d'encanteris (nivell 1) de Marina Fetillera

Historia de la màgia de Dolors Plorós

Teoria de la màgia d'Albert Xarramecu

Introducció a la transfiguració de Xavier Mudancer

Mil i una herbes i bolets màgics de Rosa Rosae

Pocions i beuratges màgics d'Arsènic Calze

Besties fantàstiques i on trobar-les de Newt Scamander

Les forces del mal: guia per a l'autodefensa de Pere de Tramolar

Material divers:

Una vareta màgica

Una marmita (de peltre del número 2)

Un joc de flascons de vidre

Un telescopi

Un joc de peses de llautó

Els alumnes poden portar un mussol o un gat o u gripau.

US RECORDEM QUE A LES ALUMNES DE PRIMER NO ELS ESTÀ PERMÈS TENIR ESCOMBRA VOLADORA.

- I tot això es pot comprar a Londres? - es va preguntar el senyor Granger en veu alta.
- Si saps anar a buscar-ho, sí –va respondre l'Hermione.

L'Hermione ja havia estat a Londres, i li encantava passejar pels carrers de la gran ciutat. Els pares de l'Hermione també els hi agradava molt, però era evident que no sé movien amb naturalitat. En agafar el metro, l'Hermione es va queixar que hi havia massa gent, que els seients eren massa petits i que els trens eren massa lents.

– Tinc unes ganes d'aprendre a fer servir la màgia... –va dir l'Hermione mentre pujaven a peu unes escales mecàniques fora de servei que els van portar un carrer molt atrafegat amb botigues a banda i banda.

Com que l'Hermione era molt baixeta, li era fàcil perdre's entre tota la gent del carrer, i s'agafava fort a la seva mare. Vam passar per davant de botigues de llibres i de música, per hamburgueseria cinemes, però per enlloc que semblés que poguessin vendre una vareta màgica. Era un carrer normal i corrent ple de gent normal i corrent. Podria ser que hi hagués l'or dels bruixots amagat quilòmetres i quilòmetres de sota seu? Era veritat que hi havia botigues que venien llibres de encanteris i escombres voladores? I no podria ser que tot fos una gran broma? Però l'Hermione sabia que els seus pares no li farien mai això, i confiava plenament en la carta que li ha acabaven d'enviar.

– Ja hi som –va dir la senyora Granger, aturant-se de sobte–. *La Marmita foradada*. Segons aquesta guia, és un lloc molt conegut.

Era un pub petitíssim i d'aspecte brut. Si la senyora granja no hi hagués assenyalat, l'Hermione no s'hauria adonat que era allà. La gent que passava apressada no el veia. Els uns anaven a la gran llibreria que hi havia un costat, la botiga de discos que hi havia a l'altre. Com si no poguessin veure la *Marmita Foradada* en absolut. De fet, l'Hermione tenia l'estranya sensació que només ella i la seva família et podien veure. Però abans que pogués esmentar-ho, els seus pares l'havien empès cap a dins.

Hi havia unes quantes dones velles assegudes a una cantonada, que venien copetes de sherry. Una d'elles fumava una pipa llarga. Una dona amb barret de copa parlava amb la vella cambrera, que semblava una avellana de llaminadura. Quan van entrar, el murmur de les converses es va aturar. Semblava que tothom els mirava; no els saludaven ni els somreien. La cambrera de darrere la barra va agafar un got i es va preguntar: "Sou nous oi? Què us poso?"

– Sí que ho som, però no crec que beguem res –va dir el senyor Granger, amb cara d'espantat per la gent que hi havia asseguda al pub.

– No pateixi senyor, em dic Joana. Sóc la propietària del local –va dir la cambrera, estenent la mà cap a la senyora Granger..

– Encantada. Nosaltres som els Granger –va respondre la senyora Granger, amb el mateix entusiasme de la cambrera.

– I tu, qui ets? –va preguntar la Joana a l'Hermione.

Hermione Granger i la pedra filosofal

– Jo em dic Hermione, i aquest any començo a Hogwarts –va dir l'Hermione amb un filet de veu, no perquè tingués por sinó perquè estava embadalida admirant el local.

– Ostres! Vosaltres sou muggles, oi? –va observar la Joana, al veure'ls a tots tres amb cara d'ensurt.

– Sí, ens podries indicar on són totes aquestes botigues? –va respondre el senyor Granger al cap d'una estona.

La Joana els va indicar on era tot i li va dir a l'Hermione que tindria l'honor de compartir curs amb el gran Harry Potter, que feia un parell de dies que hi havia anat. Els va estar explicant que va encaixar mans amb tots els clients del bar, que era un noi molt simpàtic i molt agradable. També va dir que tothom estava molt orgullós d'ell i que uns quants clients regulars es van emocionar i tot de veure'n. Deia que ell feia cara de no saber què passava, però era normal, es tractava d'un nen que feia onze anys que vivia allunyat del món màgic, on tothom l'admirava.

La Joana els va conduir a una taula on hi havia un jove pàl·lid amb un tic a l'ull.

– Professor Quirrell! –va dir la Joana–. Hermione, el professor Quirrell serà professor teu a Hogwarts.

– E-e-encantat de c-c-conèixer-la –va quequejar el professor Quirrell, agafant-li la mà amb fermesa.

– Quin tipus de màgia ensenya, professor Quirrell?

– D-d-defensa c-c-contra les arts d-d-diabòliques –va mussitar el professor Quirrell, com si preferís no pensar-hi. – Suposo que d-d-deu haver vingut a c-c-comprar-se l'equip. Jo he de recollir un llibre n-n-nou de vampirs. – Semblava aterrit només amb la idea.

Però la Joana no tenia cap intenció de deixar que el professor Quirrell acaparés la família Granger. Gairebé ens va costar 10 minuts desfer-se'n. Al final la Joana va poder fer-se sentir sobre del xivarri.

– Ens n'hem d'anar, han de comprar moltes coses. Vinga, som-hi.

La Joana va poder-se obrir camí a través del bar. Van arribar a un petit pati, tancat per quatre parets, no hi havia res més que un cubell d'escombraries i quatre matolls.

La vella cambrera va fer un somriure.

– Ja has conegut el teu primer professor!

– Sempre està tan nerviós?

– Sí. Pobre noi. Una ment brillant. Mentre estudiava a l'escola tot anava bé, però llavors es va prendre un any sabàtic per tenir experiències en directe... Diuen que va trobar vampirs a la Selva Negra i que va tenir alguns problemes escabrosos amb una fetillera. Ja no ha tornat a ser el mateix. Té por dels alumnes, de la seva pròpia ombra...

Vampirs? Fetilleres? L'Hermione estava al·lucinant. Mentrestant, la senyora Granger comptava totxos a la paret per sobre del cubell d'escombraries.

– Tres amunt... Dos al costat... –murmurava–. Aquí. Feu-vos enrere.

Va fer tres copets a la paret, tal i com li havia indicat la vella cambrera.

El totxo que havia colpejat es va bellugar, es va recargolar pel centre, i va aparèixer un foradet que es va anar fent gran i més gran, i un segons després al davant tenien un arcada prou gran com perquè hi passés un gegant, una arcada que donava a un carrer pavimentat amb llambordes que serpentejava i es perdia de vista.

– Benvinguts a la Ronda d'Alla –va dir la Joana.

Va somriure en veure la cara de sorpresa que feien els Granger. Van travessar l'arcada. Immediatament, l'Hermione va girar el cap enrere i va veure com l'arcada s'encongia en un instant, mentre la Joana feia adeu amb la mà, fins a tornar a ser un mur massís.

Haig de sol il·luminaven els marmites que hi havia a l'entrada de la botiga més propera. "Marmites de totes mides. Coure, l'autor, peltre, a la gent. Remenen automàticament. Plegables" deia un cartell que hi havia penjat al damunt.

– En necessites una –va dir la senyora Granger–, però primer hem de canviar diners.

A l'Hermione li hauria agradat tenir quatre parells d'ulls. Que se li anaven totes direccions mentre caminaven carrer amunt, volia veure-ho tot d'un sol cop: les botigues, les coses que tenien a fora, la gent que feia les compres. Vam passar pel costat d'una dona grassoneta que hi havia a l'entrada d'un apotecaria. La dona feia que no amb el cap i deia : "Fetge de drac a disset sickles l'unça. Estan bojos."

Digues força fosca sortia un suau udol. El rètol deia: "Palau del mussol. Mussols, olives, xibeques. Tigrats, marrons, plans. " Uns quants nois de l'edat de l'Hermione Estaven amb el nas enganxat a aparador d'escombres voladores "Mireu", va dir un d'ells, "la nova Nimbus 2000. És la que més corre de totes". Hi havia botigues de roba, de telescopis i d'instruments pateixen molt estranys que l'Hermione no havia vist mai, aparadors replets de barrils amb molsa de ratpenat, piles de llibres de encanteris a punt de caure, plomes de oca i rotllos de pergami, ampolles de pocions, globus llunàtics...

– Gringotts –va dir la senyora Granger.

Havien arribat a l'edifici blanc com la neu que s'aixecava per sobre les petites botigues. Dret, darrere les portes de bronze, en uniforme escarlata i or, hi havia un goblin. Parlaven en veu baixa quan pujaven les escales de pedra blanca que els portaven cap a ell. Si fa o no fa, el goblin era un cap més baix que l'Hermione. Feia cara de viu, tenia la pell fosca, la barba punxeguda, i, segons va poder observar l'Hermione, els dits de les mans i els peus molt llargs. Els va fer una petita reverència quan van passar. Llavors es van trobar davant d'una segones portes aquest cop platejades, que duïen una inscripció:

*Entra, foraster, però sigues conscient
del destí del cobdiciós, que és penitent:
qui gasta sens guanyar de jorn ,
amb escriu ho pagarà el seu torn.*

*Lladre que cerques el guany,
d'un tresor que no et pertany,
compte, si temptes la sort,
no trobis quelcom més que no un tresor.*

– Ja us ho vaig dir: només un boig intentaria robar-hi –va dir l'Hermione.

Un parell de goblins els van fer una reverència per fer-los passar per les portes platejades i van arribar a un vestíbul de marbre immens. Rere un taulell l'haguessin hi havia un centenar més de goblins, asseguts en Banquetes altes, que feien gargots el llibres de comptabilitat enormes, passaven monedes en balances de l'autor o examinaven pedres precioses amb unes lents especials. Hi havia massa portes que donaven a la sala per intentar contar-les i, encara més goblins fent entrar i sortir gent per elles. Els Granger es van dirigir el taulell.

– Bon dia –va fer la senyora Granger a un goblin que estava lliure–. Hem vingut a canviar uns quants diners muggles per diners del món màgic.

– Voldrien obrir una caixa de seguretat en aquest banc també? –va preguntar el goblin sense aixecar la vista dels papers.

– Sí, i tant –va contestar el senyor Granger.

– Doncs ara mateix us dono la clau –va dir el goblin, i va començar a buscar per un calaix de darrere seu. Va escampar un grapat de cintes de colors sobre el llibre de comptes. L'Hermione es va quedar embadalida mirant com al seu costat pesaven una pila de robins tan grans que semblaven carbó incandescent.

– Aquí la teniu –va dir el goblin, i va treure una clau sense cap marca daurada petitíssima. La va introduir en un aparell una mica més gran que la clau. La va treure de l'aparell i la va examinar de prop–. Sembla que és correcte.

El goblin els va donar la clau daurada, juntament amb una cinta de colors, i va escriure alguna cosa al llibre del costat del llibre de comptabilitat.

– Perfecte –va dir–. Ara mateix faig que els acompanyin a la cambra. Griphook!

Griphook era un altre goblin. Un cop els Granger van haver guardat la clau daurada a la butxaca, el van seguir cap a una de les portes que sortien del vestíbul. El Griphook els va aguantar la porta perquè passessin. L'Hermione, que s'esperava més marbre, es va sorprendre. Eren en una galeria de pedra molt estreta, il·luminada amb torxes. Baixava amb un fort pendent i el terra hi havia dies però la vagoneta. El Griphook va a volar i em va parèixer una que pujava el pendent amb gran velocitat. I van grimpar i van sortir ràpidament.

Al principi anaven per un laberint de galeries que serpentejaven. L'Hermione va intentant memoritzar el camí que feien: esquerra, dreta, dreta, esquerra, al mig, dreta, esquerra... Però era impossible recordar. La vagoneta sotraguejava molt i semblava que s'havia per on anava, perquè el Griphook no tocava el volant.

Hermione Granger i la pedra filosofal

A l'Hermione li feien mal els ulls de la força que duia el vent glaçat, però tot i així els d'una oberts com a taronges. En un moment donat va pensar que havia vist una ràfega de foc al final d'una galeria i es va girar per veure si era un drac, però ja era massa tard... Van baixar encara més i van passar per un llac subterrani tot envoltat d'estalactites i estalagmites gegantesques.

– Mai recordo –va cridar el senyor Granger per sobre el soroll de la vagoneta–. Quina és la diferència entre estalactita i estalagmita.

– Que estalagmita porta una *m* –va respondre el Griphook sense poder evitar somriure.

– Griphook, queda molt? –va preguntar l'Hermione– és que m'estic començant a marejar molt.

La veritat és que sí que tenia un color verd molt lleig i quan la vagoneta per fi es va aturar costat d'una porteta que hi havia a la galeria, l'Hermione va baixar i es va haver de recolzar contra la paret fins que el genolls li van deixar de tremola.

El Griphook va obrir la porta. De la cambra va sortir una onada de fum verd i, quan va començar a clarejar, va deixar anar un grup de sorpresa. A dins hi havien totes les monedes que havien entregat al principi però convertides en monedes del món màgic.

– És tot vostre –va dir el goblin.

El senyor Granger es va quedar sorprès de la rapidesa del banc. Va començar a fer-li preguntes a Griphook mentre l'Hermione i la senyora Granger començaven a posar uns quants grapats de monedes en una bossa.

– Les d'or són galeons –va explicar Griphook –. Disset sickles de plata fan un galeó, i vint-i-nou knuts un sickle. És prou fàcil. Bé, amb això n'hauríeu de tenir prou per un parell de trimestres. La resta estarà molt segura, aquí.

Van acabar d'agafar tot el que van necessitar i es van girar cap a Griphook.

– Ja estem llestes per tornar –va dir l'Hermione–. Que podríem anar una mica més lents?

– Velocitat única –va dir el Griphook

Van començar a baixar encara més i a guanyar velocitat. A cada revolt l'aire es feia més fred.

Van passar a sotragades per sobre un congost i l'Hermione es va repenjar per un costat de la vagoneta per tal de veure que hi havia al fons, però la senyora Granger es va espantar i es va posar el seu lloc agafant-la pel clatell.

Un viatge boig en vagoneta i ja eren al carrer, enlluernats per la llum del sol. L'Hermione no sabia on anar primer ara que ja tenien una bossa plena de diners. No li calia saber quantes lliures feien un galeó per estar segur que portava més diners a sobre que tots els que havia tingut a la vida junts...

– Podríem anar a comprar l'uniforme –va dir la senyora Granger, fent un gest amb el cap en direcció a *Madame Malkin. Vestits per a totes les ocasions*–. Escolta, us importaria que m'esperí al banc d'aquí al costat? Jo també m'he marejat una mica–. I com que era cert que tant la senyora com el senyor Granger feien mala cara, l'Hermione va entrar a *Madame Malkin* sola, però gens nerviosa.

Madame Malkin era una bruixa rabassuda i reiallera que anava vestida de color malva.

– Per a Hogwarts, reina? –va preguntar, quan l'Hermione començava a parlar–. Ja tinc el conjunt preparat... Allà hi ha una altra jove que també se l'està emprovant.

Al fons de la botiga hi havia una noia amb cara pàl·lida i punxeguda dreta sobre un tamboret; una segona bruixa li prenia la mida el vestit negre, que li estava massa llarg. Madame Malkin va fer que l'Hermione pugés al tamboret del costat, li va passar un vestit llarg pel cap i també va començar a prendre-li la mida.

– Hola –va dir la noia–. Tu també vas a Hogwarts?

– Sí –va dir l'Hermione

– El meu pare és aquí al costat comprant-me els llibres i després anirem plegats a comprar les varetes –va dir la noia. Tenia la veu ensopida i afectada–. Quan acabem de tot anirem a mirar escombres de competició. No entenc perquè els de primer no podem tenir escombra pròpia. Em sembla que li demanaré al meu pare que me'n compri una igualment i la faré entrar d'alguna manera.

L'Hermione es va recordar de la Gretchen

– I tu, que tens escombra? –va continuar la noia.

– No –va respondre l'Hermione.

– Jugues a quidditch?

– No –va tornar a dir l'Hermione, tot i que ja sabia perfectament què era.

– Jo tampoc. El meu pare diu que és un esport bastant violent però que tothom qui vulgui és lliure de jugar-hi, a més dubta que la residència a la que vagi m'agafi per al seu equip. Ja saps a quina residència aniràs?

– No –va dir l'Hermione, que ja havia estat mirant residències, però encara no ho tenia del tot clar.

– Bé, de fet ningú ho sap fins que no arriba allà, oi, però jo crec que aniré a Hufflepuff tot i que no em faria res anar a qualsevol residència. La casa a la que pertanyi no ha de fer que vulgui marxar de l'escola, oi?

– Mmm –va fer l'Hermione, que creia que aquella noia tenia tota la raó del món.

– Jo el que penso és que... Ei! Mira aquell noi! –va exclamar de sobte la noia, movent el cap vers l'aparador. A l'altra banda hi havia un noi alt amb el cabell negre i amb cara de por. La noia es va posar a saludar-lo efusivament, però el noi no va respondre més que amb un cop de cap.

– És el Neville Longbottom –va dir la noia, molt contenta d’haver-lo vist–. També anirà a Hogwarts amb nosaltres, té la nostra edat.

– Ah sí? El cognom Longbottom em sona –va fer l’Hermione–, pot ser que n’hagi sentit a parlar?

– Sí, va ser una família que va patir molt durant la guerra. De fet, el Neville no té pares –va aclarir la noia.

– Fa cara de trist.

– Sí, però és molt simpàtic –va continuar la noia, que encara el saludava–. On són els teus pares?

– Aquí fora, s’han marejat molt a Gringotts. –va dir l’Hermione, que no podia evitar sentir-se com una forastera al món màgic cada vegada que pensava que les bruixes de veritat no es deuen marejar a Gringotts.

– Ostres! Però tu ets dels nostres?

– Sí, els meus pares no són bruixa i bruixot, però jo sí que ho seré.

– Hi ha gent que creu que no us haurien d’acceptar. Diuen que no som iguals que vosaltres i que, per tant, tampoc hem estat educats iguals. Es queixen que alguns ho hagueu sentit a parlar de Hogwarts fins que va rebre la carta. Creuen que haurien de restringir l’accés a famílies amb tradició. Però jo no ho penso, crec que tothom hauria de tenir les mateixes possibilitats d’accedir a Hogwarts, sense tenir en compte quina és la teva família. Per cert, com et dius?

Abans que l’Hermione pogués contestar, Madame Malkin va dir: “Ja estàs llesta, reina”, i l’Hermione, contenta de tenir una excusa per deixar de parlar amb aquella noia, va baixar del tamboret d’un salt.

– Bé, doncs suposo que ja ens veurem a Hogwarts –es va acomiadar la noia de veu afectada.

L’Hermione va estar bastant callada mentre menjava el gelat de xocolata i gerd amb nous caramel·litzades que li havia comprat el senyor Granger.

– Què et passa? –va preguntar-li la senyora Granger.

– Res– va mentir l’Hermione. Van aturar-se comprar pergamí plomes del cap. L’Hermione es va animar una mica quan va descobrir una ampolla de tinta que canviava de color mentre escrivia. Quan va sortir de la botiga va dir: –Vosaltres em deixaríeu jugar a quidditch?

– Vata, Hermione, que no veus que nosaltres no en tenim ni idea de què són aquestes activitats màgiques?

– Gràcies per enfonsar-me més –va dir irònicament l’Hermione. I els va explicar la conversa que havia tingut amb la noia pàl·lida a la botiga de Madame Malkin.

– ... i llavors m’ha dit que n’hi ha que diuen que els que venen de famílies de muggles no els haurien d’acceptar...

– Tu no has de patir per res. Si aquesta gent t’ha de jutjar, que ho facin, però tu no has de deixar que t’afecti. No els ha d’importar quina és la teva família, sinó quines són les teves habilitats com a bruixa. I a més, aquesta gent no sap de què parla. Al teu llibre hi ha algunes de les millors bruixes de la història i moltes venen del món muggle –va dir la senyora Granger, consolant la seva filla.

– Però què és el quidditch? –va fer el senyor Granger.

– És l’esport dels bruixots. És com... Com el futbol al nostre món. Tothom n’és aficionat. Es juga a l’aire amb escombres voladores, quatre pilotes... Les regles són una mica complicades d’explicar. –va respondre l’Hermione.

– I què és allò que deies de Ravenclaw?

– Residències de l’escola. N’hi ha quatre: Gryffindor, Slytherin, Hufflepuff i Ravenclaw. No hi ha ni cap bruixa ni cap bruixot dels que es van tornar dolents que no hagués anat a Slytherin. L’Innomenabla n’era un.

Van comprar els llibres de text en una botiga que es deia Gargot i Nibres, on els prestatges, que arribaven fins al sostre, eren plens a vessar de llibres grans com làpides enquadernats de pell, de llibres de la mida d’un segell de correus en cobertes de seda, de llibres plens de símbols estranys i alguns llibres en blanc. Fins i tot la Gretchen, que mai llegia res, s’hauria tornat boja de posar-hi les mans. La senyora Granger Gairebé va bé de desenganxar l’Hermione de *Maleficis i contramaleficis (en brogir els amics i en volí els enemics amb les venjances més modernes: pèrdua de cabell, que amb les de gelatina, just a la llengua, i molt, molt més)* de Venjançus Viridian.

– M’agradaria saber com fer-li un malefici a la Sharon.

– Reconec que la idea no seria dolenta, però no has de fer servir la màgia en el nostre món, si no es en circumstàncies molt especials –va fer la senyora Granger, que pràcticament s’havia memoritzat el llibre vell de l’Hermione–. I de totes maneres cap dels maleficis del llibre et sortiria bé: has d’estudiar molt abans no arribis a aquell nivell.

La senyora Granger tampoc la va deixar comprar-se una marmita d’or massís (“A la llista hi diu de peltre”), però es van endur un lloc preciós de pesos per pesar els ingredients de les pocions i un telescopi de llautó portàtil. Llavors se’n va anar a l’apotecaria, que era prou fascinant com per fer oblidar la terrible olor que feia: una barreja d’ous podrits i col en descomposició. A terra hi havia barrils de substàncies llefiscoses; a les parets, gerres amb herbes, arrels seques i pólvores brillants; del sostre penjaven farcells de plomes, cadenes d’ullals, i unes de tot tipus. Mentre la senyora Granger demanava a la dona que hi havia darrere el taulell un conjunt ingredients bàsics per a pocions, l’Hermione Examinava unes venes de unicorn platejat, a vint-i-un galeons la peça, i minúsculs ulls d’escarabat negres i brillants, a cinc knuts la cullerada.

Quan van sortir de l'apotecaria, el senyor Granger va repassar la llista de l'Hermione.

– Només ens falta la vareta... I a veure si trobem algun regalet pel teu aniversari.

L'Hermione va fer que no amb el cap.

– El millor regal que em podeu fer és deixar-me anar a Hogwarts, no us heu de preocupar per res.

– Ja ho sabem. Farem una cosa: et comprarem un animal, perquè no trobis a faltar el teu gat de casa. Et comprarem un gat que s'hi assembli molt!

Vint minuts més tard van passar per davant del *Palau del mussol*, que tenia un aparador molt fosc i ple d'ulls parpellejants que brillaven com a joies. Van veure com noies sortien de la botiga amb grans gàbies amb òlibes blanques, precioses, en alguns casos profundament adormides. No van trigar a entrar a la botiga del costat *Feres màgiques*. No va poder evitar quequejar quan li donava les gràcies als seus pares, com si fos el professor Quirrell.

– No es mereixen –va dir el senyor Granger amb veu ronca–. M'imagino que els altres pares també deuen regalar coses als seus fills. Ara només ens falta anar a Ollivanders. Segons la vella cambrera de *La marmita foradada* és l'única botiga de varetes, Ollivanders, i tu n'has de tenir la millor.

Comprar una vareta màgica... Allò era el que l'Hermione havia estat esperant tot el dia.

Aquella última botiga era estreta i estava molt deixada. De la porta en penjava un rètol de lletres daurades que s'estaven pelant on es llegia: *Ollivander. Fabricants de varetes des del segle 382 aC*. A l'aparador ple de pols hi havia una única vareta sobre un coixí violeta descolorit.

Quan van traspasar a la porta va sonar una campana a la rebotiga. Era un lloc minúscul que estava buit. Només hi havia una cadira com de firetes en què la senyora Granger es va seure per esperar. L'Hermione es va sentir estranya, com si hagués entrat en una biblioteca en que hi ha un silenci absolut. Es va empassar un munt de preguntes que se li acabaven d'acudir i, en lloc de fer-les, has de posar observar els milers de caps Estrades que hi havia apilades amb molta cura fins al sostre. Per alguna raó, el clatell li va començar formiguejar. Fins i tot la pols i el silenci que regnava semblaven vibrar amb una màgia secreta.

– Bona tarda –va dir una veu suau. L'Hermione es va sobresaltar. La senyora Granger també es devia sobresaltar perquè es va sentir un fort cruixit i es va aixecar ràpidament de la cadira de firetes.

Al davant tenien un home vell. Els uns clars grans li brillaven com a llunes en la foscor de la botiga.

– Hola –va dir l'Hermione, incòmoda.

– Ah, sí –va fer l'home– Sí, sí. Feia hores que no entrava una família muggle. Però teniu una bruixa molt destacada en la família. Fa molt de temps, però. Recordo la seva primera vareta. D'un pam i mig, àgil, de fusta de roure. Una bona vareta per a una feina delicada.

Hermione Granger i la pedra filosofal

El senyor Ollivander es va apropar a l'Hermione. A l'Hermione li hauria agradat que de tant en tant tanqués els ulls. Aquells ulls de plata feien por.

– Per altre banda, el marit d'aquesta bruixa va preferir una vareta de salze. D'un pam i quatre dits, amb poca potència però suficient per a la transfiguració. Bé, he dit que la va preferir...I en realitat és la vareta qui tria, evidentment.

El senyor Ollivander s'havia apropiat tant a l'Hermione que gairebé es tocaven amb el nas. L'Hermione es veia reflectida en aquells ulls plorosos.

– I aquí és on...?

El senyor Ollivander va tocar el front de l'Hermione amb un dit que era llarg i molt blanc.

– Sento haver de dir que ja vaig vendre la vareta que va provocar la discontinuïtat màgica a la vostra família –va dir, amb veu suau–. Un pam i tres quarts. Fusta de salze. Una vareta amb potència, amb molta potència, i en mans equivocades... Si hagués sabut què sortia a fer aquella vareta...

Va moure el cap en un gest de pesar i llavors, per a la tranquil·litat de l'Hermione, va veure els seus pares.

– Vostès, per contra, no han tingut cap vareta, mai.

– Sí senyor, mai n'hem tingut cap. –va contestar la senyora Granger, sorpresa per aquella mena d'interrogatori sense gairebé preguntes.

– Aquí venem bones varetes. Als que els expulsen, els la parteixen en dos. És una pena...–va dir el senyor Ollivander, posant-se dur de sobte.

– Mmm... suposo que és una pena que les trenquin –va dir l'Hermione mirant-se els peus–. Però deu haver-hi gent que encara en guarda els trossos, no?

– No els usaran! –va exclamar el senyor Ollivander, sever.

– No, no senyor –es va afanyar a contestar el senyor Granger. L'Hermione va notar que el seu pare es posava tens de cop.

– Hmm... –va fer el senyor Ollivander, foradant el senyor Granger amb la mirada–. I bé, senyoreta ...

– Granger –es va afanyar a dir l'Hermione, impacient.

– Senyoreta Granger. A veure... –i es va treure una cinta mètrica amb marques platejades de la butxaca–. Amb quin braç fa servir la vareta?

– Doncs... Soc dretana... –va dir l'Hermione

– Aixequi el braç. Molt bé –Li va prendre les mides: de l'espatlla al dit, de la cintura al colze, de l'espatlla al terra, del genoll a l'aixella i de la circumferència del cap. Mentre mesurava va continuar parlant:– A Ollivander, totes les varetes estan fetes amb alguna substància màgica molt potent, senyoreta Granger. Utilitzem pèl d'unicorn, plomes de cua

de fènix i fibres de cor de drac. No hi ha dues varetes d'Ollivander iguals, de la mateixa manera que no hi ha dos unicorns, dos fènixs o dos dracs iguals. I, naturalment, no s'obté el mateix resultat si s'utilitza la vareta d'un altre bruixot.

De sobte l'Hermione es va adonar que la cinta mètrica que li mesurava la distància entre els narius ho estava fent sola. El senyor Ollivander remenava pels prestatges i de tant en tant en baixava una capsa.

– Amb això en tenim prou –va dir, i la cinta mètrica es va desplomar i va quedar feta un bunyol a terra–. Som-hi, senyoreta Granger. Provi aquesta. Faig i fibra de cor de drac. Un pam i dos dits. Agradable, flexible. Agafi-la i mogui-la.

L'Hermione va agafar la vareta i la va moure, com si fos la part que sempre havia faltat a la seva mà, però el senyor Ollivander li va treure de la mà quasi immediatament.

– Auró i ploma de fènix. Un pam. Bastant adaptable. Provi-la...

L'Hermione ho va intentar, però només aixecar la vareta el senyor Ollivander li va tornar a treure.

– No, no! Aquesta. Eben i pèl d'unicorn. D'un pam i un dit. Mal·leable. Au, vinga, provi-la.

L'Hermione va provar i provar. Sabia perfectament què buscava el senyor Ollivander, però ella no ho sentia pas. Sobre la cadira de fireta, la pila de varetes provades es feia cada vegada, però com més varetes treia dels prestatges, més content es posava el senyor Ollivander.

– Una clienta complicada, eh? No es preocupi, que trobarem la parella perfecta. Em pregunto si potser... Sí, per què no? Una combinació poc usual: fusta de vinya i fibra de cor de drac, un pam i tres dits, agradable i versàtil.

L'Hermione va agafar la vareta. De sobte, va notar una escalfor als dits. Va aixecar la vareta per sobre el cap, la va baixar tallant l'aire dens de la botiga i de la punta en va sortir un fil d'espurnes vermelles daurades com si fos un coet que llançava petits punts de llum a la paret. La senyora i el senyor Granger es van posar a xisclar i a picar de mans i el senyor Ollivander va cridar: "Bravo! Sí, sí, és clar, molt bé. Bé, bé, bé..."

Va tornar a posar la vareta dins a la capsa i la va embolicar amb paper marró, mentre va dir: "Les varetes tenen moltes curiositats..."

– Perdoni –va dir l'Hermione–, però com quines?

El senyor Ollivander va clavar la pàl·lida mirada en l'Hermione.

– Recordo totes les varetes que he venut. Totes i cada una d'elles. A vegades, n'hi ha que tenen germanes. Són varetes que comparteixen alguna cosa. Per exemple, hi ha fènix que tenen dues plomes a la cua i, per tant, poden haver-hi dues varetes. Normalment, les dues persones que les acaben obtenint, estan connectades.

L'Hermione va empassar saliva.

Hermione Granger i la pedra filosofal

– Sí, en recordo una. Un pam i tres quarts. Teix. Ploma de fènix. Efectivament, és molt curiós que passin aquestes coses. Recordi que la vareta escull el bruixot...

A l'Hermione li va venir un calfred. No estava convençuda que el senyor Ollivander li agradés gaire. Va pagar-li set galeons d'or per la seva vareta i ell li va fer una reverència quan va marxar.

El sol s'estava ponent quan els Granger van baixar per la ronda d'Alla. Van traspasar el mur, van travessar *La marmita foradada*, que era buida a aquelles hores. L'Hermione no va callar en tot el trajecte; va parlar tant que no es va adonar de la gent que hi havia al metro, que els miraven bocabadats, carregades com anaven amb tots aquells paquets de formes estranyes, i aquell gat estarrufat. Van pujar l'última escala mecànica i van arribar a l'estació de tren. L'Hermione no es va adonar d'on eren fins que la seva mare li va fer uns copets a l'espatlla.

– Vols que anem a sopar fora avui? –va dir.

Es van comprar unes hamburgueses i es van asseure a una taula amb cadires de plàstic a menjar-se-la. L'Hermione continuava mirant al seu voltant. D'alguna manera, tot li semblava molt estrany.

– Estàs bé, Hermione? No has callat en tot el trajecte –va dir la senyora Granger.

L'Hermione tenia la sensació que per molt que parlés, no aconseguiria explicar què sentia. Acabava de passar el millor dia de la seva vida, i tot i així... Mastegava l'hamburguesa mentre buscava les paraules.

– Estic molt nerviosa per anar a Hogwarts, per no veure la Gretchen mai més, per posar-me en un altre món completament diferent al nostre. A més, aniré a classe amb nens que ja saben que eren mags des del moment que van néixer, i que probablement ja saben fer tot tipus d'encantaments. Per no dir que aniré a l'escola amb el nen més famós del món màgic. I si m'odia? Llavors tindrè en contra el nen més famós del món màgic i...

La senyora Granger es va inclinar per sobre la taula. Amagat sota una expressió severa hi tenia un somriure molt tendre.

– No t'amoïnis, Hermione. N'aprendràs ràpid. Tothom comença pel principi, tant a Hogwarts com a qualsevol altre lloc, no tindràs problemes. Sigues tu mateixa. Sé que és difícil. No has de ser amiga de tothom i si no et fas amiga d'aquest nen escollit, no passa res. Però a Hogwarts t'ho passaràs molt bé... Segur que tothom s'ho passa molt bé allà.

Els Granger van pujar al tren que els portaria de nou a casa; i el senyor Granger va treure's de la butxaca un sobre.

– Els bitllets per anar a Hogwarts –va dir-. 1 de setembre, estació de King's Cross a Londres... Ho tens tot al bitllet.

Hermione Granger i la pedra filosofal

El tren es va començar a moure. L'Hermione mirava per la finestra aquella estació fins que es perdés en la distància; es va aixecar del seient i va enganxar el nas a la finestra, però va durar poc mirant per la finestra perquè es va adormir.

CONCLUSIONS

Com he exposat en la presentació d'aquest treball, em proposava recrear *Harry Potter i la pedra filosofal* des del punt de vista de la dona, com reflecteix l'expressió "amb les ulleres liles".

No m'ha estat difícil trobar informació en biblioteques, pàgines web i blocs relacionada amb els dos àmbits. A més, tant el feminisme com Harry Potter ara viuen un moment àlgid, ja que ens trobem en la Quarta Onada feminista i, pel que fa a Harry Potter, és una saga que celebra el vintè aniversari sense passar de moda.

La saga de Harry Potter pot ser un tema molt ampli, que donaria per a diversos treballs de recerca centrats en diversos aspectes, ja sigui focalitzats en la part narrativa com de les pel·lícules, com una anàlisi de l'interior de la saga, o també la unió de tots els components. He vist que calia, doncs, delimitar una mica aquest camp tan ampli. I he optat per centrar la part teòrica en una part més tècnica de la saga, i a la part teòrica introduir una mica d'anàlisi d'aspectes concrets de Harry Potter.

Pel que fa al feminisme, hauria pogut fer un treball de recerca exclusivament sobre aquest tema, ja que és igualment un camp molt ampli. Però tenint en compte que calia delimitar per abordar-lo en un treball com aquest, he optat per estudiar-ne la història i l'actualitat, tant en l'àmbit literari com pel que fa a la presència als mitjans i les xarxes socials.

En el cas del feminisme, i amb la visió feminista de Bel Olid, m'he adonat que, com diu al llibre *Feminisme de butxaca*¹¹⁸, "les dones moltes vegades no som conscients que hem patit discriminacions perquè ho considerem un preu que hem de pagar". He vist que, durant la història, la dona ha estat silenciada i quan troba una finestra on ser lliure, sempre sorgeix un moviment contrari. Això ho he vist molt ben exemplificat amb el neomasclisme, ara que ha sorgit la Quarta Onada feminista també ha aparegut un moviment masclista que argumenta que el feminisme és opressor.

Em va cridar molt l'atenció a l'hora de documentar-me que hi ha moltes autores que parlen d'una "redefinició". Diuen que la lluita feminista no s'ha de basar tant en

¹¹⁸ Citat a B. OLID, *Feminisme de butxaca. Kit de supervivència*, Angle Editorial, 2017

lluitar contra tota aquella repressió, sinó en la redefinició del paper de la dona a la societat, redefinint també el de l'home. A més, també he vist els dos tipus de feminismes que Care Santos, a l'entrevista que trobareu a l'annex, exposava. D'una banda hi ha el feminisme sobre el paper i de l'altra l'actiu. Figures suposadament defensores de les dones, si ens fixem en la imatge que donen, acaben actuant d'una manera que no resulta coherent.

Em vaig plantejar contactar amb professionals de diversos àmbits relacionats amb l'escriptura o amb el feminisme, tot i que la majoria estaven relacionades amb tots dos. Vaig seleccionar diverses persones per entrevistar-les (Leticia Dolera, Bel Olid i Paula Bonet, pel que fa al feminisme i Care Santos pel que fa l'escriptura) i els vaig fer arribar la proposta de fer l'entrevista. Malauradament, només vaig rebre resposta de Care Santos. Aquesta entrevista, d'alguna manera, m'ha servit tant per l'escriptura com per al feminisme. Pel que fa a la resta de professionals, n'he pogut consultar entrevistes i articles, que m'han resultat també útils.

A l'inici del treball, vaig plantejar escriure'l en anglès, que també hauria estat un repte, però vaig acabar decidint fer-lo en català perquè és la meua llengua materna i d'aquesta manera el treball s'ha pogut focalitzar més en el contingut i no en la forma.

Pel que fa a la redacció del llibre, vaig partir de *Harry Potter i la pedra filosofal* per poder acabar escrivint la meua versió feminista. Vaig haver de fer diverses versions del redactat per acabar arribant a aquella que em semblava més o menys definitiva. I encara aleshores vaig acabar fent-hi retocs i ajustos.

Si he de parlar del resultat final del meu treball de recerca, el meu llibre *Hermione Granger i la Pedra Filosofal*, estic molt satisfeta de tot el que he après i de tot el que he descobert que encara he d'aprendre. De fet, escriure sempre m'ha agradat i l'elaboració d'aquest treball m'ha permès veure tots els grans reptes que planteja.

A mesura que anava acabant els capítols, estava més satisfeta del que m'esperava. Això no treu que ara hi faria molts canvis, potser variaria la manera en que analitzava els capítols o miraria més cap a les pel·lícules per decidir quina forma tenen els meus personatges... però imagino que tot això també forma part de l'aprenentatge i del procés creatiu.

Mentre he anat fent el treball, he preguntat a companys meus si eren més de pel·lícula o de llibre de *Harry Potter*, els qui preferien els llibres sempre es queixaven de les pel·lícules. Acabo coincidint, per tant, amb Care Santos, “els qui prefereixen els llibres mai queden satisfets”. Potser també té raó quan diu que “els qui prefereixen les pel·lícules és que no llegeixen”.

BIBLIOGRAFIA

- CAPMANY, M. Aurèlia. *Cartes impertinents. De dona a dona*. Barcelona. Horsori. 2010.
- CAPMANY, M. Aurèlia. *La dona a Catalunya: consciència i situació*. Barcelona Edicions 62, 1979.
- DOLERA, Leticia. *Morder la manzana: la revolución será feminista o no será*. Barcelona. Planeta. 2010.
- FARRÉ, Natza. *Curs de feminisme per a microones*. Barcelona. Ara Llibres. 2016.
- FINN GARNER, James. *Contes per a nens i nenes políticament correctes*, Barcelona. Quaderns Crema. 1995
- LIENAS, Gemma. *El diari lila de la Carlota*. Barcelona. Empúries. 2008.
- McCABE, Bob. *Harry Potter, de la pàgina a la pantalla. El viaje cinematográfico completo*. Norma. 2018
- OLID, Bel. *Feminisme de butxaca: kit de supervivència*. Barcelona. Angle Editorial. 2017).
- OLID, Bel. *Les heroïnes contraataquen: models literaris contra l'universal masculí*. Lleida. Pagès editors. 2011
- PÉREZ GARZÓN, Juan Sisinio, *Historia del feminismo*. Catarata, 2011
- POSADAS, Carmen. *A la sombra de Lilith: en busca de la igualdad perdida*. Barcelona. Planeta. 2004.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter and the Sorcerer Stone*. Londres. Bloomsbury Publishing. 1997
- *Harry Potter and the Chamber of Secrets*. Londres. Bloomsbury Publishing. 1998
- *Harry Potter i la Pedra Filosofal*. Barcelona. Empúries. 1999
- *Harry Potter i la Cambra Secreta*. Barcelona. Empúries. 1999
- *Harry Potter and the Prisoner of Azkaban*. Londres. Bloomsbury Publishing. 1999
- *Harry Potter and the Goblet of Fire*. Londres. Bloomsbury Publishing. 2000
- *Harry Potter i el pres d'Azkaban*. Barcelona. Empúries. 2000
- *Harry Potter i el Calze de Foc*. Barcelona. Empúries. 2001

- Harry Potter and the Order of the Phoenix*. Londres. Bloomsbury Publishing. 2003
- *Harry Potter i l'Ordre del Fènix*. Barcelona. Empúries. 2004
- Harry Potter and the Half-Blood Prince*. Londres. Bloomsbury Publishing. 2005
- *Harry Potter i el Misteri del Príncep*. Barcelona. Empúries. 2006
- *Harry Potter and the Deathly Hallows*. Londres. Bloomsbury Publishing. 2007
- *Harry Potter i les Relíquies de la Mort*. Barcelona. Empúries. 2008
- *Fantastic beasts and where to find them: the original screenplay*. Londres. Litte, Brown. 2016
- Harry Potter: un viatge per la historia de la magia*. Barcelona. Salamandra. 2018
- ROWLING, J.K; TIFFANY, J. i THORN. J. *Harry Potter i el llegat maleït; parts u i dos*, Barcelona. Empúries, 2016
- URIA, Paloma; Pineda, Empar; Olivan, Montse. *Polémicas feministas*. Madrid. Editorial Revolución. 1985
- VARELA, Núria. *Feminismo para principiantes*. Barcelona. Ediciones B. 2008

Annex 1

ENTREVISTA A CARE SANTOS

Care Santos és una escriptora mataronina, antiga alumna de Valldemia. Ha escrit novel·les, llibres de relats i també narrativa per a infants i joves. Per la seva obra ha rebut premis de renom com el Ramon Llull o el Nadal.

Què n'opines de la revolució feminista?

Que és molt necessària, que hi estic molt d'acord amb la majoria de les coses que es diuen. Tot i que em molesta una mica a vegades aquest feminisme de manual, de mitjà de comunicació, que el que vol és fer-se veure, però aquestes actituds em molesten en general, no només en el feminisme. És obvi que s'ha de ser feminista, igual que és obvi que s'ha de ser ecologista, són coses que cauen pel seu propi pes, no ens podem pas carregar el planeta on vivim i estar clar que hem de reclamar igualtat de llibertats i drets. Qui no ho entengui li falta cultura i aprenentatge, és elemental, tant en una cosa com en l'altra. Ara, de quina manera es reclama? Aquí és on està l'entrellat. Jo a vegades hi estic molt d'acord però a vegades no tant, perquè hi ha molts tipus de feminisme i molts tipus d'actituds, a mi el feminisme que ataca l'home em molesta i penso que de la mateixa manera que hem de definir quin és el paper de la dona, potser també hem de definir quin és el paper de l'home.

Llavors tu optes més per una redefinició dels papers enlloc d'un canvi radical a la societat?

No sé si jo estic legitimada per una redefinició perquè jo no soc especialista, però sí que conec gent que hi està treballant. Tinc unes amigues a la Universitat de Barcelona que en són expertes i jo sempre escolto amb moltes ganes el que expliquen, perquè a més en saben un munt, i elles, per exemple, estan treballant molt en un programa que en diuen redefinició de masculinitats i a mi això de les masculinitats també em sembla molt interessant perquè de la mateixa manera que la dona està reivindicant quin és el seu paper a la societat, ells també es queixen que potser se'ls ha atorgat un paper que no és del tot encertat. De la mateixa manera que el feminisme lluita contra actituds patriarcals, hem de començar a mirar també què és la masculinitat. Tot aquest debat de gènere m'interessa molt més que només el feminisme a seques, que va tot lligat, però m'interessa molt aquest debat

que es planteja quina és la dona típica definida durant segles i com ens hi oposem, però és que ells també s'hi oposen a aquest mascle típic.

Penses que els cànons de bellesa ajuden a aquesta redefinició?

Jo crec que els cànons de bellesa venen marcats per una sèrie de poders que tenen la premsa i els mitjans de comunicació, que moltes vegades juguen a la contra d'aquest debat. També obeeixen a interessos molt comercials. S'ha d'anar molt en compte amb això, perquè el món està governat per interessos comercials molt més que per altres interessos. És el poder principal, els governs fan cas moltes vegades als grans poders econòmics, no ens mana qui ens pensem que ens mana. I amb els cànons de bellesa ens hem de plantejar qui ens els imposa, qui ens està imposant una determinada mirada, i aprendre a pensar per nosaltres mateixes, no només fer allò que ens diuen que hem de fer. Jo crec que aquest és el paper més important que té l'educació, intentar fer veure que hi ha una mirada programada cap a uns determinats poders i que hi ha altres possibilitats, i està bé veure on encaixes tu. Per tant, em poso molt nerviosa quan veig que intenten que tots siguem iguals i perfectes, i si surts d'un model de bellesa ja no ets adequat, o has de rebre insults o menyspreus, i en el cas de les dones més i tot. Per no parlar ja de la raça, l'altre dia llegia una novel·la sobre una escriptora negra i, jo em tinc per una persona d'esquerres i oberta de ment, però va arribar un moment de l'obra que deia, tu no et pots considerar negra si no has pensat mai que no hi ha maquillatge per a mi, ni productes de cabell per al meu cabell, fins i tot una tireta per la meua pell. I vaig haver de reconèixer que jo mai hi havia pensat. Fins i tot als anuncis, sempre hi ha dones blanques i gairebé dones rosses amb els cabells molt llargs.

D'acord, doncs, ara et proposaré cinc àmbits, i m'has de dir com creus que el feminisme ha evolucionat en cadascun d'ells. Els àmbits són la política, el periodisme, l'educació, la ciència i la publicitat.

A la política li queda molt, però depèn de qui governi es fan passes perquè la diferència s'escurci. Quan governen les esquerres, es preocupen perquè hi hagi governs igualitaris, quan governa la dreta no hi ha res a fer. Si aixequem la mirada, quantes presidentes de govern hi ha? Poquíssimes. Per tant, queda un enorme camí per recórrer.

Al periodisme estan molt diferenciats els rols, crec que hi ha un periodisme d'investigació tradicionalment masculí i una cara maca que dona les notícies que s'ofereix principalment per dones. Aquesta dona ha de ser jove, prima, guapa.. I això sí que ho sé de bona tinta ja que tinc una amiga que és periodista i ha estat fent pantalla i sempre està amenaçada que la facin fora. De fet, l'amenacen cada temporada, que ja s'està fent gran i que ja no queda tan bé a la pantalla, però és molt guapa i està molt prima, però sempre té l'amenaça al damunt.

En l'educació, crec que és on hem de tenir fe. Penso que en l'educació s'estan fent meravelles per aturar l'endarreriment que portàvem i una d'elles és la igualtat a les aules. Jo penso que la vostra generació està molt més conscienciada que la nostra. Que vosaltres no teniu cap problema en assumir la diferència i en parlar de la defensa del feminisme i les noies defenseu els vostres drets amb la veu ben alta i us queixeu quan considereu que hi ha una injustícia. Nosaltres ni la vèiem la injustícia. Jo em vaig educar en una escola de noies soles, de monges on si ensenyaves una mica el genoll havies d'anar a casa a canviar-te, i quan et venia la regla i havies de demanar-li una compresa i la monja et preguntava que per què ho necessitaves, com si fos una cosa terrible i secreta. Jo noto que la societat necessita avançar més, perquè continueu tenint les mateixes vexacions, els mateixos insults. Els mestres han de vigilar perquè sempre n'hi ha un que abusa, que diu el que no toca, que amenaça, però vaja, que heu avançat molt més que la nostra generació. Aquí, en l'educació és on millor s'estan fent les coses.

En la ciència, és obvi que tot són homes, que les dones científiques és com si no existissin, no sé on són, però és evident que en els llocs de rellevància no. Aquests dies estan sortint tots els premis Nobel i cap d'ells hi apareix una dona al capdavant. Crec que en aquest camp estan molt endarrerits, potser en el que més.

En la publicitat, també estem molt endarrerits. Jo tinc una amiga molt feminista amb qui sovint tinc discussions sobre la responsabilitat de la publicitat i els mecanismes que utilitza. També és veritat que la publicitat funciona a partir del toc d'atenció, la publicitat ha d'emocionar, ha de remoure i també ha de provocar. Juguen molt el rol de gènere i ho fan per cridar l'atenció als usuaris. Com aquell anunci, no sé si el recordes, que era un home que feia totes les feines de casa i la dona es queixava que no li tenia les coses preparades. Tu penses aquest anunci al revés i és absolutament escandalós, però ho fem cap a l'home i sembla modern, però en

realitat és igual d'escandalós, és un membre de la parella que abusa de l'altre. La publicitat busca l'escàndol, tot i això hem de ser curosos quan intentem ser molt primmirats amb la publicitat, però hem d'entendre que la publicitat és un llenguatge que busca provocar una reacció donant-li la volta a la situació. Crec que hem d'anar amb compte però no ens hem d'esverar tant, que a vegades ens esverem tant que fem riure.

Penses que la tecnologia afavoreix al desenvolupament del feminisme o l'endarrereix?

La tecnologia afavoreix que totes les idees corrin. Som la societat més ben informada de la història, i potser la més bombardejada d'informació, i això mateix fa que no tinguem temps per parar-nos a llegir cada notícia. Crec que d'informats n'estem molt i les idees corren més que mai. El feminisme ha trobat un camp adobat a la xarxes, però també hem de ser curosos amb de quina manera els utilitzem. Potser a vegades val la pena no saber tantes coses i saber-ne millor algunes.

Si et dic heroïna, quina heroïna et ve al cap? Què en destacaries?

Doncs jo penso en la Mérida, de Brave. En destacaria que juga a la contra, que és el que no hem tingut mai. Sempre hem tingut herois mascles, i a les dones ens ha semblat bé. Està molt bé que ara hi hagi una alternativa femenina, que els nens que les vegin també puguin assimilar alguna cosa pròpia d'aquest heroïna.

Si et dic heroi, quina heroi et ve al cap? Què en destacaries?

Doncs, me'n venen mil al cap. Et podria dir el protagonista de *La Història Interminable*. En destacaria la ingenuïtat que té però també les ganes de fer alguna cosa profitosa. I aquests valors tan universals però no tan masculins, penso que té més valors masculins la protagonista de Brave que no pas ell.

Què creus que ha aconseguit la teva societat respecte la de la teva mare?

La generació de la meva mare va obrir camí, van ser les primeres. Crec que com que es van educar en una dictadura van trigar adonar-se de les coses, perquè una dictadura el que fa és vendre una visió del món, que és la que els convé. La meva mare i la gent de la seva generació van obrir els ulls i van fer alguna cosa per canviar el que estava passant i nosaltres d'alguna manera hem rebut la seva herència i ja no hem hagut de començar des de zero. Jo per exemple hi ha coses per les que no

m'he hagut de barallar, com anar a la universitat, a casa meva anaven a la universitat tots els fills i les filles però la meva mare no hi va poder anar perquè només hi havia d'anar el fill.

Quines fites vols que hagi aconseguit la societat de la teva filla?

Jo m'esvero molt per exemple amb això del *MeToo*, perquè van sortint dones i nenes que expliquen tots els abusos que han patit. Jo tinc una filla i em fa molta por que ella es trobi amb agressions i abusos, jo ja me n'havia trobat. Jo a la seva edat ja havia tingut problemes, no tant d'abusos així tan grossos, però sí de notar que algú se m'arrambava massa a una botiga o que em tocaven el cul. Clar que jo anava sempre sola, ella va sempre acompanyada amb algun dels seus germans. Ara, jo li vaig preguntant a ella i veig que no ha tingut problemes d'aquesta mena. Veig que alguna cosa ha canviat, no sé si és perquè s'ha arreglat o és que les noies són més conscients del que pot passar. El que jo sí que espero que passi és que no només siguin les noies que són conscients de les coses, sinó que és la societat en general guanyi consciència i aquests petits abusos deixin de passar.

I ara, tornem a la teva escriptura. Per quin motiu vas decidir ser escriptora?

Ai! Perquè és la passió de la meva vida! Primer llegir, sempre és el primer pas, i era com una cosa lògica, després de llegir molt, era més divertit encara crear les meves pròpies històries. Vaig començar a escriure als 8 o 9 anys, però a tercer de BUP, el vostre primer de batxillerat, va ser quan vaig començar a escriure una novel·la. Va ser llavors, quan ja tenia clar que jo volia ser escriptora, però tot i així semblava un somni i haver-hi pogut arribar, sent a més una escriptora guardonada, encara em sorprèn ara. Suposo que m'hi vaig dedicar perquè era un somni des de sempre.

I què sents en saber que de la mateixa manera que tu admiraves a una sèrie d'autors, ara segur que hi ha noies que també t'admiren a tu?

Doncs molt agraïment. És tan bonic escriure sabent que tens gent que espera el que publicaràs...

Creus que els teus llibres són diferents perquè els escrius com a dona?

Sí, i tant. Però també perquè els escric com a mare, com a dona del maresme, com a blanca o com a persona nascuda als setanta. Com a dona sí que crec que hi ha temes que els hem aportat, perquè quan la dona va arribar a la literatura va decidir

deixar de descriure una dona amb la qual els homes se'n voldrien anar al llit, sinó que descriu una dona realment com és. La maternitat, per exemple, crec que és un gran tema del segle XX i no l'haguessin explicat els homes, o explicar què fan les dones sense els homes, perquè els homes no concebien la vida de la dona quan l'home no hi era.

Quan tu escrius un llibre, com decideixes si tens una protagonista o un protagonista?

La meua tendència sempre és que sigui una dona, perquè m'és més fàcil però perquè també perquè crec que sóc més capaç de comprendre les emocions complexes d'una dona i crear un personatge més complert. A vegades, poso un protagonista ja que m'han acusat d'escriure exclusivament per dones. A *Media vida*, vaig decidir fer una novel·la exclusivament composta per dones, però la novel·la que publicaré ara només té homes. Canvio per jugar una mica a la contra i trencar els tòpics.

Coneixes el principi de la barrufeta?

No.

El principi de la barrufeta es dona quan una novel·la està composta exclusivament per homes i només hi ha una dona, que és ximple i guapa i que només fa que distreure els homes. Creus que entre les teves protagonistes hi trobaríem una barrufeta?

Jo crec que tot personatge és susceptible de ser etiquetat. A *Media vida*, per exemple, vaig partir de models de dona, models clàssics. Vaig agafar dones potents i guerreres, i crec que si em volguessin posar una etiqueta seria el de les dones fortes. Les meves novel·les estan farcides d'un model de dona que no té res a veure amb els cànons i que sí que té veure amb la meua història familiar, ja que estan inspirades en la meua àvia. D'alguna manera projecto el model de dona que sempre he vist i he tingut com a referent.

Ara ens movem cap a l'últim gran tema de l'entrevista. Ets més de llibre o de pel·lícula de *Harry Potter*?

He vist totes les pel·lícules i només m'he llegit un sol llibre, suposo que això ja contesta la pregunta. Però sempre sóc més de llibre, crec que no hi ha punt de

comparació, tot i que a vegades si t'ha agradat molt un llibre és molt atractiu veure com ho han adaptat a la pantalla, però gairebé sempre et decep. Amb *Harry Potter* els lectors segur que no van quedar satisfets amb les pel·lícules perquè el llibre el completes tu, l'autor t'explica unes coses però les has de completar tu, el llibre va més enllà, per això els qui prefereixen els llibres mai queden satisfets. Els qui prefereixen les pel·lícules és que no llegeixen.

Què vas sentir quan vas passar el teu llibre a la pantalla?

Ja és que no llegeixo el llibre, només tinc una visió parcial. Va ser una experiència meravellosa perquè vaig haver de posar en mans d'un altre creador un material que era meu, a partir del qual ell va fer una altra història. Per mi va ser fantàstic. Jo trobo que l'esperit de la meua novel·la hi és i que es va fer amb molta cura, n'estic molt satisfeta. És una experiència que repetiria amb algun dels meus altres llibres, no amb qualsevol director perquè vaig tenir molta sort amb el director i el guionista. Adaptar un llibre a la pantalla t'obre les portes a gent que mai llegirà la novel·la, comparteixes un trosset de tu a gent que no et coneixeria mai. Hi ha un tant per cent petit que, a partir de la sèrie, ara em llegeix. Qualsevol via és bona per ampliar una mica l'horitzó.

Tornant a *Harry Potter*, què n'opines de les dones de la saga?

Opino que hi ha una vocació per part de l'escriptora de fugir dels estereotips i de presentar varietat de dones molt diferenciades. Potser necessitaria una dolenta més dolenta.

A *Twitter*, hi ha unes campanyes que denuncien les abusos que han patit les dones en alguns oficis, com les actrius o les periodistes. Si haguessis de destacar una cosa bona i una dolenta de ser escriptora, què diries?

Maria Aurèlia Capmany, al seu llibre de cartes, n'hi havia una escrita l'any seixanta i que, quan la vaig llegir, em vaig sentir molt identificada, i això em va preocupar una mica. Jo crec que no hi ha escriptora guardonada que cap home no hagi trobat sospitosa, a mi el més gros que m'han dit és "amb qui te n'has anat al llit perquè et donin el premi Nadal?" i això m'ho va dir un company escriptor a qui jo respectava. No sé per quin motiu sempre s'ha de pensar que les dones no tenim mèrits professionals i literaris per aconseguir una cosa que ells volen i no han aconseguit i tu sí, i com que tu l'has aconseguit segur que has fet alguna cosa que no havies

de fer. Em sembla brutal que hi hagi homes que pensin que les dones no som capaces d'aconseguir coses sense ells.

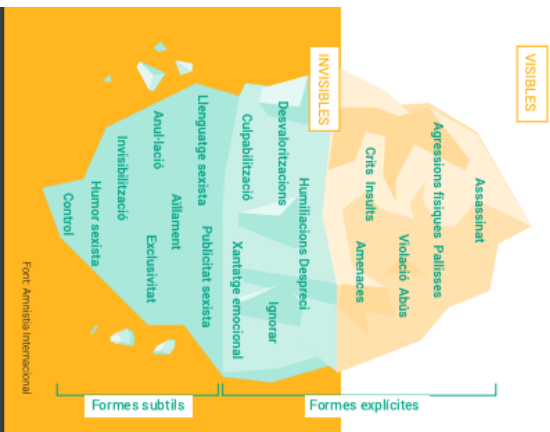
Si haguessis de donar un consell a les noies joves, què els diries?

Que no cal·leu mai davant d'una cosa que creieu que és injusta, i que no feu mai res que no vulgueu fer.

Per què no es tenen en compte els micromasclismes quan parlem de violències masclistes?

Vivim en un sistema patriarcal on es reproduïxen diverses tipologies de violències masclistes. Hi ha violències evidents i visibles, algunes marcadament explícites (assassinats, agressions físiques, violacions sexuals, etc) i altres tipus de violències considerades invisibles.

Tot aquest sistema sol ser representat en l'iceberg de les violències:

Quins tipus de micromasclismes podem detectar? (Bonino, 2004)

Utilitzar:

Abusar i apropiar-se de les dones a l'hora de desenvolupar tasques associades al ro que se'ls assigna socialment. Es corresponen amb la no responsabilització per part dels homes de tasques de cura amb l'exclusa de no saber com dur-les a terme. També ho són la representació mínima de dones en càrrecs de responsabilitat relacionada amb la concepció falsa de la manca de capacitat de lideratge de les dones.

Coercitius:

Realitzar una acció directa que permet remarcar la posició dominant dels homes sobre les dones. Entre les accions hi trobem intimidació, apropiació del lideratge, apel·lació a la superioritat de la lògica masculina, control econòmic, insi- stència abusiva i us abusiu de l'espai físic i del temps per a l'home, entre d'altres.

Encoberts:

Limitar i reduir les accions de les dones a través de la utilització d'aspectes emocionals, essent això molt difícil de percebre. Entre aquests casos hi podem trobar manipulació emocional, ma- tematització de la dona, desautoritza- ció, culpabilització del plaer, elecció forçosa o enmarquament, entre d'altres.

De crisi:

Davant de situacions d'opodament o reivindicacions de canvi per part de les dones, l'home intenta mantenir el domi- ni i la situació de desigualtat. Proment que ella se sequi- xi sentint dèbil. Prometre coses que després no es dunn a terme, evitar qualsevol progrés en el canvi, fer-se la víctima o fer pena o distanciar-se i amanyagat a la dona poden ser algunes d'aquestes situacions.

«Noies, us encar- regueu vocals- tres al d'ordenar això, que se us doni millor?»	«Mira, millor que ens posem nosal- tres al davant, que les noies no sabeu llegir els mapes.»	«Millor agafó jo el cotxe, que les dones al volant sou un perill.»
«Has vist la noia nova que es va incor- porar la setmana passada? La veus, és un bon 8 eh... Jo fins i tot li posaria un 9...»		«Veniu uns quants homes per carre- gar tot això?»

Aquests són algunes mos- tres d'actituds i comentaris que podrien ser considerats micromasclismes. Però hi ha altres qüestions que es donen amb més especificitat en entorns associatius, com poden ser:

«La major presència d'ho- mes en espais de lideratge i representació que difícil- ta la visualització de les dones.

«La responsabilitat de la tesoreria de les entitats en mans dels homes, con- troiant els els diferents as- pectes econòmics.

«Atorgar a les dones consi- derades guapes la tasca de reparar materials i llyers a la ciutadania.

«En una reunió o assemblea, que els homes facin moltes més intervencions i de ma- jor durada que les dones.

«Que els homes no respec- tin els torns de paraula a les dones, tallant les seves intervencions o parlant entre ells i sense prestar atenció.

«Infravalorar l'opinió i les aportacions de les dones. Reduir la valoració de les dones a la seva imatge física i corporal i en can- vi valorar i integrar les opinions i aportacions dels homes.

«Mentir que els homes realit- zen intervencions afirmatives i obertes, treuen temes nous i intenten aclarir-ho tot, les dones complementen inter- vencions prèvies o responen preguntes pendents.

«Ai, no n'hi ha per tant, és que tot ho portes a l'extrem! No t'ofenguis tant!»

No acceptar que una acció, comentari o actitud determinada és un micromas- clisme... és micromasclisme!

Qualsevol conducta o actitud que utilitzi elements de violèn- cia o de control genera efectes negatius sobre la persona que n'és víctima. Sovint la dona que és víctima de micromasclis- mes no és conscient que està patint violència, assentjament o algun tipus de vexació, i això pot provocar cert sentiment d'instabilitat o de culpa.

S'ha de visualitzar on existeixen aquestes situacions, per què es produeixen, amb quina freqüència, qui n'és responsable... i prendre mesures per fer-hi front.

Com combatre'ls

En l'àmbit individual:

«Questionar-nos, promou- re la reflexió i el debat personal. Educuar-nos per reconèixer i no permetre aquestes actituds i ac- cions que suposen la re- producció de situacions abusives o de desigualtat.

«Respondre davant les situacions de micromas- clismes que ens trobem en el nostre dia a dia.

En l'àmbit associatiu:

«Actualment en cas que els mi- cromasclismes es donin de manera reiterada a l'entitat, reclamar la rea- lització d'actuacions de diagnosi i control que per- metin detectar-los i fer-hi front de manera integral.

«I alhora dissenyar tam- bé accions que permetin prevenir que es duguin a terme en un futur.

«Questionar els rols de gènere tradicionals, també presents a les entitats.

«Desenvolupar, des d'una perspectiva feminista, les activitats de l'entitat, es- pecialment les educatives i/o de sensibilització.

En els àmbits educatiu i ins- titucional:

«Promoure iniciatives per prevenir aquestes acti- tuds entre els i les més joves, ja que aquestes comencen a aparèixer i a normalitzar-se a l'adole- scència.

«Promoure productes cul- tural i utilitzar materials pedagògics en els quals no es transmetin missat- ges masclistes.

«No utilitzar el cos de les dones en la imatge gràfi- ca i la difusió de les acci- ons de les associacions, cosa que perpetua la con- cepció de la dona com a sexe dèbil al servei de l'home.

Annex 3. Discursos

Discurs de Chimamanda Ngozi Adichie el 2012 en una xerrada TED

So I would like to start by telling you about one of my greatest friends, Okoloma Maduewesi. Okoloma lived on my street and looked after me like a big brother. If I liked a boy, I would ask Okoloma's opinion. Okoloma died in the notorious Sosoliso plane crash in Nigeria in December of 2005. Almost exactly seven years ago. Okoloma was a person I could argue with, laugh with and truly talk to. He was also the first person to call me a feminist.

I was about fourteen, we were at his house, arguing. Both of us bristling with half bit knowledge from books that we had read. I don't remember what this particular argument was about, but I remember that as I argued and argued, Okoloma looked at me and said, "You know, you're a feminist." It was not a compliment.

I could tell from his tone, the same tone that you would use to say something like, "You're a supporter of terrorism."

I did not know exactly what this word "feminist" meant, and I did not want Okoloma to know that I did not know. So I brushed it aside, and I continued to argue. And the first thing I planned to do when I got home was to look up the word "Feminist" in the dictionary.

Now fast forward to some years later, I wrote a novel about a man who among other things beats his wife and whose story doesn't end very well. While I was promoting the novel in Nigeria, a journalist, a nice, well-meaning man, told me he wanted to advise me. And for the Nigerians here, I'm sure we're all familiar with how quick our people are to give unsolicited advice. He told me that people were saying that my novel was feminist and his advice to me --and he was shaking his head sadly as he spoke -- was that I should never call myself a feminist because feminists are women who are unhappy because they cannot find husbands.

So I decided to call myself "a happy feminist." Then an academic, a Nigerian woman told me that feminism was not our culture and that feminism wasn't African, and that I was calling myself a feminist because I had been corrupted by "Western books." Which amused me, because a lot of my early readings were decidedly unfeminist. I think I must have read every single Mills & Boon romance published before I was sixteen. And each time I tried to read those books called "the feminist classics," I'd get bored, and I really struggled to finish them. But anyway, since feminism was un-African, I decided that I would now call myself "a happy African feminist." At some point I was a happy African feminist who does not hate men and who likes lip gloss and who wears high heels for herself but not for men.

Of course a lot of this was tongue-in-cheek, but that word feminist is so heavy with baggage, negative baggage. You hate men, you hate bras, you hate African culture, that sort of thing.

Now here's a story from my childhood. When I was in primary school, my teacher said at the beginning of term that she would give the class a test and whoever got the highest

score would be the class monitor. Now, class monitor was a big deal. If you were a class monitor, you got to write down the names of noisemakers --

which was having enough power of its own. But my teacher would also give you a cane to hold in your hand while you walk around and patrol the class for noisemakers. Now, of course you were not actually allowed to use the cane. But it was an exciting prospect for the nine-year-old me. I very much wanted to be the class monitor. And I got the highest score on the test. Then, to my surprise, my teacher said that the monitor had to be a boy. She had forgotten to make that clear earlier because she assumed it was ... obvious.

A boy had the second highest score on the test, and he would be monitor. Now, what was even more interesting about this is that the boy was a sweet, gentle soul who had no interest in patrolling the class with the cane, while I was full of ambition to do so. But I was female and he was male, and so he became the class monitor. And I've never forgotten that incident.

I often make the mistake of thinking that something that is obvious to me is just as obvious to everyone else. Now, take my dear friend Louis for example. Louis is a brilliant, progressive man, and we would have conversations and he would tell me, "I don't know what you mean by things being different or harder for women. Maybe in the past, but not now." And I didn't understand how Louis could not see what seems so self-evident. Then one evening, in Lagos, Louis and I went out with friends. And for people here who are not familiar with Lagos, there's that wonderful Lagos' fixture, the sprinkling of energetic men who hang around outside establishments and very dramatically "help" you park your car. I was impressed with the particular theatrics of the man who found us a parking spot that evening. And so as we were leaving, I decided to leave him a tip. I opened my bag, put my hand inside my bag, brought out my money that I had earned from doing my work, and I gave it to the man. And he, this man who was very grateful and very happy, took the money from me, looked across at Louis and said, "Thank you, sir!"

Louis looked at me, surprised, and asked, "Why is he thanking me? I didn't give him the money." Then I saw realization dawn on Louis' face. The man believed that whatever money I had had ultimately come from Louis. Because Louis is a man.

Men and women are different. We have different hormones, we have different sexual organs, we have different biological abilities. Women can have babies, men can't. At least not yet.

Men have testosterone and are in general physically stronger than women. There's slightly more women than men in the world, about 52 percent of the world's population is female. But most of the positions of power and prestige are occupied by men. The late Kenyan Nobel Peace laureate, Wangari Maathai, put it simply and well when she said: "The higher you go, the fewer women there are." In the recent US elections we kept hearing of the Lilly Ledbetter law, and if we go beyond the nicely alliterative name of that law, it was really about a man and a woman doing the same job, being equally qualified, and the man being paid more because he's a man.

So in the literal way, men rule the world, and this made sense a thousand years ago because human beings lived then in a world in which physical strength was the most important attribute for survival. The physically stronger person was more likely to lead, and men, in general, are physically stronger. Of course there are many exceptions.

But today we live in a vastly different world. The person more likely to lead is not the physically stronger person; it is the more creative person, the more intelligent person, the more innovative person, and there are no hormones for those attributes. A man is as likely as a woman to be intelligent, to be creative, to be innovative. We have evolved; but it seems to me that our ideas of gender had not evolved.

Some weeks ago, I walked into a lobby of one of the best Nigerian hotels. I thought about naming the hotel, but I thought I probably shouldn't. And a guard at the entrance stopped me and asked me annoying questions, because their automatic assumption is that a Nigerian female walking into a hotel alone is a sex worker. And by the way, why do these hotels focus on the ostensible supply rather than the demand for sex workers? In Lagos I cannot go alone into many "reputable" bars and clubs. They just don't let you in if you're a woman alone, you have to be accompanied by a man. Each time I walk into a Nigerian restaurant with a man, the waiter greets the man and ignores me. The waiters are products --

At this some women felt like, "Yes! I thought that!" The waiters are products of a society that has taught them that men are more important than women. And I know that waiters don't intend any harm. But it's one thing to know intellectually and quite another to feel it emotionally. Each time they ignore me, I feel invisible. I feel upset. I want to tell them that I am just as human as the man, that I'm just as worthy of acknowledgment. These are little things, but sometimes it's the little things that sting the most.

And not long ago, I wrote an article about what it means to be young and female in Lagos, and the printers told me, "It was so angry." Of course it was angry!

I am angry. Gender as it functions today is a grave injustice. We should all be angry. Anger has a long history of bringing about positive change; but, in addition to being angry, I'm also hopeful. Because I believe deeply in the ability of human beings to make and remake themselves for the better.

Gender matters everywhere in the world, but I want to focus on Nigeria and on Africa in general, because it is where I know, and because it is where my heart is. And I would like today to ask that we begin to dream about and plan for a different world, a fairer world, a world of happier men and happier women who are truer to themselves. And this is how to start: we must raise our daughters differently. We must also raise our sons differently. We do a great disservice to boys on how we raise them; we stifle the humanity of boys. We define masculinity in a very narrow way, masculinity becomes this hard, small cage and we put boys inside the cage. We teach boys to be afraid of fear. We teach boys to be afraid of weakness, of vulnerability. We teach them to mask their true selves, because they have to be, in Nigerian speak, "hard man!" In secondary school, a boy and a girl, both of them

teenagers, both of them with the same amount of pocket money, would go out and then the boy would be expected always to pay, to prove his masculinity. And yet we wonder why boys are more likely to steal money from their parents.

What if both boys and girls were raised not to link masculinity with money? What if the attitude was not "the boy has to pay" but rather "whoever has more should pay?" Now, of course because of that historical advantage, it is mostly men who will have more today, but if we start raising children differently, then in fifty years, in a hundred years, boys will no longer have the pressure of having to prove this masculinity. But by far the worst thing we do to males, by making them feel that they have to be hard, is that we leave them with very fragile egos. The more "hard man" the man feels compelled to be, the weaker his ego is. And then we do a much greater disservice to girls because we raise them to cater to the fragile egos of men. We teach girls to shrink themselves, to make themselves smaller, we say to girls, "You can have ambition, but not too much."

"You should aim to be successful, but not too successful, otherwise you would threaten the man." If you are the breadwinner in your relationship with a man, you have to pretend that you're not, especially in public, otherwise you will emasculate him.

But what if we question the premise itself? Why should a woman's success be a threat to a man? What if we decide to simply dispose of that word, and I don't think there's an English word I dislike more than "emasculatation." A Nigerian acquaintance once asked me if I was worried that men would be intimidated by me. I was not worried at all. In fact, it had not occurred to me to be worried because a man who would be intimidated by me is exactly the kind of man I would have no interest in.

But still I was really struck by this. Because I'm female, I'm expected to aspire to marriage; I'm expected to make my life choices always keeping in mind that marriage is the most important. A marriage can be a good thing; it can be a source of joy and love and mutual support. But why do we teach girls to aspire to marriage and we don't teach boys the same?

I know a woman who decided to sell her house because she didn't want to intimidate a man who might marry her. I know an unmarried woman in Nigeria who, when she goes to conferences, wears a wedding ring because according to her, she wants the other participants in the conference to "give her respect." I know young women who are under so much pressure from family, from friends, even from work to get married, and they're pushed to make terrible choices. A woman at a certain age who is unmarried, our society teaches her to see it as a deep, personal failure. And a man at a certain age who is unmarried, we just think he hasn't come around to making his pick.

It's easy for us to say, "Oh, but women can just say no to all of this." But the reality is more difficult and more complex. We're all social beings. We internalize ideas from our socialization. Even the language we use in talking about marriage and relationships illustrates this. The language of marriage is often the language of ownership rather than the language of partnership. We use the word "respect" to mean something a woman shows a man but often not something a man shows a woman.

Both men and women in Nigeria will say -- this is an expression I'm very amused by -- "I did it for peace in my marriage." Now, when men say it, it is usually about something that they should not be doing anyway.

Sometimes they say it to their friends, it's something to say to their friends in a kind of fondly exasperated way, you know, something that ultimately proves how masculine they are, how needed, how loved. "Oh, my wife said I can't go to the club every night, so for peace in my marriage, I do it only on weekends."

Now, when a woman says, "I did it for peace in my marriage," she's usually talking about giving up a job, a dream, a career. We teach females that in relationships, compromise is what women do. We raise girls to see each other as competitors -- not for jobs or for accomplishments, which I think can be a good thing, but for attention of men. We teach girls that they cannot be sexual beings in the way that boys are. If we have sons, we don't mind knowing about our sons' girlfriends. But our daughters' boyfriends? God forbid.

But of course when the time is right, we expect those girls to bring back the perfect man to be their husbands. We police girls, we praise girls for virginity, but we don't praise boys for virginity, and it's always made me wonder how exactly this is supposed to work out because ...

I mean, the loss of virginity is usually a process that involves ... Recently a young woman was gang raped in a university in Nigeria, I think some of us know about that. And the response of many young Nigerians, both male and female, was something along the lines of this: "Yes, rape is wrong. But what is a girl doing in a room with four boys?" Now, if we can forget the horrible inhumanity of that response, these Nigerians have been raised to think of women as inherently guilty, and they have been raised to expect so little of men that the idea of men as savage beings without any control is somehow acceptable. We teach girls shame. "Close your legs." "Cover yourself." We make them feel as though by being born female they're already guilty of something. And so, girls grow up to be women who cannot see they have desire. They grow up to be women who silence themselves. They grow up to be women who cannot say what they truly think, and they grow up -- and this is the worst thing we did to girls -- they grow up to be women who have turned pretense into an art form.

I know a woman who hates domestic work, she just hates it, but she pretends that she likes it, because she's been taught that to be "good wife material" she has to be -- to use that Nigerian word -- very "homely." And then she got married, and after a while her husband's family began to complain that she had changed.

Actually, she had not changed, she just got tired of pretending.

The problem with gender, is that it prescribes how we should be rather than recognizing how we are.

Now imagine how much happier we would be, how much freer to be our true individual selves, if we didn't have the weight of gender expectations. Boys and girls are undeniably different biologically, but socialization exaggerates the differences and then it becomes a

self-fulfilling process. Now, take cooking for example. Today women in general are more likely to do the housework than men, the cooking and cleaning. But why is that? Is it because women are born with a cooking gene?

Or because over years they have been socialized to see cooking as their role? Actually, I was going to say that maybe women are born with a cooking gene, until I remember that the majority of the famous cooks in the world, whom we give the fancy title of "chefs," are men.

I used to look up to my grandmother who was a brilliant, brilliant woman, and wonder how she would have been if she had the same opportunities as men when she was growing up.

Now today, there are many more opportunities for women than there were during my grandmother's time because of changes in policy, changes in law, all of which are very important. But what matters even more is our attitude, our mindset, what we believe and what we value about gender. What if in raising children we focus on ability instead of gender? What if in raising children we focus on interest instead of gender?

I know a family who have a son and a daughter, both of whom are brilliant at school, who are wonderful, lovely children. When the boy is hungry, the parents say to the girl, "Go and cook Indomie noodles for your brother."

Now, the daughter doesn't particularly like to cook Indomie noodles, but she's a girl, and so she has to. Now, what if the parents, from the beginning, taught both the boy and the girl to cook Indomie? Cooking, by the way, is a very useful skill for boys to have. I've never thought it made sense to leave such a crucial thing, the ability to nourish oneself --in the hands of others.

I know a woman who has the same degree and the same job as her husband. When they get back from work, she does most of the housework, which I think is true for many marriages. But what struck me about them was that whenever her husband changed the baby's diaper, she said "thank you" to him. Now, what if she saw this as perfectly normal and natural that he should, in fact, care for his child?

I'm trying to unlearn many of the lessons of gender that I internalized when I was growing up. But I sometimes still feel very vulnerable in the face of gender expectations. The first time I taught a writing class in graduate school, I was worried. I wasn't worried about the material I would teach because I was well-prepared, and I was going to teach what I enjoy teaching. Instead, I was worried about what to wear. I wanted to be taken seriously. I knew that because I was female I will automatically have to prove my worth. And I was worried that if I looked too feminine, I would not be taken seriously. I really wanted to wear my shiny lip gloss and my girly skirt, but I decided not to. Instead, I wore a very serious, very manly and very ugly suit.

Because the sad truth is that when it comes to appearance we start off with men as the standard, as the norm. If a man is getting ready for a business meeting, he doesn't worry about looking too masculine and therefore not being taken for granted. If a woman has to

get ready for business meeting, she has to worry about looking too feminine and what it says and whether or not she will be taken seriously.

I wish I had not worn that ugly suit that day. I've actually banished it from my closet, by the way. Had I then the confidence that I have now to be myself, my students would have benefited even more from my teaching, because I would have been more comfortable and more fully and more truly myself. I have chosen to no longer be apologetic for my femaleness and for my femininity.

And I want to be respected in all of my femaleness because I deserve to be. Gender is not an easy conversation to have. For both men and women, to bring up gender is sometimes to encounter almost immediate resistance. I can imagine some people here are actually thinking, "Women too do sef." Some of the men here might be thinking, "OK, all of this is interesting, but I don't think like that." And that is part of the problem.

That many men do not actively think about gender or notice gender is part of the problem of gender. That many men, say, like my friend Louis, that everything is fine now. And that many men do nothing to change it. If you are a man and you walk into a restaurant with a woman and the waiter greets only you, does it occur to you to ask the waiter, "Why haven't you greeted her?" Because gender can be --

Actually, we may repose part of a longer version of this talk. So, because gender can be a very uncomfortable conversation to have, there are very easy ways to close it, to close the conversation. So some people will bring up evolutionary biology and apes, how, you know, female apes bow down to male apes and that sort of thing. But the point is we're not apes.

Apes also live on trees and have earthworms for breakfast, and we don't. Some people will say, "Well, poor men also have a hard time." And this is true. But that is not what this --

But this is not what this conversation is about. Gender and class are different forms of oppression. I actually learned quite a bit about systems of oppression and how they can be blind to one another by talking to black men.

I was once talking to a black man about gender and he said to me, "Why do you have to say 'my experience as a woman'? Why can't it be 'your experience as a human being'?" Now, this was the same man who would often talk about his experience as a black man.

Gender matters. Men and women experience the world differently. Gender colors the way we experience the world. But we can change that.

Some people will say, "Oh, but women have the real power, bottom power." And for non-Nigerians, bottom power is an expression which I suppose means something like a woman who uses her sexuality to get favors from men. But bottom power is not power at all. Bottom power means that a woman simply has a good root to tap into, from time to time -- somebody else's power. And then, of course, we have to wonder what happens when that somebody else is in a bad mood, or sick or impotent.

Some people will say that a woman being subordinate to a man is our culture. But culture is constantly changing. I have beautiful twin nieces who are fifteen and live in Lagos. If they had been born a hundred years ago they would have been taken away and killed. Because it was our culture, it was our culture to kill twins.

So what is the point of culture? I mean there's the decorative, the dancing ... but also, culture really is about preservation and continuity of a people. In my family, I am the child who is most interested in the story of who we are, in our traditions, in the knowledge about ancestral lands. My brothers are not as interested as I am. But I cannot participate, I cannot go to umunna meetings, I cannot have a say. Because I'm female. Culture does not make people, people make culture. So if it is in fact true --So if it is in fact true that the full humanity of women is not our culture, then we must make it our culture.

I think very often of my dear friend, Okoloma Maduewesi. May he and all the others who passed away in that Sosoliso crash continue to rest in peace. He will always be remembered by those of us who loved him. And he was right that day many years ago when he called me a feminist.

I am a feminist. And when I looked up the word in the dictionary that day, this is what it said: "Feminist: a person who believes in the social, political and economic equality of the sexes." My great grandmother, from the stories I've heard, was a feminist. She ran away from the house of the man she did not want to marry and ended up marrying the man of her choice. She refused, she protested, she spoke up whenever she felt she was being deprived of access, of land, that sort of thing.

My great grandmother did not know that word "feminist," but it doesn't mean that she wasn't one. More of us should reclaim that word. My own definition of feminist is: "A feminist is a man or a woman who says --

A feminist is a man or a woman who says, "Yes, there's a problem with gender as it is today, and we must fix it. We must do better." The best feminist I know is my brother Kene. He's also a kind, good-looking, lovely man, and he's very masculine.

Thank you.

Discurs d'Emma Watson el 2014 a la ONU

Today we are launching a campaign called "[HeForShe](#)."

I am reaching out to you because I need your help. We want to end gender inequality--and to do that we need everyone to be involved.

This is the first campaign of its kind at the UN: we want to try and galvanize as many men and boys as possible to be advocates for gender equality. And we don't just want to talk about it, but make sure it is tangible.

I was appointed six months ago and the more I have spoken about feminism the more I have realized that fighting for women's rights has too often become synonymous with man-hating. If there is one thing I know for certain, it is that this has to stop.

For the record, feminism by definition is: "The belief that men and women should have equal rights and opportunities. It is the theory of the political, economic and social equality of the sexes."

I started questioning gender-based assumptions when at eight I was confused at being called "bossy," because I wanted to direct the plays we would put on for our parents—but the boys were not.

When at 14 I started being sexualized by certain elements of the press.

When at 15 my girlfriends started dropping out of their sports teams because they didn't want to appear "muscly."

When at 18 my male friends were unable to express their feelings.

I decided I was a feminist and this seemed uncomplicated to me. But my recent research has shown me that feminism has become an unpopular word.

Apparently I am among the ranks of women whose expressions are seen as too strong, too aggressive, isolating, anti-men and, unattractive.

Why is the word such an uncomfortable one?

I am from Britain and think it is right that as a woman I am paid the same as my male counterparts. I think it is right that I should be able to make decisions about my own body. I think it is right that women be involved on my behalf in the policies and decision-making of my country. I think it is right that socially I am afforded the same respect as men. But sadly I can say that there is no one country in the world where all women can expect to receive these rights.

No country in the world can yet say they have achieved gender equality.

These rights I consider to be human rights but I am one of the lucky ones. My life is a sheer privilege because my parents didn't love me less because I was born a daughter. My school did not limit me because I was a girl. My mentors didn't assume I would go less far because I might give birth to a child one day. These influencers were the gender equality ambassadors that made me who I am today. They may not know it, but they are the inadvertent feminists who are changing the world today. And we need more of those.

And if you still hate the word—it is not the word that is important but the idea and the ambition behind it. Because not all women have been afforded the same rights that I have. In fact, statistically, very few have been.

In 1995, Hilary Clinton made a famous speech in Beijing about women's rights. Sadly many of the things she wanted to change are still a reality today.

But what stood out for me the most was that only 30 per cent of her audience were male. How can we affect change in the world when only half of it is invited or feel welcome to participate in the conversation?

Men—I would like to take this opportunity to extend your formal invitation. Gender equality is your issue too.

Because to date, I've seen my father's role as a parent being valued less by society despite my needing his presence as a child as much as my mother's.

I've seen young men suffering from mental illness unable to ask for help for fear it would make them look less "macho"—in fact in the UK suicide is the biggest killer of men between 20-49 years of age; eclipsing road accidents, cancer and coronary heart disease. I've seen men made fragile and insecure by a distorted sense of what constitutes male success. Men don't have the benefits of equality either.

We don't often talk about men being imprisoned by gender stereotypes but I can see that that they are and that when they are free, things will change for women as a natural consequence.

If men don't have to be aggressive in order to be accepted women won't feel compelled to be submissive. If men don't have to control, women won't have to be controlled.

Both men and women should feel free to be sensitive. Both men and women should feel free to be strong... It is time that we all perceive gender on a spectrum not as two opposing sets of ideals.

If we stop defining each other by what we are not and start defining ourselves by what we are—we can all be freer and this is what HeForShe is about. It's about freedom.

I want men to take up this mantle. So their daughters, sisters and mothers can be free from prejudice but also so that their sons have permission to be vulnerable and human too—reclaim those parts of themselves they abandoned and in doing so be a more true and complete version of themselves.

You might be thinking who is this Harry Potter girl? And what is she doing up on stage at the UN. It's a good question and trust me, I have been asking myself the same thing. I don't know if I am qualified to be here. All I know is that I care about this problem. And I want to make it better.

And having seen what I've seen—and given the chance—I feel it is my duty to say something. English Statesman Edmund Burke said: "All that is needed for the forces of evil to triumph is for enough good men and women to do nothing."

In my nervousness for this speech and in my moments of doubt I've told myself firmly—if not me, who, if not now, when. If you have similar doubts when opportunities are presented to you I hope those words might be helpful.

Because the reality is that if we do nothing it will take 75 years, or for me to be nearly a hundred before women can expect to be paid the same as men for the same work. 15.5 million girls will be married in the next 16 years as children. And at current rates it won't be until 2086 before all rural African girls will be able to receive a secondary education.

If you believe in equality, you might be one of those inadvertent feminists I spoke of earlier. And for this I applaud you.

We are struggling for a uniting word but the good news is we have a uniting movement. It is called HeForShe. I am inviting you to step forward, to be seen to speak up, to be the "he" for "she". And to ask yourself if not me, who? If not now, when?

Thank you.

Declaracions d'Aina Clotet

20 de novembre del 2018, Barcelona.

Durante los últimos meses, muchos periodistas han contactado conmigo para conocer el motivo por el cuál la serie "Déjate llevar", creada, dirigida y protagonizada por Leticia Dolera, había decidido sustituirme y si eso tenía alguna relación con mi embarazo. A pesar de la insistencia de varios medios, siempre he tenido claro que no quería hacer ninguna declaración. En primer lugar, porque la situación me había causado mucho estrés y quería proteger mi estado gestacional. En segundo lugar, porque no quería que mis posibles declaraciones se percibiesen como un ataque a Leticia ni al proyecto. Y en tercer lugar, porque quería canalizar esta dura experiencia en buscar soluciones para evitar que las actrices embarazadas puedan sufrir la desprotección legal en la que yo me he encontrado.

Sin embargo, pese a mi silencio, la semana pasada varios medios de comunicación publicaron declaraciones de Leticia que me resultaron sorprendentes, y he considerado oportuno hacer públicas algunas de las circunstancias que rodearon mi salida de la producción.

A finales de junio fui seleccionada para interpretar un personaje protagonista de la serie. El rodaje estaba previsto desde mediados de septiembre a finales de noviembre y mi personaje tenía unas 25 sesiones de trabajo, lo cual suponía la mitad del tiempo de la filmación. A principios de julio, descubro que estoy embarazada de cuatro semanas. Conozco perfectamente las características del personaje y decido comunicar la noticia inmediatamente a la directora, con la voluntad de ayudar a la producción y para que se puedan plantear la organización del rodaje teniendo en cuenta mi estado.

En mi anterior embarazo tuve que renunciar a proyectos profesionales porque, en esa ocasión, coincidían con un momento muy avanzado de mi gestación por lo que ni me planteé poder participar en ellos. Pero esta vez, empezaba a rodar estando de poco más de 3 meses y medio (no entre 4 o 6 meses, como se ha publicado), por lo que entendí que, con una planificación adaptada, podría rodar la mayoría de mis escenas antes de que mi embarazo fuese perceptible. Si llegado el momento en que mi embarazo fuese visible, quedarán escenas pendientes de rodar, entendía que se podría recurrir a cualquiera de las técnicas que utilizamos de forma habitual en estas circunstancias, como adaptar el vestuario, ajustar planos de cámara, sugerir que el personaje, que ya es madre de dos niñas, no necesita tener un vientre completamente plano, usar dobles de desnudo puntuales, etc. Y así lo propuse. Entiendo que dicha adaptación suponía un esfuerzo para todo el equipo pero, como en el sector audiovisual es habitual adaptarse a todo tipo de imprevistos, asumí que la producción de una serie marcadamente feminista y que plantea la dificultad de ser

mujer y madre en esta sociedad, consideraría todas las opciones para no excluirme solo por estar embarazada.

Dos días después de comunicar la noticia, la directora me informa telefónicamente que no cree que puedan contar conmigo porque hay un problema con la póliza del seguro, que establece un coste altísimo para cubrir cualquier problema derivado del embarazo y que además ven complicado cambiar el plan de rodaje.

Inmediatamente después, me llega que ya han abierto casting para mi personaje. Contacto con ellos y me comunican que es únicamente por si no consiguen solucionar el problema del seguro. Ante mi sorpresa con esta problemática, mi representante y yo nos asesoramos con distintas asociaciones como CIMA (Asociación de Mujeres Cineastas y de Medios Audiovisuales), AISGE (Artistas intérpretes sociedad de gestión) y ARAE (Asociación de representantes de actores españoles). También hablamos con varios productores y directores que habían rodado con actrices embarazadas y descubrimos que, efectivamente, los precios de las pólizas de seguro que cubren riesgos asociados al embarazo son elevados y que, ante estas situaciones, no existe un standard y depende de la voluntad de cada producción asumir la contratación de actrices embarazadas, como ya ha ocurrido en numerosas ocasiones.

Mi representante y yo pedimos una reunión con el productor y la directora. En ella proponemos de nuevo todas las posibilidades de adaptación de planificación y artísticas anteriormente mencionadas pero Leticia sigue sin ver factible disimular mi embarazo en la última fase de grabación, argumentando que el personaje tiene escenas de cama. Dado que mi interés y compromiso con esta serie era absoluto y entendiendo que parte del problema residía en un motivo económico (cambiar el plan de rodaje puede suponer un aumento presupuestario), puse a disposición mi salario para cubrir cualquier coste adicional que mi embarazo pudiese suponer a la producción. En esa misma reunión preguntamos si Movistar+, como plataforma que encargó el proyecto, estaba al corriente de la situación y nos responden que no. Solicitamos que se les informe y acordamos que así lo harían.

Días más tarde, en mi séptima semana de gestación y cuando todavía quedaban dos meses para que el rodaje empezara, el productor me transmite que, definitivamente, es legal y artísticamente inasumible mi presencia en la serie.

Leticia, en compensación, me planteó la posibilidad de interpretar un personaje capitular que decidí rechazar, no por el hecho de ser un personaje menor, como se ha dado a entender públicamente, sino por la gran sensación de desprotección que había sentido durante todo el proceso.

A finales de julio, mi representante y yo, solicitamos una reunión con los directivos de Movistar+, que finalmente tuvo lugar el 17 de septiembre, justo el día en que se iniciaba el rodaje de la serie. En esta reunión expusimos todos los hechos acontecidos. El equipo de Movistar+ nos trasladó que no tenían conocimiento alguno de la problemática existente con la póliza del seguro para embarazadas, ni de ninguno de los problemas económicos y de planificación esgrimidos por la productora para apartarme de la serie. Añadieron que, de

haberlo sabido, hubieran volcado toda su voluntad para intentar evitar que esta situación ocurriera.

Soy plenamente consciente de la enorme presión que conlleva dirigir y producir un proyecto como este. Pero por otra parte creo que es necesario mostrar la otra cara de la moneda, la de la presión que tiene la mujer que se queda embarazada y tiene que decidir si esconde su embarazo para conservar el trabajo o lo explica para favorecer la organización del mismo, arriesgándose a perderlo. Yo opté por decirlo por lealtad al proyecto y perdí un trabajo importante para mí, así como otro trabajo que rechacé por formar parte de este.

Creo, fervientemente, que ninguna mujer debería verse en la necesidad de ocultar algo así para proteger su carrera profesional y siento que es compromiso de todas y todos luchar por una sociedad justa y equitativa, que no reduzca las oportunidades de las mujeres en momentos tan cruciales como el embarazo o la maternidad.

Aina Clotet

Comunicat de Leticia Dolera

Hola,

Como sabéis, soy la directora de la serie *Déjate Llevar*, producción que decidió no contratar a la actriz Aina Clotet por no encajar en el perfil del personaje protagonista para el que fue seleccionada en un primer momento.

He tardado dos semanas en escribir estas líneas porque me encontraba en la recta final del rodaje y porque estos han sido días duros para mí y para mi familia.

Se han dicho muchas cosas sobre mí, pero me ha dolido especialmente ver cómo se usaba esta situación para intentar desacreditar al movimiento feminista, tan necesario en nuestra sociedad, o para cuestionar mi compromiso de varios años con el mismo.

Hace casi cuatro años empecé a escribir un proyecto de serie sobre tres mujeres. Conseguí que varias personas creyeran en él y quisieran producirlo (yo no soy productora ni empresaria) y entre abril y mayo de este año abrimos un proceso de *casting*. A finales de junio, comunicamos a la actriz Aina Clotet que era la seleccionada para uno de los papeles protagonistas.

Días después, cuando todavía no le habíamos pasado los guiones ni habíamos hecho ningún ensayo, Aina nos dijo que estaba embarazada. A los dos días la llamé para decirle que, pese a que veía muy difícil que pudiera encarnar el personaje de Cristina estando embarazada de cuatro, cinco y seis meses durante el rodaje, íbamos a dar todos los pasos para valorar en profundidad si podíamos adaptarlo todo a su nueva situación. Y así lo hicimos durante las dos semanas siguientes.

Paralelamente, el productor le comunicó el problema que estaba teniendo con el seguro y la falta de cobertura que esto suponía cuando se trataba de actrices protagonistas embarazadas. En ese momento, los tres juntos hablamos de buscar soluciones al respecto

e incluso aunar fuerzas para denunciarlo, pues nos parecía y nos sigue pareciendo, una discriminación.

Lamento que nuestra falta de entendimiento durante todo este proceso y no haber sabido acompañar mejor a Aina como ella necesitaba, nos haya llevado a esta situación de tensión y exposición pública.

Como ha habido tantas voces opinando sobre el tema sin conocer los pormenores del proyecto, voy a extenderme en compartir lo que se valoró durante dos semanas desde distintos departamentos de esta producción y las razones por las cuales, aunque nos doliera, Aina no podía encarnar este personaje.

1/ El personaje. Cristina toma la píldora anticonceptiva porque no quiere quedarse embarazada. Durante la serie reconecta con su sexualidad y su cuerpo. Se viste y se mueve de una determinada manera. Tiene varias escenas de sexo y muestra su cuerpo desnudo en varias ocasiones.

La profesión de intérprete conlleva una relación muy concreta con el cuerpo, es un *handicap* al que nos enfrentamos todas. No hablo de mostrar cuerpos normativos, evidentemente, sino de que con el cuerpo también construimos nuestros personajes. Hay muchos ejemplos de transformaciones físicas de actores o actrices para interpretar determinados personajes y eso es porque nuestro cuerpo también cuenta la historia. En este caso, un embarazo era algo totalmente opuesto al personaje de Cristina.

2/ El estilo narrativo. El estilo visual y narrativo de la serie, cámara en mano y buscando el realismo, nos impedía utilizar una doble de cuerpo. Tampoco veíamos posible rodar una serie entera de 8 capítulos de 30 minutos y rodada toda en escenarios naturales (que no en plató), usando sólo planos cortos. Tampoco podíamos recurrir a los planos cortos sólo en las escenas de una de las tres protagonistas (distinto sería si fuera un papel secundario), pues el lenguaje visual de una serie debe tener coherencia en su conjunto.

3/ No era posible un plan de rodaje alternativo. Esta serie se rueda en 62 localizaciones naturales, con 94 actrices y actores. Adaptar, mover y encajar el plan de rodaje a las escenas de una actriz no era factible. Malograba el trabajo ya realizado del equipo de arte y producción, que estaba incorporado al proyecto desde hacía meses, pero sobre todo, implicaba la no contratación de 4 actores ya confirmados.

4/ Imposibilidad de retrasar o adelantar el rodaje de un proyecto ya en marcha. No podíamos retrasar el rodaje medio año para que Aina diera a luz. Eso implicaba que más de cien personas perdieran su empleo.

Tampoco es verdad que pudiéramos adelantar todo el rodaje o rodar antes algunas de sus escenas, de hecho, para los tiempos de una serie, ya estábamos con el calendario muy ajustado.

5/ No podía ofrecerle otro protagonista, pero sí un personaje mucho más corto. Es cierto que el personaje que interpreto yo misma vive un embarazo durante la serie. Nunca se abrió *casting* para ese papel. Es un personaje que escribí durante más de tres años

pensando en mí. Toca temas que me afectan directamente a nivel emocional. Y como autora quería expresar a través de este personaje mis propios miedos, inquietudes y defectos.

De todas formas, tampoco hubiera sido factible que lo hiciera Aina, yo no la veía en ese personaje y los personajes no son intercambiables de manera tan sencilla, hay razones artísticas detrás de cada elección de *casting*. Además, las escenas de una serie no se ruedan en orden cronológico y mi personaje no aparece embarazada durante la primera mitad de los capítulos.

Desde la producción le ofrecimos un personaje capitular, una aparición corta con algunas secuencias, que prefirió no hacer, cosa que entendí perfectamente.

6/ La imposibilidad de hacer FX. Aina nos propuso invertir su sueldo para costear el coste de post-producción de borrar su barriga de embarazada en los planos donde supuestamente aparecería. Eso no solucionaba todos los contratiempos explicados anteriormente. Dejando de lado que el coste no se cubriría ni de lejos con el sueldo de Aina y que esta no es una gran producción, la productora no se lo planteó porque no le parecía ético (ni legal) que una actriz trabajase sin cobrar en este proyecto.

Además, rodar con efectos especiales a una protagonista en una serie de corte realista tenía condicionantes de tipo creativo, conlleva una complejidad técnica contraria al estilo de rodaje del proyecto (con movimientos de cámara e improvisaciones de los actores) y por lo tanto implicaba cambiar el estilo y diseño de la serie.

En todo este asunto sí cometimos un error de comunicación. Ante el riesgo de no encontrar ninguna solución para que Aina pudiera estar en la serie, en paralelo se activó un proceso de *casting* alternativo. Se le iba a comunicar a Aina enseguida, pero una tercera persona se nos adelantó. Fue una cuestión de horas. Tanto yo como el productor de la serie le pedimos disculpas en su momento, por teléfono y en persona. Aprovecho para volver a hacerlo, esta vez públicamente. Entiendo la tristeza que esta noticia le causó y me hago cargo de su decepción.

Se han tomado muchas decisiones feministas en esta serie, tanto a nivel de contenido como en la composición del equipo. Lamento mucho que en este caso no lográsemos, pese a intentarlo, una solución ideal para todas las implicadas. Darnos cuenta de que no podíamos contar con Aina para interpretar el papel de Cris fue algo difícil de asumir para mí y para el equipo.

En este equipo, donde somos una gran mayoría de mujeres, tenemos claro que no se puede discriminar a ninguna mujer por una cuestión de género y/o embarazo. En España se producen muchos despidos por este motivo y es una injusticia social muy grave.

En esta producción ha habido cinco mujeres embarazadas. Dos de ellas son actrices que aparecen en la serie estando embarazadas de cinco y ocho meses. Otras dos de estas cinco mujeres fueron contratadas estando su embarazo ya avanzado, sabiendo que tendrían a su bebé en mitad de la producción y asumiendo la contratación de otras dos personas para sustituirlas. El sobrecoste que ello implicaba no fue nunca un problema, faltaría más. Y cuando alguna de ellas lo necesitó puntualmente, cambiamos horarios y nos adaptamos.

Hermione Granger i la pedra filosofal

No pretendo mostrar esto como un acto heroico, lo vivimos en su día con absoluta normalidad, pero lamentablemente no sucede así siempre.

Por último creo, que podemos ver todo esto como una oportunidad para hacer una reflexión colectiva, constructiva, rigurosa y valiente entre profesionales del sector sobre como la maternidad afecta a todas las mujeres de la industria, no solo a las actrices, que en la mayoría de los casos no tienen contratos fijos y son contratadas de forma temporal y que por lo tanto se encuentran en una situación de vulnerabilidad. También valorando la especificidad de las actrices, donde la vulnerabilidad se agrava dado que nuestro cuerpo es nuestra herramienta de trabajo, así como abrir un diálogo con las aseguradoras respecto a las dificultades de asegurar actrices embarazadas.

Podemos abrazar estas reflexiones en los foros adecuados, junto con asociaciones como Cima, Dones Visuals, el Sindicato de Actores, el sindicato Tace, Proa, la Unión de Cineastas, etc.. y decidir colectivamente hacia dónde queremos caminar.

Atentamente,

Leticia Dolera.